

Đạy hôn

(Xấu hổ hình thức hôn môi dạy học)

TÁC GIẢ : QUÂN QUÂN QUÂN

DẠY HÔN

Quân Quân Quân

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc, Sủng

Editor Chapupu, Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Thể loại: sư đồ luyện, sủng, Sắc 1x1, CAO H

Số chương: 40 chương

Nội dung của câu chuyện vô cùng ngắn gọn kể về quá trình câu dẫn thầy giáo toán học lạnh lùng của nữ sinh bạo dạn.

Mục lục

- Chương 1: Bị thầy giáo lạnh lùng vô tình chạm vào đùi
- Chương 2: Bị thầy giáo sờ vành tai, tự tay bôi thuốc
- Chương 3: Mộng xuân mang tới phản ứng hóa học
- Chương 4: Nụ hôn bí mật đã ấp ủ từ lâu
- Chương 5: Bị thầy giáo cắn vành tai trong giờ tự học
- Chương 6: Người thích nhất và nụ hôn tuyệt vời nhất
- Chương 7: Bị thầy giáo nắn bóp bầu ngực trừng phạt vì không nghe lời
- Chương 8: Ngồi trên đùi thầy giáo, dâm thủy làm ướt quần anh
- Chương 9: Trong phòng y tế bị liếm đùi trong
- Chương 10: Cảnh đùa giỡn dâm mỹ trong phòng thay đồ
- Chương 11: Trên taxi giẫm lên côn thịt của thầy, dâm thủy chảy ướt đệm xe
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15: Mị lực nam tính đại bùng nổ (sải bước ngồi trên người hôn)
- Chương 16
- Chương 17: Thầy Triệu dạy dỗ dưỡng thành (gọi chồng, ảo tưởng dạy dỗ)
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25: Là người cũng là người tịch mịch (phân tích tâm tư, tặng lễ vật)
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40: Một đời một thế, hôn lễ ở cổ bảo

Chương 1: Bị thầy giáo lạnh lòng vô tình chạm vào đùi

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Ngày hè nóng bức oi ả, tiếng ve kêu không ngừng nghỉ.

Tống Thiển Thiên mắt nhìn chăm chú tấm bảng đen dày đặc công thức, tay ngoáy bút như bay ghi chép, không kịp lau mồ hôi hai bên thái dương. Thật tình còn chưa đến cuối cấp mà từ năm hai cấp III các thầy cô đều như muốn lâm trận rồi. Nhất là ở chuyên toán là môn học quan trọng, thầy giáo nghiêm khắc lúc này đang đứng trên bục giảng – Triệu Thuần, vừa lạnh lòng, vừa nghiêm túc vô cùng, hoàn toàn lãng phí gương mặt tuấn tú mà.

Bút trên tay Tống Thiển Thiên bất giác dừng lại.

Gương mặt đó...

Dưới cặp kính là đôi mắt sắc bén, sáng ngời mà sâu thẳm, lông mi dày, chiếc mũi cao thẳng tắp, đôi môi mỏng hơi mím, thoáng vẻ khó thân cận, kiểu tóc đơn giản hơi dài tạo cảm giác hấp dẫn. Có lẽ Triệu Thuần là thầy giáo toán học đẹp trai nhất từ trước tới giờ mà Thiển Thiên gặp.

Trong giờ của anh không thể nói chuyện, không được làm việc riêng, bị phát hiện nắm chắc là bị phạt làm bài tới chết. Cho nên bình thường đám học sinh cũng không dám không nghe giảng. Nhưng

thật ra cũng có vài người bị điểm mặt chỉ tên không chú ý. Chỉ thỉnh thoảng mới được nhìn thấy nụ cười cuẩnh, Tống Thiển Thiển mới thấy anh cười một lần khi lớp học phụ đạo tặng quà cho anh

Triệu Thuần cười lên cực kỳ đẹp trai, môi khẽ cong lên, ánh mắt hiền hòa lấp lánh, hai xoáy cực nhỏ xuất hiện ở hai bên má, khiến cả người anh có vẻ ôn hòa, dễ gần hơn.

Tống Thiển Thiển ngồi bàn đầu phía bên trái trong lớp học, dãy thứ hai phía ngoài, ở rất gần Triệu Thuần. Triệu Thuần có thói quen viết bảng từ trái qua phải, viết kín, lau rồi lại từ bên trái viết tiếp lần thứ hai, một tiết giảng không biết muốn lau bảng đến mấy lần. Lúc giảng bài có thói quen hơi dựa vào bàn đầu tiên, thân thể hơi hướng về phía trước, quay mặt về phía học sinh.

Nửa tiết đã trôi qua, ví dụ khó nhất đang giảng đến cách làm, Triệu Thuần lấy ngón tay đẩy kính mắt lên trên theo thói quen.

Tống Thiển Thiển sờ dĩ biết đây là thói quen cũng không phải ngẫu nhiên, mà là kết quả quan sát bí mật hơn nửa học kỳ, không, thật ra không chỉ là hơn nửa học kỳ, mà cô đã luôn bí mật quan sát thầy giáo toán học Triệu Thuần hơn một năm trời.

Tống Thiển Thiển còn nhớ rõ năm thứ hai phổ thông, tiết đầu tiên của năm học là tiết toán, chuông reo vào lớp, Triệu Thuần khoan thai bước vào, trên người mặc áo sơ mi trắng, cổ áo cài hết cúc, quần tây đen, giày da mũi nhọn, gương mặt lạnh lùng, thản nhiên.

A

nh trực tiếp cầm phấn ở bảng đen viết tên mình, đơn giản giới thiệu bản thân là thầy giáo dạy toán sẽ đảm nhận dạy toán cho năm hai lớp chuyên toán học kỳ này. Thực ra trong trường có rất nhiều thầy

giáo có nhiều kinh nghiệm, thường là các thầy nhiều tuổi, có nhiều kinh nghiệm mới có thể đảm nhận lớp chuyên. Triệu Thuần cũng không nói đến phong bật hay kinh nghiệm, chỉ giới thiệu sơ qua hai câu rồi bắt đầu dạy học.

Tống Thiển Thiển chính là không kịp chuẩn bị mà rơi vào cặp mắt sâu không thấy đáy kia.

Mà từ đó về sau mà đêm ngày tương tư.

Tống Thiển Thiển cũng biết tình yêu thầy trò rất ít có thể nảy sinh được, ngoài thân phận chênh lệch, dưới con mắt của người ngoài thứ tình cảm này khó được chấp nhận. Nhưng cô không thể khống chế được đôi mắt lưu luyến trên người Triệu Thuần. Mỗi ngày tỉnh dậy đều chờ mong có tiết toán, ngẫu nhiên môn toán và môn khác đổi giờ thì thực sự đó là ngày trôi qua hết sức khốn khổ. Lớp học chuyên toán rất nhiều học trò giỏi, bản thân không phải thông minh trời sinh, thành tích cũng chỉ ở mức trung bình, tất nhiên chẳng thể nào khiến thầy chú ý. Nên bình thường trong giờ học, Tống Thiển Thiển đều cực kỳ chú ý nghe giảng, hi vọng dùng biểu hiện tốt khiến Triệu Thuần chú ý đến mình.

Hôm nay có lẽ quá nóng mà cô trở nên không tập trung.

Tống Thiển Thiển còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, giọng Triệu Thuần giảng bài nhẹ nhàng, trầm ấm có cảm giác vọng về từ nơi rất xa. Gương mặt trắng nõn của Tống Thiển Thiển phớt hồng nhẹ, môi đỏ bừng hơi hé mở. Cho đến khi âm thanh của tiếng bút máy rơi xuống đất mới kéo ý nghĩ của cô trở lại.

Cô bạn cùng bàn Lý Hà lay lay tay cô: “Này, bút máy của thầy hình như rơi ở chỗ cậu đấy, cậu xem xem.”

Một chiếc bút máy rơi xuống đất cũng không khiến cả lớp chú ý, phần lớn cả lớp còn đang ra sức tìm lời giải cho bài tập mà Triệu Thuần vừa giao.

Tống Thiển Thiển bối rối cúi người tìm bút máy, bất chợt một dáng người cao lớn cúi xuống gần cô.

Tống Thiển Thiển hôm nay mặc một cái váy hồng nhạt dài quá gối, khi cúi xuống váy bị kéo cao lên lộ cặp đùi trắng nõn thon dài. Cô đã cúi người xuống, chuẩn bị nhặt bút lên thì Triệu Thuần quỳ một chân cúi nhanh xuống chân Tống Thiển Thiển cầm lấy chính bút máy của mình. Bàn trong lớp vị trí rất nhỏ hẹp, gương mặt Triệu Thuần cúi sát vào đùi của Tống Thiển Thiển, hơi thở của người đàn ông trưởng thành phả vào đùi, trêu chọc đến thần kinh yếu ớt của Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển mặt đỏ bừng, bối rối ngồi thẳng dậy, không dám cúi người tìm bút cùng Triệu Thuần. Rõ ràng thời gian ngắn có vài giây, nhưng cô cảm thấy nó vô cùng dài.

Triệu Thuần cầm lấy bút, trong quá trình đứng thẳng dậy ngón tay không cẩn thận quét qua đùi Tống Thiển Thiển. Cảm xúc tinh tế ở tay khiến cho Triệu Thuần bất chợt dừng lại một chút, nhưng anh vẫn thản nhiên đứng dậy, đem bút máy đặt ở bục giảng, tiếp tục giảng bài như chưa từng có chút việc ngắt quãng.

Tống Thiển Thiển cả người giống như điện giật, cảm giác khác thường xuất hiện trong đầu. Ngón tay thon dài ấm áp không giống vẻ ngoài lạnh nhạt như băng của anh. Cái chạm nhẹ rõ ràng chỉ ngăn ngui trong chớp mắt mà Tống Thiển Thiển có cảm giác như đùi bị chơi đùa vuốt ve, cả người căng thẳng, hai chân kẹp chặt cố gắng chống lại cảm giác nhộn nhạo khác thường. Cô không khỏi ngẩng đầu mà dùng ánh mắt ướt át mờ mịt nhìn chằm chằm Triệu Thuần.

Triệu Thuần tựa như cảm giác được điều gì, ánh mắt tự nhiên dừng lại tập trung ở trên người Tống Thiển Thiển, cái nhìn chăm chú, thâm sâu trong đôi mắt bị mắt kính che lấp.

“Reng reng reng reng-----” tiếng chuông tan học vang lên.

Ánh mắt Triệu Thuần rời khỏi người Tống Thiển Thiển: “Bài giảng hôm nay đến đây thôi, chúng ta tan học.”

Chương 2: Bị thầy giáo sờ vành tai, tự tay bôi thuốc

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Vài ngày tiếp theo, giờ học của Triệu Thuần cứ bình thường trôi qua, thái độ của anh không có gì bất thường, cũng không có đặc biệt chú ý Tống Thiển Thiển, làm cho trái tim luôn đập rộn ràng của Tống Thiển Thiển cũng bình tĩnh lại, tựa như bị anh đụng đến đuôi chỉ là một việc ngoài ý muốn.

Thật sự rất giày vò mà!

Cả ngày nhìn ngắm người mình thích, cũng không dám làm gì gây sự chú ý, cũng chẳng dám lộ chút gì kéo người khác biết được tâm tư, càng không thể để cho thầy biết tâm ý của mình.

Tống Thiển Thiển buồn phiền lắm mà chẳng biết phải làm sao. Quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ âm u dày đặc mây đen phủ kín đến chân trời mà không khí vẫn oi bức, thật mong một trận mưa lớn xóa tan sự nặng nề của cả trời đất lẫn lòng người.

Tiết tự học cuối giờ chiều, trong lớp học sinh nói chuyện ầm ĩ.

"Thiển Thiển có xem tạp chí chưa? Số này mình xem xong rồi, cho cậu mượn đấy." Bạn học cùng bàn đẩy khẽ cô.

Tống Thiển Thiển quay đầu lại cầm cuốn tạp chí. "Ồ, mình cảm ơn

nha."

Là tạp chí số mới nhất, trai xinh gái đẹp diện thời trang phục đường phố hoặc thời trang công sở, còn có nhiều bài viết về hướng dẫn trang điểm. Tống Thiển Thiển miễn cưỡng lật vài tờ, mắt đột ngột sáng ngời mở lớn, cô vừa giờ tới một trang quảng cáo áo sơ mi, người mẫu nữ mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài rộng thùng thình, đứng đường lúc trời mưa, cả người ướt nước mưa khiến đường cong ẩn hiện.

Hôm nay Tống Thiển Thiển cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, váy kẻ ô vuông xám, đeo một chiếc vòng cổ bạc hình thiên nga, nhưng do chủ nhiệm lớp không cho học sinh mang đồ trang sức nên cô đành giấu dưới áo sơ mi. Tống Thiển Thiển bộ ngực phát triển rất tốt, đôi bầu ngực lớn tròn trĩnh, khi đến những ngày đặc biệt trong tháng đầu vú nhỏ nhả thường sưng đỏ, cứng rắn lên cọ sát vào lớp lót của áo ngực cotton khiến cô hơi đau, làm cô phải thay một loại nội y có chất liệu mềm mại hơn để khỏi phải như những lần trước vụng trộm chạy tới toilet sửa sang áo ngực, mặt đỏ bừng bừng mà ấn giữ nhẹ đầu vú để nó mềm xuống.

Tống Thiển Thiển không khỏi đỏ mặt, áo sơ mi trắng này làm cô nghĩ tới việc đó.

Ngay lúc này một chú ong mật màu vàng đột nhiên từ cửa sổ bay vào phòng học.

"A---!" Những nữ sinh nhát gan hét chói tai, những nam sinh thì bắt đầu ồn ào nháo nhào.

Tống Thiển Thiển ngồi cạnh cửa sổ, hoảng hốt cắn môi dưới, cô sợ hãi nhìn chăm chăm theo ong mật, tay nắm chặt, mọi suy nghĩ trong đầu bỗng chốc tan thành mây khói, sợ muốn ngất rồi.

Triệu Thuần chậm rãi cầm giáo án đi ngang qua cửa lớp năm hai, hôm nay anh đã dạy xong tiết bên lớp Hai, giờ phải đi sang lớp Bốn để bố trí giờ tự học. Bỗng nhiên thấy trong lớp Hai ồn ào, anh hơi nhú mào, dừng trước cửa lớp.

"Ôi, Tống Thiển Thiển! Cậu đừng cử động!" một bạn học nữ cuống quít kêu ầm lên.

Chú ong đầu óc choáng váng vì tiếng ồn trong phòng, vòng vòng vài vòng định hướng ra phía cửa sổ chỗ Tống Thiển Thiển ngồi để bay đi.

Tống Thiển Thiển không thể khống chế sự sợ hãi, cô bị dị ứng phấn hoa, lại càng sợ mấy thứ sắc nhọn. Nếu bị ong mật đốt, thật sự đáng sợ khó mà nghĩ được, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỗng chốc trở nên trắng bệch.

"Ong ong..." Cùng với tiếng kêu thét chói tai của đám học sinh nữ, tiếng vo ve của ong mật ngày càng gần hơn, cuối cùng ong mật đậu trên chiếc cổ trắng nõn của Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển cảm thấy mình sắp ngất đi rồi.

Triệu Thuần mặt tối sầm lại, bước nhanh vào phòng học.

"Tránh ra cả đi!" Giọng nói trầm thấp lúc này càng thêm nặng hơn. Đám học sinh đang đứng xung quanh cũng tự giác tránh đường cho anh.

Đôi chân dài của Triệu Thuần sai bước đến trước mặt cô gái nhỏ, không nhìn mọi người ồn ào xung quanh, hai tay anh giữ đôi vai mảnh khảnh của cô, ánh mắt sắc bén, nhẹ nhàng trấn an: "Đừng sợ."

Không đợi Tống Thiển Thiển phản ứng lại, anh cúi xuống cổ cô thổi một hơi, chú ong mật đang bám trên cổ cô bị thổi rơi trên mặt đất. Triệu Thuần lập tức đạp lên, bỏ tay xuống.

Triệu Thuần xoay người thản nhiên giải thích với đám học sinh còn chưa hoàn hồn: "Khi bị ong mật bám, không được dùng sức hất ra mà có thể thổi nó đi, không thì dễ bị đốt. Tốt rồi, không có việc gì nữa, lớp ổn định tự học."

"A... Thiển Thiển, lỗ tai của cậu có một nốt đỏ lớn kìa... Cậu bị đốt rồi hả? Làm thế nào bây giờ, đến phòng y tế nhé?" Một bạn học nữ tinh mắt phát hiện bên tai phải của Tống Thiển Thiển bắt đầu đỏ lên.

Tống Thiển Thiển đưa tay ôm tai, nhanh chóng hiểu được có thể bị dị ứng ở chỗ bị ong mật chạm qua, không muốn trước mặt Triệu Thuần mà thể hiện mình quá mảnh mai, yếu ớt vậy mất mặt quá, bèn miễn cưỡng cười: "Không việc gì, chắc là do quá hoảng hốt thôi mà, phòng y tế giờ cũng đóng cửa mất rồi." Bây giờ cũng đã là tiết học cuối cùng của buổi chiều.

Triệu Thuần thản nhiên lướt nhìn vành tai của cô, chậm rãi cầm lấy giáo án của mình. "Tống Thiển Thiển, mười phút nữa đến văn phòng tôi." Nói xong anh liền ra khỏi lớp.

Tống Thiển Thiển ngờ ngác ngồi một chỗ không hiểu gì.

Ngoài cửa sổ bầu trời đã không còn u ám giống lúc trước, cuối cùng trận mưa rào mùa hè cũng đổ xuống.

Một dáng người lặng lẽ đi về phía văn phòng giáo viên, Tống Thiển Thiển vẫn chưa tin nổi hôm nay mình lại may mắn như vậy. Tuy có bị ong mật làm cho sợ hãi một chút, nhưng mà tuyệt nhất là thầy Triệu

Thuần đột nhiên xuất hiện bảo vệ mình, chắc là vận may cả tháng dồn hết vào lần này. Trước đây trong giờ học, giữa số ít bạn học có thành tích tốt, cô được anh gọi tên khen ngợi một lần vì giải được đề toán khó. Mà việc khen ngợi đó đó cũng là chuyện của mấy tuần trước.

Tống Thiển Thiển từ chối ý tốt đưa mình đi xuống văn phòng của bạn cùng bàn, nói rằng quãng đường có đoạn ngắn, mình tự đi được. Vừa đi vừa sờ vành tai, đúng là dị ứng thật, chỗ ong mật chạm qua đã sưng đỏ và ngứa lên rồi. Đến cuối hành lang của phòng học, mưa đã càng lúc càng lớn hơn.

Bỗng nhiên ý tưởng quấy rầy anh nảy sinh từ bức hình tạp chí len lỏi trong tâm trí cô. Tống Thiển Thiển cắn môi, nhìn xung quanh xác định hành lang không một bóng người, âm thầm mở một cúc áo, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, nghĩ ngợi một chút cô bèn mở luôn cúc áo thứ hai, lộ một chút phần da thịt trắng nõn trong suốt. Tóc buộc đuôi ngựa cũng thả xuống xoa vai, ổn định lại đầu óc hỗn loạn, nhìn dãy văn phòng giáo viên, khẽ cắn môi chạy vào màn mưa.

Trời mưa lớn, quãng đường ngắn sáu bảy bước chân, nước mưa hắt vào người, chạy đến văn phòng thì áo sơmi trắng của Tống Thiển Thiển đã ẩm ướt hơn một nửa, tóc ướt đầm dính vào hai bên má. Tống Thiển Thiển biết không thể đứng lâu ở cửa, chạy lên tầng hai, ôm ngực tới văn phòng toán ở hành lang cuối cùng bên trong.

Đối với một cô gái chưa hề có chút kinh nghiệm nào thì sự kích động này không phải lúc nào cũng có, nhưng đối với người trẻ tuổi thì khi thích một người sẽ không ngần ngại mà liều lĩnh đem tâm tình đi trả giá hết thảy. Tống Thiển Thiển hoàn toàn bất chấp có hay không giáo viên khác trong văn phòng, quần áo của cô hở không nhiều lắm, cổ áo chỉ có thể chỉ có thể nói là hơi thấp một chút, cũng chẳng lộ ra cái gì. Chỉ là vừa rồi chạy dưới trời mưa, áo sơmi trắng ẩm ướt trở nên

trong hơn, dán vào thân thể, lộ ra thân hình thanh thuần của thiếu nữ. Hôm nay Tống Thiển Thiển mặc một bộ nội y ren màu trắng, áo ngực ren hiện ra rõ ràng, nước mưa từng giọt từng giọt trên tóc xuống theo đường cong uốn lượn chảy xuống rồi mất hút trong áo.

Cô đứng ở cửa văn phòng bộ môn toán, cửa khép hờ không đóng, do dự đưa tay đẩy cửa.

"Vào đi." Giọng nói trầm ấm quen thuộc từ trong truyền ra, như thể người ngồi bên trong sớm biết được ngoài cửa có người đứng.

Thiếu nữ bị ướt mưa cứ như vậy mà không kịp chuẩn bị gì lọt vào mắt Triệu Thuần. Mái tóc dài bình thường buộc thành đuôi ngựa được thả xuống ngang lưng, áo sơmi trắng trở nên trong suốt không giấu được thân thể nảy nở lung linh, cổ áo cời hai cúc, bộ ngực tròn trĩnh phập phồng ẩn hiện, hai chân thon dài trắng nõn đứng đan chéo, cô gái ngượng ngùng ngỡ ngàng mà dục hoặc quyến rũ đứng trước mặt anh.

Ánh mắt Triệu Thuần tối lại, sửng một chút, giọng hơi khàn khàn hỏi, "Không dùng ô sao?"

Tống Thiển Thiển hơi sợ hãi trả lời,

"... Em quên mất."

Trong văn phòng không còn giáo viên nào khác, Triệu Thuần ngồi ở bàn mình, hơi vuốt cằm nói, "Lại đây."

Tống Thiển Thiển rụt rè đi qua, nhìn thấy trên bàn của Triệu Thuần để một ít thuốc nước và bông băng. Cô ngờ ngợ nói, "Thầy..."

Triệu Thuần ra hiệu cho Tống Thiển Thiển ngồi xuống, nhìn kĩ vết đỏ

trên cổ cô gái nhỏ, "Ngồi đi, biết là bị dị ứng còn cố chịu đựng làm gì." Đôi mắt sắc bén nhìn về phía Tống Thiển Thiển như muốn nhìn mọi bí mật của thiếu nữ.

Tống Thiển Thiển bối rối cụp mắt xuống, không dám nói gì.

Triệu Thuần lấy bông thấm thuốc nước, cũng không nhận ra giọng mình tự nhiên cũng nhẹ nhàng hơn nói với Tống Thiển Thiển, "Nghiêng đầu sang nào, đừng động đây, để thầy bôi thuốc cho."

Thuốc nước màu nâu nhạt tỏa ra mùi thảo dược thoang thoảng, Tống Thiển Thiển bất giác nắm gấu váy của mình, ngoan ngoãn nghiêng đầu một bên, hồi hộp đến độ không dám thở. Vì bôi thuốc nên Triệu Thuần cúi xuống rất gần cô, mùi hương nam tính dễ chịu hòa trộn của mùi quần áo và mùi hương cỏ cây. Ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm trên cổ cô, giống như mỗi lần anh cẩn thận giảng đề toán khó vậy. Văn phòng đột nhiên trở nên vô cùng yên ắng, chỉ có tiếng loạt soạt của quần áo, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ cũng trở nên xa xôi.

Giữa không gian yên tĩnh, Triệu Thuần hỏi nhẹ nhàng, "Có đau không?"

Tống Thiển Thiển không dám gật đầu, chỉ dùng giọng như muỗi vo ve mà trả lời, "...Không đau ạ."

Anh bôi thuốc thật sự rất nhẹ nhàng, tất nhiên sẽ không đau, cảm giác nhọn nhọn trong lòng cô dần chuyển thành ấm áp trong tim rồi. Vết đỏ trên cổ không nhiều, bôi chút thuốc thì đã tốt hơn rồi, chỉ có vành tai chưa bôi thuốc bất chợt lại trở nên đỏ hơn nữa, vành tai thiếu nữ nho nhỏ mướt mà tinh xảo, mặt sau vành tai nên dùng bông bôi thuốc không tiện lắm.

Triệu Thuần giọng không nghe được chút cảm xúc nào nhưng lại càng trầm thấp hơn, "Vành tai sao lại đỏ lên nhiều vậy?"

Tống Thiển Thiển mặt đỏ bừng lên, chỉ ước gì chôn đầu vào cổ không ngẩng lên nữa.

Triệu Thuần bỏ bông xuống, lấy một miếng khăn giấy sát trùng lau ngón tay mình rồi, "Phía sau vành tai không dùng bông bôi thuốc được, để thầy dùng tay."

Tống Thiển Thiển lắp bắp nói: "Lấy tay thầy... Em..."

Triệu Thuần thản nhiên cười, "Sợ không vệ sinh à? Thầy có sát trùng rồi." Sau đó đổ chút thuốc nước ra ngón trỏ và ngón cái.

Cảm xúc trong lòng Tống Thiển Thiển lúc này dâng lên càng cao, chỉ muốn giải thích không phải là sợ không vệ sinh, là... Thầy dùng tay bôi thuốc lên tai cho mình sao?

Anh chưa cho cô thời gian để phản ứng, thuốc nước lạnh lẽo trên tay đã được bôi trực tiếp lên tai chưa từng bị ai chạm vào của cô gái nhỏ. Ngón tay thon dài ấm áp, hơi dùng sức xoa để cho thuốc có tác dụng nhanh hơn. Đầu ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng, vành tai của cô gái nhỏ đã muốn đỏ hết cả lên, cảm xúc chạm vào da thịt chỗ tai làm cho anh ngoài ý muốn yêu thích không muốn rời đi, ngón tay và thân thể hơi run lên.

Đến khi tay Triệu Thuần rời đi, cô gái nhỏ đã muốn nhẫn nại cực kỳ. Tống Thiển Thiển chưa từng phát hiện ra trên thân thể mình vành tai lại mãi cảm như vậy, lúc bị xoa khiến cho toàn thân nóng bừng lên. Ở nơi kín đáo mà anh không nhìn thấy, đầu vú nhỏ nhạy cảm của cô nổi lên thẳng đứng, ma sát với lớp vải lót ở áo ngực khiến cô hơi đau.

"Tốt rồi." Triệu Thuần lau khô tay, đứng dậy cầm một cái khăn lớn màu xám đưa cho Tống Thiển Thiển. "Lau khô tóc đi, cẩn thận kéo bị cảm."

Tống Thiển Thiển vội vàng đứng dậy nhận chiếc khăn, lau rồi đưa cho anh. "Thầy... xong rồi ạ."

Triệu Thuần sắp xếp lại đồ trên bàn, giáo án cùng tập bài, quay đầu lại nhìn cô, "Không còn việc gì, em cầm trở về đi, còn có thể che mưa đấy. Thật xin lỗi, hôm nay thầy không đem ô, nên không thể cho em mượn ô được." Chính anh cũng không phát hiện được, bất giác khóe miệng anh kéo lên một nụ cười dịu dàng.

Tống Thiển Thiển nở nụ cười, đôi mắt to sáng ngời lấp lánh, đỏ mặt "Em có thể mượn khăn của thầy sao? Hôm nay cảm ơn thầy nhiều lắm."

"Ừ." Triệu Thuần không nói tiếp, khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng thường ngày.

Tống Thiển Thiển cảm thấy thỏa mãn cầm khăn mặt chuẩn bị rời đi, hoàn toàn quên mất mục đích khi đến đây, ra đến cửa bị anh gọi lại.

"Chờ một chút."

Cô gái nhỏ mờ mịt quay đầu lại.

Triệu Thuần nhìn chăm chăm vào chiếc áo đang mở hai cúc lộ da thịt trắng như tuyết của cô, ánh mắt chậm rãi lướt trên người Tống Thiển Thiển rồi nhìn sâu vào mắt cô, chậm rãi nói, "Lần sau không được như vậy."

Tống Thiển Thiển còn chưa kịp phản ứng.

Triệu Thuần tùy tiện đứng dựa vào bàn, dùng giọng thông thả mà trầm thấp tiếp tục, "Nghe lời, được chứ?"

Tống Thiển Thiển cuối cùng cũng hiểu, mặt lại lập tức đỏ bừng, không dám trả lời, cũng không dám đối diện với ánh mắt tràn ngập uy hiếp của anh, đẩy cửa chạy thẳng ra ngoài.

Triệu Thuần chậm rãi ngồi xuống ghế của mình, yết hầu chuyển động, hai mắt nhắm lại.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 3: Mộng xuân mang tới phản ứng hóa học

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Cho đến tận buổi tối lúc nằm trên giường, bên tai Tống Thiển Thiển vẫn vưng vít âm thanh trầm ấm của Triệu Thuần.

"Nghe lời, được chứ?"

Một câu "Được chứ" anh nói ra, chọc cho lòng cô tê dại, cảm xúc không khống chế nổi, đến giờ nhớ lại cũng mặt đỏ bừng bừng, tim đập thành thịch. Lại nghĩ tới mình ngây ngô mà quyến rũ không nổi anh, không biết trong mắt thầy sẽ bị nghĩ như thế nào nữa.

Tống Thiển Thiển cầu nguyện cho thầy giáo đẹp trai mà lạnh lùng Triệu Thuần không nghĩ mình là biến thái. Nhưng mặt khác, thích một người thật sự khiến cho bản thân có thật nhiều can đảm, Tống Thiển Thiển lại bắt đầu chờ mong ngày mai tới.

Nhẹ nhàng sờ vành tai được bôi thuốc của mình, đã tốt lắm rồi. Ngón tay của anh dường như chứa một loại ma lực thần kỳ, có thể trêu chọc lòng cô, dường như còn làm lành vết thương vậy.

Tống Thiển Thiển ôm ngực ngọt ngào chìm vào giấc ngủ, nói sao thì nói, hôm nay hết thầy đều đáng giá, chỉ là không biết làm thế nào để nói cho thầy biết tâm ý của mình mà không để cho mọi người khác phát hiện được...

...Vẫn phòng học quen thuộc, trong giờ giải lao giữa tiết không khí vẫn thật náo nhiệt, tiếng trò chuyện ầm ĩ. Tống Thiển Thiển nhìn thời khóa biểu trên bảng viết tiết tiếp theo là giờ toán.

Chuông vào lớp vang lên, không biết lấy đâu can đảm, Tống Thiển Thiển thừa dịp các bạn học về chỗ ngồi liền lén lút chui xuống dưới bàn giáo viên.

Tiếng giày da quen thuộc khoan thai ngày càng gần, chiếc quần tây màu đen dừng trước mặt Tống Thiển Thiển, cô hồi hộp tới mức muốn ngừng thở.

Lớp trưởng hô cả lớp đứng dậy chào, "Đứng nghiêm, chào thầy."

Tống Thiển Thiển trên đầu vọng xuống giọng nói quen thuộc, "Chào cả lớp."

Lớp trưởng lại hô: "Ngồi xuống."

Trên đầu tiếp tục truyền đến thanh âm bình thản, "Giờ sách đến trang 79, chương 4, xem trước nội dung trong vòng 5 phút."

Phía dưới lớp truyền đến tiếng giờ sách sột xoạt.

Tống Thiển Thiển ngửi thấy một mùi nước hoa thật dịu nhẹ trên người Triệu Thuần tỏa ra, mùi cam thảo ngọt dịu. Tống Thiển Thiển không kìm được càng ghé sát vào ống quần của Triệu Thuần hít hà thêm, tay nhỏ bé nhẹ nhàng lôi kéo ống quần của Triệu Thuần.

Người đàn ông phía trên kinh ngạc cúi đầu.

Cô gái nhỏ ngồi chồm hồm dưới bàn giáo viên, một tay lôi kéo quần

anh, đôi môi đỏ tươi cách vị trí nhạy cảm của anh rất gần, cánh môi hé mở lộ đầu lưỡi hồng hồng, đôi mắt to nhìn chăm chăm anh bằng cái nhìn mờ mịt ướt át. Phát hiện anh đã chú ý tới mình, cô gái nhỏ vui vẻ liếc mắt đưa tình, tay dùng sức kéo ống quần Triệu Thuần, sau đó làm một động tác mà Triệu Thuần không tưởng nổi.

Tống Thiển Thiển đỏ mặt, nhẹ nhàng đem đôi môi mềm mại chưa từng bị ai chạm qua của người con gái ghé dán vào giữa hai chân anh. Miệng nhỏ mở ra, một nụ hôn thẹn thùng mà phóng đảng hạ xuống. Ánh mắt ngượng ngùng ướt át chưa từng rời khỏi Triệu Thuần liền thay cụp xuống, hàm cả tình yêu tiếp tục hôn vị trí giữa hai chân anh.

Ánh mắt Triệu Thuần tối sầm lại, thân trên tiếp tục bất động, đùi phải nhẹ nhàng mà kiên quyết chặn lại thân thể Thuần Thuần, ngăn cản động tác của cô gái nhỏ. Anh dùng âm thanh trầm thấp đối với cả lớp nói: "Thêm 5 phút nữa tìm hiểu bài."

Sau đó giả bộ đem bút máy làm rơi, rồi chậm rãi quỳ gối cúi xuống đối mặt với Tống Thiển Thiển đang bối rối ngượng ngùng cực độ.

Tống Thiển Thiển cũng không biết phải làm gì, cố gắng dẹp sự thẹn thùng sang một bên, trong lòng tràn ngập cảm xúc tình yêu mãnh liệt, đối với Triệu Thuần nở nụ cười sáng lạn, hành vi phóng đảng chỉ là cái có thôi.

Triệu Thuần nói thật nhẹ: "Em thật..."

Trong giọng nói có chút nuông chiều cùng bất đắc dĩ, còn có một chút không kiềm nén được dục vọng.

Nói chưa hết, anh liền cúi sát người, hơi hơi hé miệng, ngậm lấy đôi môi đang run của Tống Thiển Thiển, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm

môi dưới của cô, rồi hơi dùng sức mở hàm răng của cô, dịu dàng mà bá đạo khám phá khoang miệng của cô, đầu lưỡi ướt át cuốn lấy chiếc lưỡi không chút kinh nghiệm của cô gái nhỏ. Giữa lúc môi lưỡi đang cuốn lấy nhau, cô gái nhỏ nhin không nổi "ô" lên một tiếng yếu ớt, anh mút lấy lưỡi cô, liếm qua hàm răng cô, lúc cô còn đang lưu luyến môi anh thì anh đã nhẹ nhàng rời khỏi.

Trên khuôn mặt Triệu Thuần thoáng một chút ửng đỏ khó nhận ra, sau cặp mắt kính đôi mắt sắc bén mang theo ánh nhìn ấm áp mà nghiêm túc chăm chú nhìn Tống Thiển Thiển, lời nói thân thiết lại có cảm xúc "Đang là giờ học, không được quyến rũ thầy giáo, được chứ?"

.....

"A!!!! Đến muộn rồi!" Tống Thiển Thiển vừa khóc không ra nước mắt vừa nhanh chóng lấy đồ, đúng là vì hưng phấn không ngủ được mà thành ngủ mơ thấy mình và thầy giáo hôn môi, đều là do xem "*Tình yêu gần kề*"[1] mà ra!!!! Thầy giáo ở Nhật và thầy giáo ở Trung Quốc quả nhiên là không giống nhau, hiện tại khổ chưa, sắp đến trường muộn rồi.

Tống Thiển Thiển cố gắng thay đồ, xếp sách vở, chạy như điên đến trường.

Thật vất vả đến kịp giờ, khi tiếng chuông cuối cùng báo hiệu giờ học vang lên, Tống Thiển Thiển cũng ý thức được, từ hôm nay trở đi, cô có lẽ không bao giờ có thể nhìn thẳng vào đôi môi của Triệu Thuần khi anh giảng bài trên lớp nữa.

Tống Thiển Thiển chống cằm, trong đầu hiện lên cảnh trong mộng hôm qua, nghĩ tới khăn mặt màu xám của anh còn gấp lại để bên giường quên mang tới trả. Cô hoàn toàn du lịch vào ảo tưởng, không

chú ý tới dáng vẻ không chú tâm của mình đã bị Triệu Thuần nhìn chăm chăm thật lâu.

Triệu Thuần cau mày, cô nhóc kia thật là...

Triệu Thuần bình thường trên lớp thường không nhắc tên phê bình học sinh, thứ nhất là ảnh hưởng đến tiết tấu bài giảng của anh, thứ hai là sẽ khiến học sinh mất mặt mà không tập trung. Triệu Thuần cũng không để bụng đánh giá của người khác về mình như máu lạnh, nghiêm khắc gì đó anh đều không quan tâm, tiếp tục làm theo phương pháp dạy học của chính mình.

Anh có thể dễ dàng tha thứ cho học trò trong lớp ngủ gật, như vậy chứng tỏ bài giảng của mình không tốt, không trách được học trò. Nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho học trò trong giờ của mình lơ đãng, không chú ý nghe giảng, như vậy lãng phí công sức giảng bài của mình.

Giờ học đã qua 20 phút, anh phát hiện Tống Thiển Thiển đã thất thần bốn năm lần, cũng không chăm chú nghe giảng giống mọi lần. Triệu Thuần vừa giảng bài vừa xuống bục giáo viên, dùng giọng nói ấm áp chậm rãi nói "... Do đó, tại tọa độ X và Y giao nhau ta có góc vuông..." đi đến bên cạnh bàn của Tống Thiển Thiển, anh dùng ngón tay thon dài gõ gõ ngón tay xuống bàn cảnh cáo.

Tống Thiển Thiển bị phát lơ đãng bèn bừng tỉnh, ngẩng phắt đầu lên, trong ánh mắt tràn ngập áy náy xin lỗi nhìn Triệu Thuần, cầm lên bút máy đen biểu hiện chính mình sẽ chăm chú nghe giảng.

Triệu Thuần vừa lòng vuốt cằm, cũng không hiểu vì sao mình lại để ý đến cô nhóc này như vậy, xoay người trở lại bục giảng viết bài giảng lên bảng.

Tống Thiển Thiển vì bị Triệu Thuần để ý suy nghĩ bèn linh hoạt hơn.

Cô bình tĩnh buông bút máy trên tay, mở ra sách bài tập, cũng không viết bài, hai tay để trên bàn, nhẹ nhàng đem ngón tay trắng nõn thon dài đặt trên môi mình, ánh mắt vụng trộm nhìn Triệu Thuần, sau đó thở phào một cái, chờ Triệu Thuần đi đến dãy bàn đầu tiên bên cạnh.

Triệu Thuần ngày hôm qua ngủ không ngon, dạy hai lớp buổi sáng liên tục 4 tiết làm anh có chút mệt mỏi. Giảng đề lại không thể không cẩn thận "... Điểm C và điểm P gắn kết bởi đường thẳng..." Gương mặt thản nhiên đảo qua lớp, lại nhìn đến động tác của Tống Thiển Thiển.

Tay phải của Tống Thiển Thiển đặt bên môi, tay trái che một bên ngăn cản bạn học cùng lớp nhìn thấy động tác của mình, nhưng Triệu Thuần từ trên cao nhìn xuống, động tác nhỏ cũng xem được hết.

Cô gái nhỏ hơi mở hàm răng, cắn ngón tay của mình, vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm ngón tay, đôi môi đỏ tươi đóng mở mút lấy ngón tay, chậm rãi nuốt vào nhà ra, mặt khẩn trương cùng sợ hãi, ngón tay cũng dính đầy nước. Như là nghịch đủ, cô chậm chạp liếm liếm làm ngón tay dính đầy nước bọt, dùng ánh mắt ngượng ngùng mà nóng bỏng nhìn chăm chăm anh.

Thật sự làm cho người ta chịu không được.

Trong đầu Triệu Thuần hiện lên hình ảnh ngày hôm qua, cô gái nhỏ xinh đẹp cả người ướt nhẹp đứng trước mặt mình. Ngày hôm qua còn cảm thấy là vô tình xảy ra, hôm nay vừa nhìn thấy hành động này, không hề nghi ngờ, cô nhóc này cố tình làm vậy.

Triệu Thuần không ngừng lại bài giảng, ánh mắt chậm rãi trở nên sắc

bén, hướng về phía Tống Thiển Thiển lắc lắc đầu, ý bảo không cần làm như vậy.

Tống Thiển Thiển chu chu cái miệng nhỏ, cô thấy rõ anh đã nhìn thấy động tác của mình. Chỉ là thầy vẫn như cũ không hề có chút phản ứng nào, thậm chí đối xử với mình như với một đứa nhóc phản nghịch, anh tỏ ra lịch sự kiềm chế. Đây không phải phản ứng mà Tống Thiển Thiển muốn. Cô hơi dỗi, tiếp tục nhìn chăm chăm Triệu Thuần, ngậm lấy ngón tay sâu hơn, vì chọc vào thật sâu cẩn thận chọc đến họng, vội rút ngón tay ra che miệng ho khan mấy tiếng.

"... Cho nên với loại đề này có hai cách giải..." Triệu Thuần chậm rãi dừng lại, không tiếp tục giảng.

Thật sự là... rất không ngoan, phải trừng phạt.

Bởi Triệu Thuần không giảng tiếp, học trò trong lớp đều ngẩng đầu lên, có chút ngớ ngàng chờ thầy tiếp tục nói.

"Tống Thiển Thiển." Triệu Thuần đột nhiên gọi cô gái nhỏ dậy.

Tống Thiển Thiển cuống quýt giấu tay sau lưng, đứng dậy đáp, "Dạ."

"Em phát biểu xem hai cách giải của đề này là gì." Triệu Thuần không nhanh không chậm nói.

"A?" Tống Thiển Thiển vừa rồi hoàn toàn không nghe giảng, cả đầu đều nghĩ đến đôi môi của anh. Trong lòng thầm than tiêu đời rồi
"...Em, em... biết..."

"Không biết?" Giọng Triệu Thuần càng lúc càng nghiêm, "Vừa rồi tôi giảng cả nửa tiết, còn không biết? Giờ chỉ cần em nói lại một lần, em lại bảo không biết?"

Tống Thiển Thiển hoàn toàn không dám trả lời, trong mắt kéo phủ một tầng sương mù ướt át, tủi thân nhìn anh cầu xin.

Triệu Thuần mặt lạnh không đổi sắc, "Vậy vừa rồi em làm gì?"

Làm cái gì?!

Tống Thiển Thiển hai mắt mở to, không tin được nhìn anh. Cô vừa rồi làm gì anh không biết sao? Không thể trước mặt cả lớp trả lời là em vừa rồi mút ngón tay quyến rũ thầy chứ? Tống Thiển Thiển không dám trả lời.

Triệu Thuần nhấn mạnh từng chữ một, "Đi ra ngoài, đứng phạt ở hành lang cho đến khi tan học."

Đôi mắt cô gái nhỏ ngập nước, nắm chặt góc váy không nói một lời liền chạy ra ngoài. Ra đến cửa lớp, cô dùng tay nắm chặt khung cửa, khung gỗ cứng rắn hằn sâu vào lòng bàn tay non mềm mà cô chẳng hề có cảm giác gì.

Triệu Thuần nhìn Tống Thiển Thiển chạy ra khỏi lớp, khế thờ dài, rồi lập tức tiếp tục bài giảng, gọi một học sinh đứng dậy, "Trương Thành, em lên giải bài này."

Học sinh trong lớp không thường thấy Triệu Thuần nổi giận, thường thì họ thấy thầy giáo toán học luôn lạnh lùng, thản nhiên. Cho nên việc Tống Thiển Thiển không tập trung nghe giảng khiến thầy giáo tức giận, thật sự rất đáng sợ nên tập trung tinh thần gấp đôi để nghe giảng vì sợ bản thân cũng bị phạt ra ngoài đứng, lớp học im lặng như tờ.

Ngoài hành lang cũng thực sự im ắng, không một bóng người, gió

thời qua làm lay động cành lá, cơn gió nóng mùa hè thổi qua gương mặt thiếu nữ.

Tống Thiển Thiển mắt đỏ hồng quay lưng về phía lớp học, đứng ở tận góc trong của hành lang, cô đưa hai tay ôm mặt, vừa uất ức vừa xấu hổ, nước mắt cứ trào ra ngừng.

Rốt cuộc cô cũng biết được thầy không thích mình. Tự tay bôi thuốc, cho cô mượn khăn mặt, đều là việc thầy giáo quan tâm đến học sinh của mình nên làm mà thôi. Chính mình ảo tưởng mà không chịu hiểu, khiến thầy cứ phải bao dung nhiều lần. Hành động hôm nay của mình trở nên thái quá không giữ chừng mực, nên khiến thầy tức giận. Nhất định là vì thầy cảm thấy mình xứng với sự nhường nhịn và bao dung của thầy.

Đúng vậy.

Trong cảm nhận trước kia của Tống Thiển Thiển, Triệu thuận là người nghiêm khắc, lạnh lùng. Gần đây cô biết được, ngoài vẻ lạnh lùng, anh còn có một tấm lòng ấm áp, săn sóc. Đối xử tốt với người khác thì khó mà giấu giếm được. Tựa như bề ngoài vững vàng cứng rắn nhưng bên trong thì nhiệt huyết nóng bỏng.

Nhưng mà mọi việc đều có giới hạn.

Tống Thiển Thiển không muốn tuyệt vọng. Lòng dũng cảm của thiếu nữ cũng chỉ có giới hạn, chuyện vừa xảy ra đã muốn tiêu diệt hết dũng khí của cô, khiến cô hổ thẹn cũng khiến cô mất dần cảm xúc.

Tâm tình thiếu nữ bị phá hủy rồi, cũng như việc không được chấp nhận. Chưa tuyên án mà đã chết từ trong trứng nước.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc mang chút dịu dàng vang lên

trước mặt cô.

"Giờ còn khóc sao?"

Cô gái nhỏ mờ mịt buông tay che mặt, ánh mắt hồng giống con thỏ nhỏ, trên gương mặt đẫm nước mắt chưa kịp khô.

Triệu Thuần đứng trước mặt cô, cao hơn cô một cái đầu, dáng người cao lớn chắn ánh sáng mặt trời, ngón tay còn dính chút phấn viết bảng. Rõ ràng đã bỏ mặc lớp học mà lo lắng chạy đến nhìn cô.

Tống Thiển Thiển nhìn Triệu Thuần, rốt cuộc nhìn được mà òa lên nước nỡ, "Huhuh... Thầy bắt nạt người ta..."

Gương mặt anh tuấn của Triệu Thuần hiện lên biểu cảm bất đắc dĩ không biết phải làm gì, môi mím lại một chút. Nhìn cô gái nhỏ khóc lóc om xòm, tức giận trong lòng thành xót xa đau lòng. Gương mặt anh tuấn có chút uể oải, giọng nói lại bất đắc dĩ tươi cười, "Trẻ con quá..." Lập tức nhớ ra, "Đưa tay ra đây nào, có phải bị xước rồi khồn?"

Tống Thiển Thiển tuy không thích bị anh đối xử như đối với trẻ con, nhưng vẫn nghìn lần vui vẻ vì được anh chú ý. Tuy môi vẫn bĩu ra uất ức không phục, nhưng khóe miệng cô muốn toét ra cười rồi.

Lúc tông cửa xông ra không thấy đau, hiện giờ bị anh hỏi đến lại đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay đau thêm nhiều.

"Đau, thực sự rất đau mà." Tống Thiển Thiển bi thảm giơ tay lên cho anh xem. Lòng bàn tay trắng nõn giờ có mấy vết đỏ sậm, nhìn thấy mà thương.

"Đưa thầy xem nào." Triệu Thuần nắm cổ tay mảnh khảnh của Tống

Thiến Thiến, không do dự cúi đầu xuống thổi nhẹ vào lòng bàn tay cô, một luồng khí nhẹ phả vào tay, anh ngẩng lên nhìn cô gái nhỏ: "Giờ đỡ đau hơn chưa?"

Tống Thiến Thiến không khỏi bị hành động của anh làm cho run rẩy. Mặt đỏ lên, giọng nói trở nên vừa giống chống cự lại vừa giống rên rỉ, "Thầy à, đừng..."

Triệu Thuần lại nhẹ nhàng thổi vào lòng bàn tay cô, "Đây là thầy bồi thường."

Tống Thiến Thiến tim đã muốn ngừng đập, đây mà là bồi thường, đây rõ ràng là quyến rũ mà. Đến khi Triệu Thuần xác định lòng bàn tay của cô gái nhỏ không việc gì, mới nhẹ nhàng buông cổ tay cô, lúc này chuông báo tan học thật đúng lúc mà vang lên.

Triệu Thuần nhẹ nhàng nở nụ cười, lùi lại phía sau vài bước, không đứng sát gần cô gái trước mặt nữa, "Tốt rồi, thầy trừng phạt em cũng đã xong, lần sau đừng làm loạn nữa, ngoan nhé."

Nói rồi liền xoa đầu cô gái nhỏ.

Hết giờ, học sinh lục tục ra khỏi lớp, anh nói xong cũng rời đi.

Tống Thiến Thiến ngu ngơ đứng tại chỗ nhìn anh càng lúc càng xa, một lát sau mới chậm chạp phản ứng lại --"Aaaaaaaa--! Vừa rồi chuyện gì xảy ra vậy!!!!"

Chẳng lẽ giấc mộng xuân đã mang lại phản ứng hóa học ngoài ý muốn này?

[1] Kinkyori Renai (近キヨリ恋愛) Close Range Love - một bộ manga được chuyển thể thành anime và live action nói về tình yêu thầy trò

của Nhật Bản.

Chương 4: Nụ hôn bí mật đã ấp ủ từ lâu

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Đây là lần thứ sáu trong tuần giờ tay phát biểu, trả lời câu hỏi mà bị Triệu Thuần hoàn toàn bỏ qua.

Tống Thiển Thiển phát hiện ra Triệu Thuần đã quay lại bộ dạng lạnh lùng thường nhật, con người dịu dàng ấm áp cầm tay cô đã không còn nữa. Cũng không chú ý cô, thậm chí so với trước kia lại càng không nhìn cô. Thậm chí trong giờ học cô cố ý quấy rối, không thèm nghe giảng, Triệu Thuần cũng không nói câu nào, hoàn toàn mặc kệ cô.

Phát hiện này khiến Tống Thiển Thiển chẳng biết phải làm gì.

Có đôi khi nghĩ lại, cảm thấy lúc trước cùng Triệu Thuần tiếp xúc đều giống như trong một giấc mơ, không có người thứ ba chứng kiến, cũng không có bất cứ bằng chứng nào. Cho dù cô đã lấy hết can đảm đi đến văn phòng khoa đưa trả chiếc khăn mặt màu xám, thì văn phòng từng nhóm hai ba thầy cô đều ở, chỉ có vị trí của anh là trống.

Giống như... anh đang trốn tránh cô.

Rõ ràng đã đi một vòng, Tống Thiển Thiển không bao giờ tìm được chút manh mối gì về khoảnh khắc ngăn ngủ thân mật trên hành lang cùng Triệu Thuần khi đó. Bởi Triệu Thuần cố ý, nên hai người càng

xa lạ... giống như chỉ là mối quan hệ thầy giáo và một cô học trò ngốc không được chú ý.

"Vật lý trị liệu mắt bắt đầu..." Đến làm thầy hướng dẫn vật lý trị liệu, thường đều là chủ nhiệm trông coi giờ này, gần nhất là thi đua phê bình giữa toàn khối, nên chủ nhiệm càng cần sát sao, thỉnh thoảng cũng sẽ có ủy viên kỷ luật đến kiểm tra đột xuất các để kiểm tra xem các lớp có thực hành vật lý trị liệu đúng nguyên tắc không.

Tống Thiển Thiển phiền muộn trong lòng, xoa xoa hốc mắt của mình để chuẩn bị làm vật lý trị liệu mắt.

Trong giây phút nhìn thoáng qua người đi vào cũng phải chủ nhiệm lớp mà là Triệu Thuần mặc tây trang tối màu, còn thắt cà vạt. Hôm nay Triệu Thuần tinh thần đặc biệt thoải mái, sáng láng, kiểu tóc tỉ mỉ được chăm sóc, mái tóc dày được chải ngược ra phía sau, lộ vầng trán cao, thay cặp mắt kính bằng kính sát tròng, ánh mắt so với thường ngày càng thêm sáng ngời, sắc bén, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, áo sơ mi cài đến nút trên cùng, không lộ chút da thịt nào, cả người toát nên vẻ anh tuấn mà nghiêm túc.

Tống Thiển Thiển nhớ ra hôm nay là ngày hội thi đua của giáo viên, Triệu Thuần là đại biểu của trường trung học Dục Thụ tham gia thi đua, xem ra là đã muốn tổng kết xong mới trở về trường. Chỉ là không biết tại sao lại xuất hiện ở đây.

Trong lớp không ít học sinh đã lén lút nhìn chăm chú Triệu Thuần, một số học trò nữ háo sắc còn phát ra tiếng than thở cảm thán.

Triệu Thuần bình thản nói: "Đừng nhìn, mau tập trung làm, chủ nhiệm lớp của các em có việc bận, thầy đến quản thay giờ tự học này."

Nói xong bèn giơ tay nới lỏng chiếc cà vạt màu xanh đậm cho thoải

mái.

Động tác này làm cho các nữ sinh cẩn thận nhỏ giọng buồn chuyện với nhau nhiều hơn, càng không chú ý đến việc làm vật lý trị liệu mất gì hết.

Triệu Thuần nheo mắt lại, giọng lạnh lùng nói to hơn, "Tôi nhắc lại lần nữa, nhắm mắt! Nghiêm túc luyện tập!"

Trên lớp Triệu Thuần có sức ảnh hưởng rất lớn, phần lớn học trò đều biết sự nghiêm khắc lạnh lùng của anh, nên mọi người đều cố gắng nhắm mắt lại, tiếp tục luyện tập, không dám nhìn tiếp.

Hầu hết mọi người đều nghĩ: Dù sao sao thì giờ tự học này thầy vẫn trông coi, thỉnh thoảng nhìn lên vậy.

"Giai đoạn thứ tư... ấn vào huyệt thái dương..."

Triệu Thuần chậm rãi đi qua từng tổ, từng bàn, tới tổ thứ ba thứ tư bên này, lại đi lên hai bước, tới trước mặt Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển vốn đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, vẻ mặt lo lắng nhìn Triệu Thuần vẫy tay ra hiệu, Triệu Thuần không hiểu hơi nhíu mày, dừng chân. Tống Thiển Thiển thấy Triệu Thuần đang bước tới gần, biểu cảm càng sốt ruột vẫy tay lia lịa ra dấu cho Triệu Thuần lại.

Triệu Thuần do dự giây lát, sai bước đi đến bên người Tống Thiển Thiển, hơi hơi cúi đầu, khuôn mặt lo lắng nhìn xuống cô gái nhỏ phía dưới, cúi đầu hỏi, "Làm sao vậy?"

Gương mặt trắng nõn đầy lo lắng của cô gái nhỏ trong giây lát trở thành tinh nghịch, Triệu Thuần ý thức được mình bị lừa cũng đã quá muộn.

Conhanh nhen đứng thẳng dậy, mắt nhắm lại, đưa đôi môi hồng nhạt ước át nhanh chóng mà chuẩn xác hạ xuống một nụ hôn nhẹ trên má của người đàn ông còn đang kinh ngạc. Động tác của cô thực sự nhenhàng mà mau lẹ, không có bất cứ ai phát hiện ra.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một giây, Tống Thiển Thiển ngửi được trên người anh một mùi hương không giống mùi hương cỏ nhạt nhạt như trong văn phòng lần trước, mà là mùi hương trộn lẫn giữa hương nước hoa cao cấp của nam giới cùng mùi thơm của bộ tây trang. Khứu giác của cô nhạy cảm dị thường ngoài ý muốn.

Trong một giây thoáng qua, anh mới cảm nhận được thứ gì đó mềm ước lước qua mặt mình, Tống Thiển Thiển đã nhanh chóng lùi lại, dùng giọng nói nhenhàng khẽ cười nói với anh: "Thầy đẹp trai quá mà, em không kiềm được mới..." Nhìn người đàn ông vẫn chưa bừng tỉnh sau cơn choáng váng, đôi mắt đang mở lớn nhìn chằm chằm vào mình, cô che mặt cười giả bộ vẫn đang chăm chú tập trung dưỡng mắt.

"Em..." Triệu Thuần thật sự không biết nói gì cho tốt, sau mấy giây không biết phải phản ứng như nào, liền kiên quyết xoay người đi về phía bục giảng, không đứng dưới lớp nữa.

Cônhóc kia càng lúc càng to gan lớn mật, Triệu Thuần không biết phải làm sao.

Tống Thiển Thiển xuyên qua kẽ tay vụng trộm nhìn thấy phản ứng của Triệu Thuần, ước gì có thể xuống tầng chạy mưòi vòng quanh sân trường. Người đàn ông bề ngoài lạnh nhạt nghiêm khắc giờ phút này có chút ngơ ngác đáng yêu. Anh chính là không biết phải đối xử với cô như thế nào.

Sao mà nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu quá đi.

Vật lý trị liệu cho mắt đã làm xong, cả lớp đều bắt đầu tự ôn, dù sao cũng chưa phải năm cuối cấp, chương trình học cũng chưa phải quá nặng, nhưng bài tập cũng quá nhiều không thể không hằng này đều phải hoàn thành. Tống Thiển Thiển vì bí mật nhỏ thành công ngoài tưởng tượng mà sung sướng nháy nhót trong lòng, nhưng cũng không dám cả gan trước mặt bao người mà tiếp tục trêu chọc Triệu Thuần, đành ngoan ngoãn giở bài tập ra bắt đầu làm, không hề ngẩng đầu lên nhìn xem anh đang làm gì. Chỉ có lỗ tai đỏ bừng bừng để lộ một chút mờ ám.

Triệu Thuần trầm tĩnh nhìn Tống Thiển Thiển ngồi ngoan ngoãn dưới lớp.

Cô nhóc kia lúc nào cũng khiến anh bất ngờ.

Thoạt nhìn thì ngoan ngoãn, yên tĩnh nghe lời, thời điểm nghe giảng cũng chỉ dùng ánh mắt nhiệt tình, chăm chú mà nhìn mình, khi anh nhìn qua cô, cô chỉ dám ngượng ngừng cúi đầu. Anh cũng giả hồ không biết đến cảm tình của cô, học trò vì tuổi trẻ còn ngây thơ mà nhầm lẫn giữa kính trọng, ngưỡng mộ hiểu lầm thành tình cảm tương tư với thầy giáo mà thôi, chính bản thân anh còn không tự phán định mà giữ khoảng cách thì còn ra thể thống gì. Triệu Thuần cũng thừa nhận bản thân cũng khó kiềm chế được cảm xúc. Anh đã hai tám tuổi cũng trải nghiệm nhiều, cô nhóc kia mới mười bảy mười tám như nụ hoa mới chớm nở, còn chưa hiểu chuyện. Anh làm sao có thể theo cô mà làm ầu tả làm liều?

Chỉ là... Tống Thiển Thiển cũng không giống như vậy. Nhìn bề ngoài thì dịu dàng, xinh đẹp, ngoan ngoãn, đáng yêu nhưng nội tâm thì nhiệt tình to gan lớn mật vô cùng, dám biểu lộ tình cảm ở mọi nơi lại còn e lệ ngại ngùng. Đã dám trước mặt mọi người dụ dỗ, quyến rũ

mình, lại ngốc nghếch khiến bản thân bị sặc; đã dám dùng chút tâm tư cố ý chạy dưới mưa làm ướt cả người, lại quên mất trên đường đi có khả năng bị người khác nhìn thấy, may mắn khi đó cả văn phòng đều đã về, chỉ có mình ở lại muộn sửa sang tài liệu mới có thời gian bôi thuốc cho cô.

Mỗi lần cô đều làm ra những hành động ngoài dự đoán của anh, lại hồn nhiên mê muội khiến anh không đành lòng trách mắng.

Triệu Thuần thật sự không biết nên làm thế nào, đành phải trốn tránh cô.

Không nghĩ tới lần này, cô nhóc kia lại khiến anh kinh ngạc bất ngờ như vậy. Trên má dường như còn vương vấn hơi ấm, hương vị ngọt ngào của thiếu nữ còn quanh quẩn vương vít nơi chóp mũi, một câu "kiềm được" nhẹ nhàng nói ra, khiến lòng anh dâng lên từng đợt sóng.

Anhhơi cụp mắt xuống, hàng mi dày che khuất đôi mắt cũng che đi nội tâm của mình.

Thiên Thiên, tôi quả thật "bó tay chịu trói" trước em rồi.

Chương 5: Bị thầy giáo cắn vành tai trong giờ tự học

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Giờ tự học bắt đầu, Triệu Thuần ngồi trên bục giảng, gọi cán sự toán của lớp đưa vở bài tập của lớp đem nộp, muốn nhân thời gian này xem và chữa bài tập vừa phát. Gương mặt anh lạnh lùng, cầm bút bắt đầu chăm chú sửa bài tập.

Tống Thiển Thiển đợi thật lâu mới vụng trộm ngẩng đầu nhìn lên Triệu Thuần, nhưng hình như anh cũng không chú ý hành vi lỗ mãng vừa rồi của cô.

Thiệt tình, thầy cũng lạnh nhạt quá đi, đối mặt với cô gái toàn thân ẩm ướt cũng chẳng chút rung động nào, cố gắng lấy hết dũng khí mà hôn cũng chẳng khiến anh phản ứng. Không trừng phạt cũng không hưởng ứng, thật tình chẳng biết phải làm gì mới khiến thầy chú ý tới mình. Cô gái bĩu môi, hung hăng nhấn mạnh ngòi bút trên tờ giấy nháp đầy công thức.

"Lý Đới Vân." Triệu Thuần không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt gọi tên một nữ sinh. "Lên đây."

Nữ sinh bị gọi đến tên không dám chần chừ, buông bút đứng dậy đi tới bục giảng. Việc này khiến cho cả lớp thần kinh căng thẳng không dám thả lỏng, thôi xong, thầy giáo toán học nghiêm khắc đang sửa lỗi và phê bình từng người rồi.

Tống Thiển Thiển cũng không nghe rõ phía trên bàn giáo viên Triệu Thuần nói gì với cô nữ sinh kia, chỉ thấy dùng ngón tay thon dài cầm bút nhẹ nhàng thản nhiên chỉ vào bài tập của cô bạn kia, nói vài câu, vở bài tập trong chốc lát loáng thoáng toàn gạch đỏ, cô bạn kia lúc này xấu hổ muốn chết.

Triệu Thuần lúc chữa bài thường không mắng cũng không an ủi gì, chỉ dùng bút đỏ khoanh gạch những chỗ sai của học trò. Loáng thoáng nhìn qua vở của nữ sinh vừa rồi cơ hồ cả trang đều gạch bút đỏ...Cô bạn này chắc hẳn làm sai thật sự quá nhiều quá...

"Trương Côn." Triệu Thuần không ngừng viết, cũng ngẩng đầu lên mà tiếp tục gọi tên học sinh tiếp theo.

Một nam sinh tiếp tục đi lên, đám học trò ở dưới cúi đầu càng thấp, chỉ sợ người tiếp theo bị gọi là mình.

"Nghiêm lệ Lệ."

...

Tiếp theo, Triệu Thuần gọi không ít học sinh lên lấy vở kiểm tra, học trò làm sai rất nhiều, anh gạch bút đỏ liên tục rồi đưa cho học trò cầm xuống sửa lại, sửa xong đưa lại cho anh xem lần nữa; Cũng có người sai ít, chỉ bị nhắc một hai chỗ, cầm vở về chỗ rất nhanh. Bài làm của lớp có tốt có tệ, nhưng Tống Thiển Thiển mãi vẫn chưa thấy tên mình được gọi lên.

Chờng vở bài tập bên cạnh Triệu Thuần càng ngày càng vơi dần, cuốn vở tiếp theo cầm lên ba chữ "Tống Thiển Thiển" rõ ràng hiện trên dòng kẻ. Anh ngừng lại một chút, không ngần ngại tiếp tục gọi: "Tống Thiển Thiển."

Trong mắt Tống Thiển Thiển tất cả đều là hình ảnh Triệu Thuần dùng bút đỏ gạch gạch vào vở... Cô thong thả đứng dậy, dùng tốc độ sên bò đi đến bàn anh.

Trong lòng càng không ngừng tự an ủi bản thân, việc gì đến cũng sẽ đến, Kiều Phong đã từng nói dù có ngàn vạn người phản đối nhưng ta vẫn quyết đi tìm sự thật... Lưu Hồ Lan sau ba mươi năm vẫn là một trang hảo hán... Mao Trạch Đông cũng nói một đóm lửa nhỏ có thể đốt cháy cánh đồng, kẻ địch cho dù có đáng sợ đến đâu cũng chỉ là con hổ giấy... Lôi Phong... thôi bỏ đi, không có chuyện liên quan đến Lôi Phong...

Khoảng cách có vài bước chân càng ngày càng thu hẹp, cho dù Tống Thiển Thiển có chậm thế nào cũng bò được đến trước bàn Triệu Thuần. Trước kia đều là Triệu Thuần đứng trên bục giảng, mình ngồi phía dưới. Khó có được một lần Triệu Thuần ngồi, bản thân mình đứng ở trước mặt anh, Tống Thiển Thiển phát hiện ra một việc mà trước đây chưa từng biết, chính là... Người đàn ông này lông mi thật sự rất dài, khi cúi mặt, không ngẩng lên, cũng không nhìn lên thì lông mi vừa dài vừa đậm, đôi môi mỏng hơi mím, thực sự vừa nghiêm túc lại vừa đẹp trai quá đỗi.

Tống Thiển Thiển thực sự đã yêu điên cuồng con người trong ngoài tương phản của Triệu Thuần, anh lạnh nhạt mà nhiệt tình, xa cách mà dịu dàng, nghiêm túc mà lại sẵn sàng. Cho nên rất mong muốn được nhìn thấy một ngày không xa, liệu anh có thể vì mình mà thể hiện mặt khác chưa từng ai biết đến không.

Từ con người khắc chế tình dục mà cuối cùng phải phá giới, từ lạnh lùng trở thành cuồng nhiệt, cái cảm giác đó thật khiến người ta điên cuồng.

Triệu Thuần rút cuộc cũng ngẩng lên nhìn Tống Thiển Thiển, nhìn chăm chú như muốn biết người trước mặt là ai. Sau đó anh vỗ vỗ vào vở của Tống Thiển Thiển, nhẹ nhàng nói, "Em xem đây."

Tống Thiển Thiển cúi đầu nhìn vở bài tập của chính mình, không khỏi cảm thấy may mắn vạn phần... cũng không có sai nhiều mà. Từ khi Triệu Thuần bắt đầu dạy toán lớp của cô, cô thực sự rất cố gắng học cái môn đau đầu này, bản thân cố gắng hơn nữa phương pháp dạy của Triệu Thuần thực sự rất dễ hiểu, thành tích của cô được nâng cao hơn nhiều.

Tống Thiển Thiển nhìn đến đáp án được khoanh đỏ, không khỏi cẩn thận xem kĩ.

Nhưng đúng lúc này, người đàn ông vốn ngồi nghiêm chỉnh, bỗng nhiên dịch sát đến, không đợi Tống Thiển Thiển kịp phản ứng, đã dán sát vào vành tai mềm mại của cô, dùng sức nhẹ nhàng cắn xuống vành tai hồng phấn mượt mà của cô. Răng nanh cũng không sắc nhưng lại cảm giác hơi hơi đau mà tê dại, giống như bị thú cưng thân thiết cắn yêu, lực cắn cũng không mạnh, cảm giác gần gũi thân mật. Cùng lúc đó anh cúi đầu nói khẽ: "Tôi cũng muốn làm như vậy từ lâu rồi."

Nói xong anh liền lùi lại một khoảng, không chút lảng tránh nhìn chăm chăm cô gái nhỏ đang bối rối mở to mắt. Cô hoàn toàn không thể xử lý được tình huống này. Thực tế là vì cái cắn kia mà cả người như mềm ra, thân thể giống như bị điện giật, đầu vú nhỏ xinh lập tức dựng thẳng đứng.

Người đàn ông này còn cảm thấy như thế chưa đủ nhưng cũng không tiện mà hành động tiếp, khôi phục lại vẻ ngoài đứng đắn, đem vở bài tập đặt vào tay Tống Thiển Thiển, nhỏ giọng nói cho riêng mình Tống Thiển Thiển nghe, nhẹ nhàng hỏi: "Có phải nếu tôi không

để ý đến em, thì em sẽ không còn làm càn nữa?"

Tống Thiển Thiển như bừng tỉnh mộng, khuôn mặt đỏ lên, cũng không dám trực tiếp trả lời anh, vì phía dưới lớp có người để ý trên bàn giáo viên đang có chuyện gì, cô đã đứng trên này một lúc rồi. Đành cắn môi, cầm vở xuống. Lúc đi xuống còn có cảm giác ánh mắt của người đàn ông nào đó cứ chăm chăm vào lưng mình, vất vả ngồi xuống, bạn cùng bàn Lý Hà còn hỏi: "Thiển Thiển, có phải vừa bị anh Thuần mắng không?"

Nữ sinh trong lớp đặt biệt danh cho Triệu Thuần cũng không dám gọi bậy, có người gọi "Thuần", cũng có người nghịch ngợm kêu "Thuần bằng giá" để trêu chọc tính cách lạnh lùng của Triệu Thuần.

Tống Thiển Thiển miễn cưỡng quay sang bạn cùng bàn lắc đầu cười cười, cũng không dám nhiều lời.

Cảm xúc khi bị anh cắn vành tai còn chưa hết, đó là loại cảm xúc mới lạ, kích thích mà vui sướng đáng sợ. Anh rõ ràng còn chưa thực sự làm gì, mà khiến cô đắm chìm trong đó, nhưng mà, anh nói "Tôi cũng muốn làm như vậy từ rất lâu rồi"... không phải là...

Tống Thiển Thiển cầm vở trên tay, vô thức mà giờ sang trang, vừa rồi chỉ lo xem trang đầu, trang sau cũng chưa có giờ đến.

Đây là gì vậy? Tống Thiển Thiển nghi hoặc nhìn dòng chữ được viết bằng bút đỏ.

Nét bút rất quen thuộc, mỗi ngày đều được viết trên bảng, một dãy số được viết ra như nước chảy mây bay, cuối cùng còn có hai chữ, "Phần thưởng".

Chương 6: Người thích nhất và nụ hôn tuyệt vời nhất

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Số điện thoại của anh cứ như vậy hiện ra trước mắt Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển luống cuống tay chân mà muốn bật dậy. Phần thưởng này cũng thật sự khiến người ta choáng váng mà nghĩ ngợi lung tung, thái độ của anh dịu dàng không giống như đối với học sinh. Trong ấn tượng của Tống Thiển Thiển, vì không phải là chủ nhiệm lớp nên Triệu Thuần chưa từng cho học trò nào số điện thoại cá nhân, cho dù là lớp trưởng hay cán bộ môn Toán của lớp cũng không có số, ở bảng thông tin cá nhân của giáo viên, phía dưới tên anh cũng không có số điện thoại riêng.

Triệu Thuần vẫn bình thản ngồi trên bàn giáo viên, thái độ thờ ơ, mắt cũng không nâng lên nhìn phía dưới lớp chút nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mặt trời mùa hè dần chuyển về hướng tây, tan trường học sinh túm tụm hai ba người một nhóm tỏa về phía cổng trường. Sau giờ tự học, Triệu Thuần thu thập nốt vài thứ trong văn phòng, khóa cửa rồi đi ra.

Bóng cây nghiêng nghiêng, nắng vàng ấm áp chiếu lên người anh lưu lại bộ đồ tây một sắc vàng ám ảnh. Gương mặt người đàn ông cứng rắn, đeo mắt kính, khí chất cấm dục rõ ràng, cầm theo một túi

công văn bằng da, đi về phía thư viện, ngược hẳn với đám người đổ về cổng trường. Vào thư viện, anh lên thẳng tầng ba là phòng đọc sách báo chuyên biệt.

Thư viện trường Dục Thụ có ba tầng, tầng thứ nhất là phòng học điện tử, tầng thứ hai là phòng đọc sách giáo khoa, phần lớn là từ điển, sách học, sách tham khảo hoặc sách báo ngoại văn. Tầng thứ ba là phòng đọc sách báo chuyên biệt, gồm sách thiên văn học, tài liệu khảo cứu xã hội, lịch sử nhân văn... rất ít học sinh lên tầng ba tìm sách, chỉ thỉnh thoảng sẽ có thầy cô lên tầng này mượn sách. Cho nên tầng ba là tầng yên tĩnh, ít người nhất của thư viện.

Người đàn ông bước vào phòng đọc, qua mắt kính phản quang, không khó nhìn thấy một thân hình nhỏ nhắn lén lút trốn ở sau cầu thang, không cẩn thận lộ ra một góc váy màu hồng nhạt.

Anh khẽ cong khóe môi.

Thật là ngốc nghếch đáng yêu, khoảng cách gần như vậy sao có thể không phát hiện ra chứ.

Tống Thiển Thiển đợi người đàn ông đi vào hẳn trong phòng rồi mới dám lén lút thò đầu ra. Phùuu, thiếu chút nữa bị phát hiện rồi, cô gái nhỏ hết hồn chưa kịp bình tĩnh, vồ vồ lên ngực, lén lút đi vào bên trong. Thật muốn hỏi thầy một chút, rút cuộc thầy có ý gì vậy, tại sao để lại số điện thoại, tại sao... lại cản vánh tai mình... Rốt cuộc thái độ như vậy là sao, phải hỏi cho rõ ràng, từ chối cũng được, vô tình cũng được, đừng có mơ hồ như vậy làm người ta khó chịu muốn chết.

Thư viện thật yên tĩnh, đối mặt với cô là những hàng giá sách được sắp xếp cẩn thận theo thứ tự, hoàn toàn không thấy bóng dáng của Triệu Thuần ở đâu cả. Tống Thiển Thiển rón rén đi sâu vào phía trong, cẩn thận tìm tung tích của anh.

Sắc trời cũng đã muộn, bây giờ cũng là giờ cơm tối, thư viện hầu như không còn ai, cho dù còn cũng đều tập trung ở tầng hai. Phòng sách báo chuyên biệt chỉ còn một thủ thư lớn tuổi đang ngồi ăn cơm hộp.

Thiếu nữ sắc mặt căng thẳng, đi tới giá sách phía sâu bên trong, giày da màu nâu vàng giẫm lên sàn gỗ phát ra những âm thanh "lộc cộc" nho nhỏ.

Haizz, thật không biết thầy đi đâu mất rồi, giá sách vừa lớn vừa cao, hơn nữa cứ hàng này lại hàng nọ so le chẵn khuất, chỉ có thể nghe thanh âm mà đoán được xung quanh có người hay không.

Cô gái nhỏ đi càng lúc càng vào sâu, vẫn không thấy tung tích của anh. Đột nhiên một cánh tay từ bên cạnh thò ra, dùng lực kéo cổ tay cô, ôm cô vào lòng, một bàn tay ấm áp khô ráo cũng nhanh chóng bịt kín miệng cô ngăn tiếng kêu sợ hãi suýt thốt ra.

"Suýt."

Tống Thiển Thiển bị anh lôi tới, đè vào tường, Triệu Thuần nheo mắt, một tay ôm Tống Thiển Thiển, tay kia đặt thẳng một ngón trên môi cô, ý bảo Tống Thiển Thiển không cần nói.

Quanh mũi Tống Thiển Thiển đều là mùi vị đàn ông dễ chịu, đầu ngón tay mùi dịu nhẹ dễ chịu. Triệu Thuần ôm Tống Thiển Thiển, một bàn tay để trên môi cô không rời ra, tay kia nhẹ nhàng vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh của cô. Áp sát vào cô gái không có chút phản kháng, mặt không chút thay đổi, giọng hơi khàn khàn nói, "Hiện giờ, là tôi chủ động."

Cảm xúc mềm mại tinh tế, khuôn mặt ngượng ngùng của cô gái nhỏ

gần trong gang tấc, một đôi mắt ướt át mở to nhìn mình chăm chú không nói gì, thân thể đầy đặn bị cố định ở giữa bức tường cùng bản thân mình.

"Bạn học Tống Thiển Thiển, sao không nghe lời thầy nói, hả?" Anh nheo mắt, chậm rãi ghé sát mặt hỏi cô. Vừa hỏi anh vừa ghé sát môi vào vành tai trái của Tống Thiển Thiển, lần này không chỉ cắn nhẹ, anh ngậm thùy tai cô, đầu lưỡi xoay đảo, răng nanh tàn nhẫn nhấm nháp, cắn gập thùy tai nhỏ mềm mại tinh tế của cô. Ngậm một hồi, không để ý đến cô gái nhỏ vành tai đã xấu hổ đến độ đỏ hồng. Anh muốn đùa giỡn như vậy từ lâu rồi, từ khi bôi thuốc cho Tống Thiển Thiển, anh vốn đã nhận ra tai cực kỳ mềm mại và nhạy cảm.

Thân thể Tống Thiển Thiển đã mềm nhũn, nếu thắt lưng không được anh ôm giữ, không biết chừng đã mềm người không đứng được mà ngã xuống rồi. Trong đôi mắt ngập nước mờ mịt, như khát cầu anh càng thêm yêu thương, đừng chỉ đùa bỡn mỗi tai mình.

Người đàn ông này cũng cảm thấy chưa đủ, hơi lùi lại phía sau, nhìn chăm chú vào ánh mắt mờ mịt của cô, lại hỏi: "Bạn học Tống Thiển Thiển, tại sao lại quyến rũ thầy, hả?"

Tống Thiển Thiển bị nhốt trong lòng anh, không có kinh nghiệm chỉ có thể tùy ý anh trêu chọc đùa bỡn. Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, lại chậm rãi hỏi lại một lần, giống như cố tình quên là bàn tay mình còn đang giữ miệng cô, không cho cô nói, "Tại sao, ba lần đều quyến rũ thầy..."

Tống Thiển Thiển bị che miệng không có cách nào trả lời, nháy nháy đôi mắt, chậm rãi vươn đầu lưỡi mềm mại liếm liếm lòng bàn tay anh, giống như chú mèo con thân thiết âu yếm người chủ, lại càng giống như không biết tình hình nguy cấp mà cố tình quyến rũ thêm. Triệu Thuần cảm nhận được lòng bàn tay bị liếm ướt át, ngứa ngứa

mềm mại, ánh mắt anh tối lại, nhả ra nốt nửa câu còn lại, "Em không biết là... Thầy đã không thể kiềm chế được rồi sao."

Nói xong, Triệu Thuần rớt cuộc mở lòng từ bi, buông tay đang che miệng cô xuống.

Tống Thiển Thiển hơi thở dốc, đầu lười phấn hồng lúc ẩn lúc hiện giữa cái miệng nhỏ nhắn đang hé mở, gương mặt đỏ ửng, bướng bỉnh nhìn chằm chằm Triệu Thuần nhưng giọng nói lại mềm nhũn, "Đó là bởi vì em thích thầy... Từ lần đầu tiên nhìn thấy thầy, em biết là em tiêu rồi, bị trúng tiếng sét ái tình, em đã sớm thua rồi. Em chưa từng có ý muốn vì một ai đó mà vui vẻ chịu đựng, vì để người đó chú ý mà nguyện cố gắng nghìn lần vạn lần." Vì nói quá nhanh mà không kịp thở, "Thầy có biết... Em thật sự rất thích thầy."

Vì thích, nên dù anh làm gì em cũng đều yêu.

Vì thích, có thể bỏ qua hết xấu hổ, e thẹn mà làm ra nhiều việc ngốc nghếch chỉ mong anh chú ý.

Vì thích, mà cố gắng trở thành một người tốt đẹp khiến anh yêu mến.

Vì thích, nên chỉ mong ngóng anh đáp lại tâm ý.

Anh dùng ánh mắt ấm áp, dịu dàng nghe cô gái nhỏ ngây thơ nói hết, không đành lòng ngắt lời cô, đến khi cô nói hết mới nhẹ nhàng trả lời, "Tôi biết".

Bởi vì biết, mới có thể kiềm chế không để những người khác chú ý đến, chỉ có thể im lặng.

Bởi vì biết, mới chỉ dịu dàng với mình em, lại sợ bản thân không kiềm lòng được.

Bởi vì biết, mới có thể nhẫn nại trước mọi hành động quyến rũ ngốc nghếch của em, cố gắng kiềm chế tất thảy.

Bởi vì biết, nên mới thật sự không kìm được, cũng bộc lộ tâm tình nóng bỏng với em.

Tống Thiển Thiển không hiểu rõ, bĩu môi, "Thầy mới không biết đâu, thầy chỉ biết lạnh nhạt không thèm nhìn em."

Đối với sự lên án ngay thơ của cô, anh chẳng chống cự, chỉ bất đắc dĩ cười, "Không phải cho em số điện thoại rồi sao?" Vốn nghĩ trở về nhà sẽ gọi điện cho cô nhóc ngốc nghếch này để chậm rãi mà tâm tình, ai biết được cô nhóc này theo chân mình đến tận thư viện.

Tống Thiển Thiển chu miệng thờ ra, "Không tự hỏi thì làm sao biết được trong lòng thầy nghĩ gì."

Triệu Thuần xoa xoa đầu cô, "Trẻ con quá, vậy em muốn tôi phải làm gì?"

Cô mở to đôi mắt ướm sưng, đỏ mặt lại không sợ hãi nhìn vào mắt anh, nhỏ giọng nói "Em muốn thầy hôn em." Nghĩ một hồi lại ngượng ngùng bổ sung, "Nhưng không được cắn tai em... bị cắn có chút đau."

Triệu Thuần bật cười, càng ghé sát vào, cố ý dè thấp giọng, dùng thanh âm trầm thấp quyến rũ cô gái nhỏ ngay thơ, "Muốn tôi hôn em như thế nào?"

Cô gái nhỏ cười giảo hoạt, "Làm theo cách mà em thích", xong ngượng ngùng cắn cắn môi, có vẻ như bị sự to gan của mình dọa đến, "Nhưng mà... thầy tự đoán đi."

Triệu Thuần cười, cả người đầy sự nam tính phong độ lịch lãm, quyến rũ mê hoặc, không nói gì, chỉ cúi đầu hôn lên trán cô, trấn an sự sợ hãi và bối rối của cô. Sau đó dịu dàng chậm rãi ngậm lấy đôi môi xinh đẹp chưa từng có ai chạm vào của cô. Miệng cả hai hợp lại cùng nhau, sau vài lần nhẹ nhàng chạm vào, anh mút cánh môi của cô, rồi lại liếm một cánh môi, sau đó dùng răng nhẹ nhàng cắn môi dưới, dùng thêm chút sức rồi chậm chạp nhả ra. Môi lưỡi anh dụ dỗ cô hé miệng, đầu lưỡi anh vờ vào trong miệng cô, từ dịu dàng trêu chọc thành nóng bỏng cuồng nhiệt mà cướp bóc khắp khoang miệng, liếm hàm răng, rồi quấn quít lấy lưỡi cô, khiến cho khuôn mặt cô càng đỏ hơn mà nuốt xuống nước bọt của cả hai.

Cánh tay vốn đang vây quanh eo giờ lướt tới cổ Tống Thiển Thiển, vuốt ve dịu nhẹ an ủi cô gái nhỏ đang căng thẳng, mang lại cảm giác vui sướng dịu dàng, tay kia dùng sức kéo tay cô lên cao, mười ngón tay giao nhau, đè chặt, cố định cô trong lòng, tuyệt không cho cô cơ hội chạy trốn.

Thiếu nữ bị hôn mãnh liệt, không có thời gian để thở, nước mắt lưng tròng nhìn Triệu Thuần cầu xin, yếu ớt kêu khe khẽ: "Không cần...um... em chịu không được..."

Triệu Thuần hơi buông lỏng môi Tống Thiển Thiển, dùng ngón cái lau đi nước bọt còn trên khóe miệng cô, anh đưa ngón tay đến môi cô, khàn khàn ra lệnh, "Liếm sạch đi."

Cô thở hổn hển, thẹn thùng không dám mở to mắt, đầu lưỡi hơi vươn ra, run run liếm ngón tay anh.

Anh lại càng muốn nhìn thấy cô thêm thẹn thùng thất thố, "Ngoan, mở mắt ra."

Cô đành phải mở to đôi mắt ướt át, từng chút từng chút một liếm hết nước bọt dính trên tay anh, đầu lười lười lại, ngượng ngùng e thẹn như đứa trẻ sợ hãi người lạ. Chính vẻ mặt đó khiến người ta vừa muốn cưng chiều yêu thương, lại không nhịn được mà muốn hung hăng bắt nạt, nhìn xem cô còn có thể e thẹn đến nhường nào.

Triệu Thuần vừa lòng, "Thiển Thiển thật ngoan." Anh đưa tay trìu mến xoa đầu cô, Tống Thiển Thiển mỹ mãn dựa vào ngực, cái miệng nhỏ nhắn than thở, "Đầu bị thầy hôn sưng lên rồi..."

Thư viện trống trải, ánh mặt trời ban chiều xuyên qua nhè nhẹ, không khí dường như cũng thấm đẫm hương vị ngọt ngào của tình yêu. Phía sâu trong những giá sách lớn, giọng nam tính loáng thoáng dịu dàng dỗ dành, "Phải... Để anh xem nào..."

.....

Tống Thiển Thiển trong lòng vui sướng nắm lấy bàn tay lớn ấm áp của người đàn ông bên cạnh, chậm rãi thong thả bước về nhà. Sắc trời đã tối, phía xa xa đèn đuốc lơ mờ sáng, ánh đèn đường chiếu bóng hai dài ra, đan vào nhau. Một bóng lớn, một cái bóng nhỏ, hài hòa ngoài ý muốn.

Tống Thiển Thiển không giấu được nụ cười trên môi, chốc chốc lại nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, nghịch ngợm dùng ngón út ngoắc ngoắc bàn tay anh. Người đàn ông dịu dàng không nói, cúi đầu nhìn cô, bóng hình hai người chạm đầu vào nhau.

Qua ngã tư này là đã đến nhà mình, cô gái nhỏ chỉ về phía trước, "Thầy ơi, chúng ta sắp đến rồi."

Triệu Thuần ngăn người, "Nhanh như vậy à."

Hai người dừng bước, Tống Thiển Thiển kiễng chân, thân thiết cọ cọ vào người anh, giọng nhẹ bẫng "Rõ ràng đi lâu như vậy, chân đều mỏi như rồi, vậy... Ngày mai gặp nha?"

Triệu Thuần im lặng, không nhìn thấy vẻ hân hoan của cô, dịu dàng nhìn cô khó khăn từng bước rời anh.

Một bước... Hai bước... Năm bước... Bảy bước.

Đến bước thứ bảy, cô gái đang chậm rãi đi từng bước đột nhiên quay đầu, tóc đuôi ngựa quất trên không trung đường cong đẹp mắt, môi bĩu ra, thái độ giận hờn, trong mắt lại không giấu được ý cười, chạy ngược lại, ôm mạnh lấy thắt lưng cường tráng của anh, dùng tay nhỏ dấm dấm vào ngực anh, tức giận hỏi: "Thầy sao không ngăn em lại! Trong phim truyền hình đó, không phải lúc nữ chính quay đi thì nam chính chính sẽ ôm chặt lấy cô ấy, không cho cô ấy rời đi sao! Thầy thật đáng ghét... ưm..." Lời nói oán giận nũng nịu còn chưa hết đã bị anh lập tức che môi, chỉ có thanh âm "Ưm ưm" phát ra.

Anh tham lam mút lấy cánh môi mềm mại của cô, dùng đầu lưỡi liếm quanh viền môi, đầu lưỡi hơi dùng sức, nhẹ nhàng lôi đầu lưỡi của cô ra ngoài quện lấy, khiến nữ sinh không khỏi thẹn thùng mà vươn đầu lưỡi quấn quýt cùng anh. Đùa giỡn đủ loại bị đầu lưỡi anh nhẹ nhàng đẩy trở vào miệng cô tiếp tục khiêu khích, khám phá trong khoang miệng cô, nước bọt không kịp nuốt xuống theo khe miệng chảy xuống. Một tay anh giữ mặt cô, tay kia lướt qua vành tai cô vuốt ve. Cô đỏ mặt, khuôn ngực phập phồng, bị anh giữ chặt, dưới bóng tối bị anh ôm lấy hôn không ngừng.

Cho đến khi cảm thấy đủ anh mới chậm rãi rút lưỡi khỏi miệng cô, đầu lưỡi cô còn vương vấn với theo. Anh ấn cổ tay cô, thờ hờn hển cười nói: "Em ở đâu xem được mấy tình tiết vớ vẩn như vậy."

Tống Thiển Thiển tóc tai lộn xộn, thờ dốc một hồi, ảm ức nhìn Triệu Thuần chăm chăm: "Vậy sao thầy không ngăn em lại?"

Sau cặp kính, đôi mắt Triệu Thuần cũng dâng lên một làn sương mù, anh lấy kính xuống, nheo mắt dịu dàng xoa đầu Tống Thiển Thiển, "Bởi vì tôi biết em sẽ chạy ngược lại. Hơn nữa..." Anh hơi dùng sức ôm lấy eo cô, "Tôi cũng muốn biết cảm giác bị em chạy lại ôm như thế nào."

Thật sự cảm giác đó so với trong tưởng tượng... còn tốt hơn nhiều lắm.

Tống Thiển Thiển mất một lúc mới hồi phục, ngưng ngưng dụi đầu vào lòng anh, "Hóa ra thầy sớm đã có mưu rồi."

Triệu Thuần đẩy khế Tống Thiển Thiển một chút, đeo kính lên lần nữa, nét mặt trở nên nghiêm túc, "Thiển Thiển nghe này, tôi cảm thấy con người vĩnh viễn cũng biết được hết bản thân mình muốn gì, bởi vì con người chỉ có thể sống một lần. Kiếp trước đã trôi qua không biết được, kiếp sau lại càng không thể đoán được, cho nên hiện tại nhất định phải nắm chắc. Đối với em, tôi cũng không biết phải thế nào. Nhưng tôi đã nghĩ rất nhiều, không muốn phải nuối tiếc cả đời, hãy nghe theo tiếng gọi của con tim mình mà giữ lấy em, làm việc mà tôi cho là đúng."

Tống Thiển Thiển bị lời nói nghiêm túc, rõ ràng của Triệu Thuần làm cho choáng váng, trái tim cũng ảm lên đập liên hồi, giống như một người kiên trì đi trong sa mạc rốt cuộc nhìn thấy ốc đảo, như nhìn thấy ánh đèn ở cuối con đường hoang vắng cô độc.

Cô ngược mắt, đưa tay chạm lên lồng ngực anh, dùng giọng nói mềm mại trả lời: "Em biết, em hiểu được. Nắm chắc hiện tại, nắm chắc cơ hội trước mắt chính là... em thích anh, vì anh em muốn trở

thành một người tốt hơn." Muốn tương lai có thể sánh bước cùng anh, ở bên cạnh anh, khiến anh tự hào.

Triệu Thuần nghiêm túc nhìn Tống Thiển Thiển, rớt cục nở nụ cười: "Cho nên bước đầu tiên, có phải nên phấn đấu vào top 100? Bạn học số 399?"

Tống Thiển Thiển biến sắc, "Thầy không được dùng biệt hiệu đó gọi em."

Toàn khóa có tổng cộng gần 1.000 học sinh, top 100 là những học sinh giỏi mũi nhọn, thành tích top 400 thường có thay đổi nhiều, học sinh top 400 đều cố gắng phấn đấu để thay đổi xếp hạng. Tống Thiển Thiển đã hai lần bị xếp hạng 399, là thành tích chưa từng xuất hiện của lớp, cho nên bạn cùng lớp thường trêu đùa cô. Không ngờ ngay đến cả giáo viên đều biết.

Triệu Thuần bật cười, dịu dàng cúi xuống gần, đôi môi chạm khẽ vào trán cô, "Vậy cùng thầy giao hẹn nhé, kiểm tra tháng sau nhất định lọt top 100, được không?"

Tống Thiển Thiển gật đầu, vươn một ngón tay lắc lắc trước mặt anh, "Được, nhưng là... Thầy có thể giúp em học bổ túc không?" Cô gái nhỏ lè lưỡi cười, "Nói thiệt nha, kiểm tra tháng trước, ba câu cuối em đều đoán bừa... còn một câu khác tuy là tìm ra đúng đáp số, nhưng quá trình tính toán cũng làm lung tung..."

Anh nghe vậy liền nheo mắt đầy nguy hiểm, "Hửm?"

"A! Thầy à, em sai rồi, là em nói bừa, không phải em đoán bừa đáp số, em tự tính đó... Ừ... A a thầy đừng cần tai em... A..."

Tại ánh đèn mờ mờ nơi ngã tư đường, hai thân thể nhiệt tình cuốn

lấy nhau, một lúc lâu sau cũng không tách ra.

Đêm dài yên tĩnh, Tống Thiển Thiển nằm trên giường, sờ sờ đôi môi sưng đỏ cùng vành tai bị người đàn ông nào đó vừa cắn vừa xoa nắn. Cảm giác nụ hôn dịu dàng khó cưỡng dường như vẫn còn vương vấn, cô thẹn thùng phần uất dùng chăn che kín đầu...

"A a a! Không bao giờ thèm để ý đến anh nữa."

Chương 7: Bị thầy giáo nắn bóp bầu ngực trừng phạt vì không nghe lời

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Trường học lúc 6h sáng thật yên tĩnh, mặt trời ban mai ló rạng đôi chút, mang những tia sáng ấm áp luồn qua cây lá xum xuê, những đám mây trắng phía chân trời dưới buổi bình minh ánh lên sắc hồng rạng rỡ.

Thời gian vào lớp là 8 giờ, hiện tại hầu hết học sinh đều còn ôm giường ngủ say, đến tận 7 giờ mới có vài học sinh lục tục dậy tới trường. Theo lý mà nói thì hiện tại phòng học không có ai cả. Nhưng ở tầng 3, lớp học năm hai, lại loáng thoáng phát ra những tiếng thờ dốc rên rỉ nữ tính cùng tiếng hít thở ồ ồ của nam nhân.

“Thầy à... Ưm... A em không thờ được...”

Trên bàn học sách vở, bút thước toán loạn, cô gái bị người đàn ông kiên quyết đè nhẹ ở trên bàn, đầu ngửa cao, lộ ra chiếc cổ cùng bộ ngực đầy đặn mà trần trụi, thân hình chặt chẽ dán vào nam nhân, bị bắt chịu đựng người đàn ông phía trên dịu dàng mà tàn nhẫn trừng phạt.

Vốn Triệu Thuần muốn dạy kèm cho Tống Thiển Thiển, để cho cô học nhiều thêm một chút, cho nên hôm trước nhần nhần cô gái nhỏ

hôm nay đến trường sớm, dùng thời gian trước giờ vào lớp để giảng cho cô nàng một số đề mục. Để cho cô nàng ngồi ở chỗ quen thuộc, gương mặt cứng rắn không chút biểu cảm đứng bên cạnh, vốn là lòng không chút ý nghĩ nào khác, ai biết cô nhóc kia tinh thần lơ mơ, luôn vụng trộm ngáp, lại bày ra bộ dáng không muốn tỉnh, giải đề không được, còn dám làm nũng nói không muốn học bù, chỉ muốn ngồi trong lòng anh mà ngủ.

Triệu Thuần dỗ mãi mà không được, khi anh cúi xuống dùng giọng dịu dàng khuyên bảo, Tống Thiển Thiển càng nghe càng hí tịt mắt lại khiến anh sa sầm mặt. Anh biết thời gian vừa rồi đem cô nhóc này cưng chiều lên trời, lúc học bù cô muốn uống nước thì phải dùng môi mớm cho cô uống, lúc làm bài cũng phải ôm vào lòng mới chịu ngoan ngoãn giải đề. Chính vì thấy mình không nở trừng phạt nên cô mới làm nũng như vậy.

Nam nhân trầm mặt, thật sự có chút tức giận. Nhưng Triệu Thuần mặt không biến sắc, suy nghĩ một chút xem nên dùng biện pháp nào trừng phạt cô.

Anh quả thật không nở hung dữ trừng phạt cô, nhưng có thể dùng một phương pháp khác dạy dỗ cô nhóc hư này một phen.

Đã sắp 7 giờ, còn nhiều nhất 20 phút nữa sẽ có học sinh đến trường sớm, vốn anh muốn rời đi trước 7h20 lúc chưa có người tới trường để bảo vệ quan hệ giữa anh và Tống Thiển Thiển không sớm bị phát hiện.

Nhưng hôm nay Tống Thiển Thiển quả thật hơi tùy hứng, anh quyết định dùng phương pháp riêng của mình để trừng phạt cô.

Tống Thiển Thiển chọc chọc cơ bụng mạnh mẽ của anh, cười nói “Dáng người của thầy tuyệt ghê, chắc chắn thầy đã bí mật tập thể

hình.”

Triệu Thuần vì Tống Thiển Thiển làm nũng, liền thu hồi giáo án, nhìn thoáng qua cô, ngay lúc cô gái nhỏ nghĩ thầm cuối cùng không cần học bài rồi, anh liền cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của Tống Thiển Thiển, nụ hôn lần này không hề nhẹ dịu âu yếm mà mang theo dục vọng cô chưa từng biết đến.

Tống Thiển Thiển bị kéo đứng dậy, từ đứng rồi chuyển thành bị đè xuống mặt bàn. Đôi môi của anh nóng rực áp xuống, tham lam hút lấy cánh môi cô, đầu lưỡi linh hoạt trườn vào khoang miệng cô, liếm qua hàm răng, rồi cuốn lấy đầu lưỡi cô, cướp đoạt hết thảy trong khoang miệng cô. Nụ hôn này không hề chỉ dừng lại ở liếm mút nhẹ nhàng, đầu lưỡi anh vào sâu trong khoang miệng, bắt trước động tác giao hợp, liên tục vào tới tận cổ họng mềm mại của cô. Niêm mạc trong miệng bị kích thích càng phân bố thêm nhiều nước bọt, cô không kịp nuốt xuống, dòng nước ngọt ngào theo khóe miệng chảy xuống dọc chiếc cổ trắng ngần.

Tống Thiển Thiển bị đầu lưỡi của anh kích thích đến người phát run, thẹn thùng run rẩy muốn dùng tay lau nước bọt chảy xuống, anh phát hiện ra động tác của cô, cương quyết đè cổ tay cô lại, đem hai tay cô giao nhau cố định ở đỉnh đầu, không cho cô cử động. Nước bọt vì thế chảy từ cổ xuống dưới, tiến vào sâu trong rãnh ngực của cô, dần dần lưu lại một vệt nhỏ ẩm ướt trên ngực áo.

Anh ghé sát vào bên tai cô thờ hồn hển nói: “Có phải em vẫn luôn muốn thầy làm vậy với em không?”

Môi anh tiếp tục lướt xuống phía dưới, hôn vào chiếc cổ trắng nõn của cô, dùng răng cắn nhẹ rồi lại dùng lưỡi liếm qua an ủi, da thịt cô xuất hiện một đám vệt đỏ hồng. Anh bỏ cổ tay của Tống Thiển Thiển, hai tay tiến xuống với vào áo cô, một bàn tay dễ dàng cở bỏ nút gài

của áo lót, nắm lấy bầu ngực trắng nõn no đủ của cô, một bàn tay khó khăn lắm mới nắm được một bầu ngực đầy đặn, hai bầu nhũ thịt mềm mại trên tay anh bị nắn bóp thành hình dạng bất đồng, núm vú màu hồng phấn dưới ánh mắt chăm chú của anh mà thẹn thùng cứng rắn dựng thẳng lên.

Tống Thiển Thiển hoảng hốt mà òa lên nức nở, ôm lấy bản thân mà che không được đôi bầu vú to trần trụi, bị anh nắn bóp mà rên rỉ yếu ớt: “Thầy đừng nhìn mà... của em... Núm vú của em cứng lên rồi... Không được nhìn... A...”

Vẻ mặt cô thanh thuần mà dâm loạn, đôi môi đỏ tươi hé mở đầu lưỡi hơi vươn ra, quần áo hỗn loạn, đôi bầu vú to lớn trần trụi lộ ra ngoài, che đậy nửa kín nửa hở, đầu vú theo khe hở lộ ra cứng rắn đáng thương. Váy bị cuốn cao lên, đôi chân dài trắng nõn giao nhau, cô vô tình ma sát rất nhỏ, dâm thủy đã tràn ra khỏi tiểu huyết.

Nam nhân dường như mất dần lý trí không nghe thấy tiếng rên rỉ của cô, tay trái xoa phải nắn khiến bầu vú cô run rẩy lay động không ngừng, chốc chốc lại dùng lực nắm lấy đầu vú cô kéo lên, xoay tròn, đè nén khiến nó ngày càng sưng đỏ mẫn cảm. Dùng tay ước lượng lát, anh hỏi: “Trước khi thầy sờ qua, nơi này của Thiển Thiển cũng đã là cỡ C phải không?”

Cô gái ngây thơ hoàn toàn không chống đỡ được sự trừng phạt đầy phóng dăng, cho dù anh vẫn chưa đụng chạm tới hạ thân của mình, chỉ mới trêu chọc dùng những từ ngữ phóng dăng mà dưới váy, quần lót cô đã ướt đẫm, tiểu huyết không ngừng phun ra dâm thủy, thấm đẫm quần nhỏ của cô. Tống Thiển Thiển không nói ra lời, cả người vô cùng mềm yếu, núm vú bị anh hung hăng trêu chọc sưng đỏ đáng thương, nhưng khi tay anh rời đi lại ngứa ngáy vô cùng, cô theo bản năng nâng người đưa bầu vú lớn hướng về phía tay anh cọ cọ, thẹn thùng trả lời: “Phải... Bầu vú Thiển Thiển vốn đã rất lớn...”

Chờ thầy hung hăng bắt nạt nó... Cũng bị thầy bắt nạt mà lớn hơn...”

Ánh mắt Triệu Thuần đỏ lên, rõ ràng anh muốn hung hăng trừng phạt cô nhóc này một chút, chẳng ngờ lại bị ngậy thơ mà quyến rũ đến độ suýt không kiềm chế nổi.

Anh kiên quyết cắn một chút đầu lưỡi, mới có thể tỉnh táo lại. Sau mắt kính, ánh mắt anh trở lại sắc bén, đôi môi ép sát vào gương mặt đã mê đắm rối loạn của Tống Thiển Thiển, cắn một cái, nhẹ nhàng hỏi: “Thiển Thiển có biết... Máy giờ rồi không?”

Tống Thiển Thiển đang đắm chìm trong sắc dục lúc này mới bừng tỉnh, cảm thấy thẹn thùng cùng sợ hãi, “Đã là?”

Tay Triệu Thuần tiếp tục vuốt ve đôi bầu vú tròn trịa của cô, thậm chí còn nắm đầu vú kéo lên rồi thả xuống, nắn bóp không ngừng, tiếp tục nói: “Vài phút nữa sẽ có học sinh vào lớp... Bọn họ sẽ nhìn thấy bộ dạng Thiển Thiển quần áo lộn xộn núp vú lộ ra ngoài... Thiển Thiển có phải vẫn luôn tưởng tượng ra tình cảnh trước mặt cả lớp, bị tôi đặt trên bục giảng, mạnh mẽ mà đùa bỡn em đến khóc? Sau đó lại để cho toàn trường đều nhìn thấy?”

Tống Thiển Thiển không chịu được sự đùa bỡn của nam nhân, nhưng cảm xúc sợ hãi vượt qua khoái cảm, khỏi khóc nức nở, “Không cần... Thiển Thiển không muốn bị người khác nhìn đến... Thiển Thiển không chịu nổi...” Cô bắt đầu giãy dụa đứng lên, vừa giãy vừa khóc. Nghĩ đến việc các bạn học nhìn cô với vẻ mặt ghét bỏ, khinh khi, cô liền xấu hổ muốn tự tát vào mặt mình, bản thân mình sao lại dâm dăng như vậy.

Tay của nam nhân nhẹ nhàng dừng lại, thở khế một hơi, cài lại áo lót và cúc áo sơmi, sửa sang lại quần áo, chỉnh trang bộ dạng lộn xộn của cô, lại đưa cho Tống Thiển Thiển khăn tay. Nâng cằm cô lên, để

cho đôi mắt đăm lẹ ngơ ngác của cô nhìn vào mình, anh chậm rãi nói: “Đó là kết cục của việc anh phóng túng quá mức. Thiển Thiển có sợ không? Anh cũng sợ, nhưng vừa sợ lại vừa lo. Anh chiều chuộng em, nhưng chiều chuộng quá cũng là buông thả. Thầy thương em, yêu em nhưng phải có mức độ. Thiển Thiển hãy ngoan, không được tùy hứng như thế.”

Tống Thiển Thiển hiểu ý Triệu Thuần nói, hai mắt đăm lẹ mông lung gật đầu, giật giật tay áo Triệu Thuần, “Thầy, em sao rồi, em sẽ cố gắng học bù. Em sẽ không tùy tiện nữa, thầy đừng giận nhé.”

Triệu Thuần bật cười, điểm điểm lên trán cô, “Có thể làm nũng, có thể tùy hứng. Nhưng lúc cần thì phải nghe lời. Được rồi, đừng sợ, anh có chừng mực.” Anh xong nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo cô, dịu dàng vuốt ve lưng thiếu nữ, “Đừng khóc, em khóc làm anh đau lòng.”

Tiếng chuông reo lên vọng từ ngoài cửa sổ, là giờ bắt đầu mở cổng trường, tiếng nói chuyện ồn ào từ xa vọng lại. Tống Thiển Thiển nín khóc, lau nước mắt mỉm cười, “Thầy đi đi, em sẽ ngoan mà.”

Triệu Thuần sờ sờ đầu cô, thu thập đồ, ra đến cửa đột nhiên quay đầu cười với cô “Thiển Thiển thật ra thích thầy làm như vậy với em đúng không.”

Tống Thiển Thiển mặt đỏ lên hét: “Không có đâu! Tạm biệt”

Chương 8: Ngồi trên đùi thầy giáo, dâm thủy làm ướt quần anh

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Sắp 7 giờ, sắc trời muộn tối, trong văn phòng khoa toán, thầy Lý thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về, nhìn Triệu Thuần còn đang cúi đầu sửa bài, giúp học sinh học bù, không khỏi cảm thán nói: "Thầy Triệu, thầy vất vả quá, đã sắp 7 giờ tối rồi, tôi về trước đây, thầy cũng mau về sớm chút còn nghỉ ngơi nhé."

Triệu Thuần ngẩng đầu, hướng về thầy giáo toán lớn tuổi của khoa, nét mặt ôn hòa, "Vâng, thầy đi đường cẩn thận ạ." Bên cạnh anh có một cái đầu nhỏ không ngẩng lên, bộ dáng chăm chú giải bài viết viết xóa xóa.

Thầy Lý khoát tay, đi ra cửa còn thuận tiện đóng cửa phòng. Trên đường về, thầy giáo già còn cảm động nghĩ, thầy giáo trẻ họ Triệu thật nhiệt huyết với công việc giáo dục, thật tốt quá.

Người đàn ông nhìn đồng nghiệp cuối cùng đi về, quay đầu lại ánh mắt ôn nhu nhìn cô gái nhỏ, "Thiến Thiến làm xong chưa?"

Tống Thiến Thiến đưa bút viết liên tục, không chú ý đến sự dụi dằm của anh, vội vàng nói, "Thầy đợi một chút nha, em sắp xong rồi! Còn một câu cuối nữa!"

Hôm nay sau bài giảng trên lớp, Triệu Thuần đưa cho Tống Thiển Thiển mấy dạng đề ôn tập, đều là những dạng đề có trong bài kiểm tra mấy năm nay. Vốn nói với cô là có thể mang về nhà làm nhưng không ngờ cô nhóc ý chí hừng hực, kiên trì nói muốn làm xong tại đây, để thầy có thể cho bài khác về nhà. Triệu Thuần thấy hiếm có dịp cô nhóc này có khí thế chăm chỉ như vậy, liền để cô làm tiếp mới có tình huống như thế này.

Tống Thiển Thiển vừa giải bài vừa lẩm bẩm, nhớ kỹ dữ kiện bài cho, vừa tìm hướng giải "Theo trục Y... nối liền à... Không đúng....không đúng... Theo trục X chứ..." Triệu Thuần nhìn cô viết viết vẽ vẽ, mặt ngoài tuy không thể hiện cảm xúc nhưng trong lòng lại vui sướng muốn ôm chặt lấy cô nhóc mà hôn vài cái.

Chính mình nói học bù phải ra học, không được làm nũng, nhưng khi cô gái nhỏ trở nên nghiêm túc, cô không dùng đôi mắt ướt sũng chứa đựng tình cảm nhìn mình thì anh lại cảm thấy có chút mát mát. Triệu Thuần buồn rầu phát hiện bản thân mình bị cô nhóc kia ảnh hưởng quá nhiều, vui cũng do cô, tức giận cũng do cô ảnh hưởng.

Tống Thiển Thiển khó khăn lắm mới giải xong câu cuối cùng, hạnh phúc than thở: "Cuối cùng cũng xong! Tay em đều mỏi muốn gãy rồi!" Lại dùng ánh mắt hơi hơi oán hận nhìn người đàn ông bên cạnh, chợt nhớ ra là không được làm nũng, cô bèn cẩn thận bổ sung: "Như vậy không tính là làm nũng nhé, chỉ là... chỉ là em mỏi tay thật mà."

Triệu Thuần biết lần trước mình nghiêm khắc trừng phạt dọa đến Tống Thiển Thiển, nên cô nhóc trước khi sợ trời chẳng nể đất hiện giờ lại cẩn thận lấy lòng mình. Anh không khỏi thở dài, có chút áy náy nghĩ lần trước có phải hay không làm hơi quá, bèn muốn bồi thường chút. Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, nhẹ nhàng mát xa ve vuốt, "Có đỡ hơn chút nào không?"

Tống Thiển Thiển biết anh đã không giống lần trước vì tùy hứng mà tức giận, liền vui vẻ bổ nhào vào lồng ngực ấm áp, rộng lớn của Triệu Thuần, ở trong lòng ngẩng đầu nhìn nét mặt anh, "Được thầy hôn sẽ không đau."

Triệu Thuần bật cười, cúi đầu hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng mềm mại của thiếu nữ, vờ vịt hỏi: "Như vậy sao?"

Tống Thiển Thiển vùi đầu vào ngực anh lắc lắc, giọng rầu rĩ truyền ra: "Chưa đủ."

Anh nhẹ nhàng hôn phớt lên môi cô, "Như vậy hả?"

Tống Thiển Thiển thoải mái híp mắt lười biếng giống chú mèo nhỏ cuộn mình trong ngực anh, "Ưm... vẫn....vẫn không đủ."

Triệu Thuần làm bộ khó xử, "Thầy không biết làm thế nào, vậy em thử xem."

Thiếu nữ biết người đàn ông này có ý xấu, muốn cô chủ động hôn anh, cô cắn môi, đè bả vai anh, thẹn thùng tách chân chạm rãi ngồi trên đùi anh. Hôm nay cô mặc chiếc váy bò, vì váy không ngắn lắm nên cô không mặc quần đùi bên trong. Hiện giờ tình trạng khá xấu hổ, cảm nhận rõ ràng tiểu huyết bí mật của mình chỉ cách đùi anh có một chiếc quần lót mỏng manh.

Hơi nóng từ đùi ạn tỏa ra truyền tới tiểu huyết mẫn cảm, Tống Thiển Thiển khốn quẫn vô cùng, xê dịch trên đùi anh một chút, muốn thay đổi tư thế xấu hổ này. Nhưng trong mắt Triệu Thuần chỉ thấy cặp đùi non mềm của cô vụng vọ di chuyển tới lui trên chân mình, kết hậu anh di chuyển lên xuống gấp gáp, khàn giọng ra lệnh: "Thiển Thiển đừng nhúc nhích."

Tống Thiển Thiển mờ mịt dừng động tác lại, đột nhiên cảm nhận được phía dưới quần anh đã căng phồng lên, chỗ nhô lên tiếp xúc với tiểu huyết của cô, khiến cô cả người mềm nhũn, "A... thầy..." Dục vọng nảy sinh mãnh liệt đến ngớ ngàng, Tống Thiển Thiển cảm thấy tiểu huyết của mình bắt đầu chậm rãi có âm thủy chảy ra, cô muốn kẹp chặt hai chân lại, nhưng vì tư thế ngồi lại không thể làm được.

Tống Thiển Thiển vô lực ghé vào vai anh thờ khể tạo phả hơi gió yếu ớt vào lỗ tai người đàn ông, "Thầy có biết... Lần trước... vì thầy bắt nạt em... mà quần lót của em ẩm ướt cả một ngày, ướt đẫm... Không biết phải làm sao cả..." Cô nói xong liền mở miệng cắn vào vành tai anh, rồi vươn đầu lưỡi chậm rãi liếm xung quanh.

Triệu Thuần hoàn toàn có thể tưởng tượng đến hình ảnh khi ấy, cô gái nhỏ bị mình bắt nạt, nước mắt lã chã khóc, quần lót nho nhỏ ẩm ướt dính vào tiểu huyết mềm mại, thiếu nữ không thoải mái vịn vịn cái mông vĩnh đầy đặn, lại bởi mắc kẹt trong lớp học không thể đi thay quần lót, chỉ có thể cả một ngày mặc trên người, chịu đựng âm thủy ướt át của chính mình làm ướt quần nhỏ, dính vào da thịt.

Triệu Thuần đột nhiên ngửa đầu rên một tiếng, tay nắm chặt lại.

Hóa ra là chiếc lưỡi nhỏ của thiếu nữ đang liếm lên yết hầu của anh, đã liếm ướt đẫm còn chưa dừng lại mà còn dùng răng cắn nhẹ yết hầu anh. Một chút đau đớn hỗn loạn thành khoái cảm chạy thẳng lên não bộ, não bộ lập tức phản ứng -- Anh cúi đầu cắn vào cằm cô, thờ hỏn hển ra lệnh: "Vươn đầu lưỡi ra."

Cằm cô bị giữ không nhúc nhích được, e thẹn nhắm mắt, chậm rãi lượn cái lưỡi hồng hồng nho nhỏ ra, chỉ vươn ra một chút liền cảm thấy thẹn thùng không tự giác rụt lại.

"Bốp!" Triệu Thuần vỗ nhẹ vào chiếc mông vênh của cô, "Không được nhúc nhích."

Nói xong liền cúi đầu ngậm đầu lưỡi cô, dịu dàng mà nhiệt tình mút đầu lưỡi cô vào miệng anh, tùy ý đùa giỡn đảo qua đảo lại. Cô gái nhỏ còn ngồi trên đùi anh, eo nhỏ bị cố định trong vòng tay nóng rực, đầu vú vênh lên ma sát với vải dệt, cứng rắn khó chịu, cả người nằm trong tay anh, dưới sự dẫn dắt của người đàn ông trưởng thành kinh nghiệm mà dần dần trở nên thành thục.

Phía dưới, tiểu huyết lại bắt đầu chảy ra dòng nước, đại âm thần bao vây lấy tiểu âm thần, ma sát giữa hai chân và phần cứng rắn nóng bỏng kia mang đến khoái cảm rần rần, đầu tiên làm ướt quần lót của chính mình, sau đó dần dần thấm ướt quần tây của người đàn ông.

Triệu Thuần nhận thấy trên đùi một mảng ướt át, buong đôi môi đang bị giày vò của cô, cúi đầu nhìn vệt nước ẩm ướt dưới váy cô, cười nặng nề, "Thiếu Thiếu thật nhiều nước."

Tống Thiếu Thiếu mềm nhũn cả người, "Em... Em không cố ý mà..." Cô giãy dụa muốn đứng dậy lại bị anh dùng sức đặt ngồi trên đùi, thân thể hai người kề sát vào nhau.

Triệu Thuần mút vành tai đỏ bừng của Tống Thiếu Thiếu, giọng mập mờ "Thấm ướt quần của thầy rồi, phải làm thế nào đây?"

Cô gái nhỏ loạn ý mê tình bị anh thiết lập phương cách dịu dàng mà dạy dỗ tình ái đã không thể kiềm chế, cô không biết phải trả lời sao, dưới thân tiểu huyết lại chảy ra càng nhiều dâm thủy, không khí trong phòng tràn ngập mùi hương ngọt ngào bí ẩn.

Triệu Thuần nói tiếp: "Thầy nghĩ biện pháp thay em nhé..." Nói xong liền nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy, bản thân vẫn duy trì tư thế ngồi,

"Giúp anh liếm sạch sẽ đi."

Cô thực sự mềm cả chân, không thể tin được thầy giáo lạnh lùng cấm dục trước khi, giờ như thay bởi một người khác, có thể dễ dàng nói ra yêu cầu dâm tà xấu xa như vậy.

Trời càng lúc càng tối, trường học vô cùng yên tĩnh. Trong văn phòng khoa toán truyền ra tiếng rên rỉ yếu ớt của cô cùng với tiếng nước bí ẩn.

Người đàn ông đã tháo xuống kính mắt, đầu ngửa ra sau, mắt nhắm, ngồi trên ghế, khuôn mặt tuần mỹ ửng đỏ. Phía trước anh là một cái đầu đen nhỏ nhỏ cúi giữa hai chân anh. Cô gái quỳ gối trước mặt anh, thẹn thùng cúi đầu, từng chút từng chút một liếm lên mảng ướt quần tây của anh, mảng ướt át đó đều mang hương vị chảy ra từ tiểu huyết cô. Bất đắc dĩ cô phát hiện càng liếm thì càng ướt, vật to lớn trong quần anh càng lúc càng nhô cao hơn. Tiểu huyết của cô cũng càng ướt đẫm, từng giọt từng giọt dâm thủy nhẹ nhàng chảy ra, nhỏ xuống sàn nhà tí tách, chỉ trong một lát đã để lại thành vũng trên nền.

Tống Thiển Thiển xấu hổ muốn chết, giọng như sắp khóc ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía trên: "Em liếm không sạch được... Ưm... thầy..."

Anh càng kiểm chế càng phát hiện ra việc này thực sự là đang tra tấn bản thân mình, không tiếp tục chậm rãi mà tra tấn dục vọng của cô nữa. Triệu Thuần dùng sức kéo cô đứng dậy, nâng cái mông nhỏ ẩm ướt của cô, đặt ngồi trên bàn công tác của anh. Thiếu nữ sợ hãi kêu lên, không tự chủ đem chân vòng lên lưng anh, kẹp chặt lấy thắt lưng anh.

Triệu Thuần cúi đầu che lại đôi môi phấn hồng căng mọng của Thiển Thiển, anh tham lam cướp lấy nước bọt ngọt ngào trong miệng cô.

Trong văn phòng, cô gái nhỏ ngồi trên bàn công tác của người đàn ông, hai chân dài trắng nõn kẹp chặt lấy thắt lưng của người đàn ông, bị anh điên cuồng hôn môi.

Cô dường như không thờ nổi, chỉ phát ra vài câu yếu ớt, "Ừm... thầy à, em đã khiến bàn của thầy... A... cũng bị ướt rồi... Thực xin lỗi... Ừm... Dâm thủy của Thiển Thiển nhiều quá..."

Người đàn ông càng dùng sức, đem môi bịt chặt miệng coi, khiến cô không nói được tiếp, anh chỉ sợ nếu nghe tiếp anh sẽ trở thành ác ma, cứ như vậy mà làm chuyện đó với cô tại đây.

Bóng đêm dần buông, tình cảm lưu luyến ngọt ngào chỉ mới bắt đầu.

Chương 9: Trong phòng y tế bị liếm đùi trong

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Tuy rằng cùng thầy giáo yêu đương từng ngày trôi qua như chìm trong hũ mật, nhưng Tống Thiển Thiển chỉ cần nhớ tới chuyện xảy ra tuần trước, liền tức giận muốn cắn Triệu Thuần một trận.

Trong "Tình yêu gần kề" có một đoạn nữ sinh có thể thuận lợi trốn dưới bàn giáo viên, cùng thầy giáo thân mật hôn môi, tại sao ở tình cảnh của cô lại hoàn toàn thuận lợi như vậy chút nào. Cùng trong phòng học, cùng chuông báo vào lớp giống nhau, thừa dịp cả lớp lục tục về chỗ ngồi, vụng trộm trốn vào phía dưới bàn giáo viên, nhưng vạn vạn không ngờ tới, rõ ràng là tiết toán mà lại là giáo viên dạy ngữ văn vào lớp. Cô giáo Lưu là giáo viên dạy ngữ văn, Tống Thiển Thiển trăm ngàn lần cũng nghĩ đến việc sao người đàn ông của mình lại không vào lớp, càng không nghĩ ra làm sao có thể giải thích hợp lý được việc mình trốn dưới bàn giáo viên, vẫn là cô Lưu tinh mắt phát hiện ra tình huống xấu hổ này.

Cô Lưu sợ hãi kêu: "Tống Thiển Thiển, sao em lại trốn dưới bàn làm gì?"

Trước bao con mắt của bạn cùng lớp, thiếu nữ xấu hổ chui ra từ gầm bàn, ấp úng giải thích thật ra là mình chui xuống dưới tìm cái bút bị rơi. Cô giáo Lưu cũng không truy rõ ngọn ngành vì sao Thiển Thiển ngồi ở bàn thứ hai mà bút có thể rơi xuống dưới bàn giáo viên trên

bục giảng, vẫy vẫy tay ra hiệu cho Thiên Thiên về chỗ ngồi.

Tống Thiên Thiên xấu hổ vô cùng bò về chỗ ngồi, muốn tìm cái khe hở nào chui đầu vào.

Về sau hỏi Triệu Thuần mới biết được, hôm đó cô giáo Lưu chủ động tìm anh để đổi giờ, hôm đó anh bận đi họp không kịp báo cho cô. Ngượng nghịu, quẩn bách mà kể cho anh nghe việc mình trốn dưới bàn giáo viên, muốn vụng trộm hôn môi như trong phim, kết quả bị anh cười trêu một hồi, khiến cô tức giận cực kỳ, cho dù sau giờ tan học, được anh kéo về lớp, một lần nữa chiều theo ý cô, diễn cảnh tránh sau bàn giáo viên hôn môi như trong phim, cũng không thể khiến cô tiêu tan được cảm giác thẹn quá hóa giận.

Cố tình kiến tạo một tình huống yêu đương ấm áp mà ái muội bí mật, kết quả lại có sự kiện ngoài ý muốn phá hủy kế hoạch, sự việc vốn như vậy liền cho qua đi. Nhưng chuyện đã hỏng, không những thế còn bị thầy cười mình ngốc nghếch trêu chọc đáng yêu, làm sao có thể tức giận.

Kỳ thật... Đến ngày thứ 2 đã muốn làm hòa cùng anh, nhưng hôm nay nợ mới cùng nợ cũ tính gộp vào, cô lại càng giận.

Mùa hè chậm rãi trôi qua, mùa thu mát mẻ đã tới, hôm nay là ngày diễn ra đại hội thể dục thể thao của trường.

Tống Thiên Thiên là đại diện lớp tham gia thi nhảy xa, vốn hôm qua cùng thầy hẹn trước, hôm nay anh sẽ tới xem cô thi đấu. Nhưng sáng hôm nay, anh lại dùng vẻ mặt có lỗi nói với cô anh có khả năng không rảnh để đi xem cô thi đấu, vì trường học hôm nay lại tổ chức hội nghị của khoa toán, anh không thể không tham dự.

Triệu Thuần không có cách nào, Tống Thiên Thiên lại càng không có

phương án nào vẹn đôi đường, chỉ có thể bấu môi hờn dỗi nhìn anh vội vàng rời đi. Dỗi một hồi cũng nghĩ thông, nghề giáo viên chính là như vậy, công việc chính nhiều, mà công việc ngoài còn nhiều hơn, mệt mỏi, phiền toái cũng nhiều lắm. Anh cũng không phải là tài sản riêng của cô, cô phải thoáng hơn ra một chút thì tốt hơn. Nhưng cho dù có nghĩ thoáng ra, nhìn ra khán đài náo nhiệt, học sinh ríu ra ríu tít, các thầy cô dẫn dắt các đội rôm rả chuyện trò, Tống Thiển Thiển trong lòng vẫn có đôi chút mất mát hụt hẫng.

"Trận thi đấu nhảy xa của nữ chuẩn bị bắt đầu! Mời các bạn vận động viên nhảy xa đến báo danh tại điểm báo danh! Chuẩn bị cho trận đấu..." Tống Thiển Thiển nghe radio kêu gọi tập hợp, lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi thi đấu.

Tống Thiển Thiển đứng trước hố cát nhảy xa khởi động, một vận động viên đã thực hiện xong bài thi, thành tích không tốt lắm nhưng cũng không tính là thi hỏng, trọng tài đôi chiếu với danh sách, nhìn sang bên này, hô "Số báo danh 06 chuẩn bị!"

Hôm nay Tống Thiển Thiển mặc bộ đồ thể thao nhẹ nhàng, áo xám cùng quần váy thể thao màu đen hoa văn mảnh, tóc đuôi ngựa buộc cao, đầy sức sống thanh xuân. Nghe trọng tài gọi đến số báo danh của mình, vội vàng tiến lên trả lời, "Có em."

Trọng tài viên gật đầu, ra hiệu cô có thể bắt đầu.

Tống Thiển Thiển hít sâu hơi một sâu, đứng ở vạch trắng xuất phát chạy đến miệng hố cát thực hiện bước nhảy. Trong lúc chạy đột nhiên thấy mắt cá chân trái đau điếng, cô khổ sở nghiêng người ngã xuống hố cát, qua một lớp quần vẫn cảm giác được đùi trong xước da đau đớn, càng khò kể đến mông tiếp xúc với hố cát lúc ngã, xương cốt có cảm giác sắp nứt ra. Lúc này Tống Thiển Thiển bất chấp tư thế ngã của mình khó coi thế nào, mặt mũi xấu hổ ra sao, cô

đau đớn ôm chân, nước mắt không tự chủ được liền chảy ra.

Những người bên cạnh vội vàng ồn ào xúm lại, "Bạn học, bạn có ổn không? Có thể tự đứng lên được không?" Có người giúp đỡ tay Tống Thiển Thiển, muốn nâng cô dậy. Tống Thiển Thiển cố gắng thử đứng lên, nhưng cổ chân không có sức, lắc lắc đầu biểu hiện mình không thể tự đứng dậy.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến, "Để tôi đưa em ấy đi phòng y tế."

Cô hai mắt nhắm lệ nhìn mông lung thấy thân ảnh quen thuộc càng lúc càng tiến gần mình, bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ vòng qua, lấy tư thế ôm công chúa ôm cô vào lồng ngực rộng ấm áp.

Anh ấy đến đây rồi.

Tống Thiển Thiển nước mắt tràn ra mãnh liệt, giống như mọi sự ảm ức đều được an ủi bởi cái ôm ấm áp của anh. Anh cẩn thận ôm lấy cô đi về phòng y tế, giọng nói nặng nề vang lên bên tai cô, "Đúng là có việc, nhưng hôm nay em thi đấu, anh không nhìn được mà đến xem em. Kết quả là nhìn thấy em ngã trước mắt anh. Em biết không Thiển Thiển, giây phút đó lòng anh đau thắt."

Cô ôm lấy cổ anh, đầu chôn vào trong lòng anh, nức nở khóc, "Em không đau, không sợ... Anh tới là tốt rồi, đều ổn cả rồi..."

Người đàn ông càng dùng sức ôm chặt cô gái nhỏ vào lòng, trông cô như một con mèo con bị thương còn cứng rắn nói không đau.

Triệu Thuần nhẹ nhàng đặt Tống Thiển Thiển lên giường bệnh trải ga trắng, cô thấy anh quay người rời đi, lập tức bối rối cầm chặt tay anh, "Thầy đừng..."

Triệu Thuần nhẹ nhàng rút tay mình ra, xoa xoa lên tóc Tống Thiển Thiển, "Không đi, ở cùng em, anh đi lấy chút thuốc sát trùng."

Nghe vậy cô mới an tâm buông tay, chỉ trong chốc lát anh đã trở lại, cầm thuốc sát trùng, bông vải, băng gạc. Triệu Thuần ngồi xuống một bên giường, để đồ sơ cứu lên, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Tống Thiển Thiển mà nói, "Có thể tự mình cởi quần ngoài không?"

".....A?" Tống Thiển Thiển nghe yêu cầu của anh liền ngơ ngác.

Triệu Thuần bật cười, "Không cởi làm sao anh giúp em bôi thuốc được."

Cô gái lập tức thẹn đỏ mặt, "Em... em... em tự mình bôi thuốc."

Anh lập tức kiên quyết cự tuyệt ý này, đè vai cô xuống, "Không được, anh không tận mắt nhìn vết thương của em anh không an tâm." Nói xong liền đỡ cô nằm xuống, nhẹ nhàng cởi bỏ quần ngoài của cô, trong quá trình cởi rất cẩn thận nhưng vẫn đụng vào miệng vết thương bên trong đùi, đau vô cùng, Tống Thiển Thiển hít mạnh hơi, tay nắm chặt lấy drap giường màu trắng.

Triệu Thuần áy náy nói, "Chịu khó một chút, Thiển Thiển." Động tác tay anh lại càng cẩn thận nhẹ nhàng hơn.

Anh vất vả đem chiếc quần váy cởi ra, Tống Thiển Thiển trên trán đã chảy một tầng mồ hôi, không chỉ xấu hổ mà đau là chủ yếu, vải quần chất liệu mềm, dính sát vào vết thương, lúc cởi ra chạm vào vết thương càng đau.

Triệu Thuần đau lòng nhìn cô gái nhỏ phía trên áo vẫn đầy đủ, phía

dưới chỉ mặc một cái quần lót nhỏ màu trắng, lộ đôi chân trắng nõn nà, cô gái nhỏ còn đang nước mắt lã chã, lòng anh quặn đau. Tống Thiển Thiển đầu gối có một mảng xước xước, vết thương rớm máu còn dính cả cát, phía trong đùi non cũng bị chảy máu xước xước thê thảm hơn.

Tống Thiển Thiển thẹn thùng cố kẹp chân lại, kéo cái chăn bên cạnh che đùi, muốn che đù đôi chân dài trắng nõn đang lộ ra, ánh mắt ngượng ngùng nhìn ra chỗ khác, "Thầy đừng nhìn em..."

Triệu Thuần đẩy cái chăn trên người cô xuống, khiến cô lộ nửa người phía dưới, "Thiển Thiển ngoan nào." Anh cầm bông thấm nước, ngồi bên cạnh Tống Thiển Thiển, nhàng lau những vết bẩn trên đùi cô. Cảm thấy đùi mát mát, cô không khỏi có chút co rúm người lại. Triệu Thuần nắm tay cô an ủi, cười dịu dàng nói: "Mười lần thì có đến chín lần đều xử lý vết thương cho em, anh cũng sắp thành bác sĩ."

Tống Thiển Thiển cắn môi, "Em cũng không biết vì sao lại ngã, có thể là lúc xuất phát chân bị trượt."

Triệu Thuần cúi đầu, tiếp tục bôi thuốc lên đầu gối sưng đỏ của Tống Thiển Thiển, sau đó quấn băng gạc trắng lên, cũng không ngẩng đầu nhìn liền nói: "Xem ra mỗi ngày đều phải theo sát em."

Vết thương ở đầu gối đã được anh xử lý rất tốt, còn có...

Triệu Thuần để cô nằm thẳng trên giường, giọng nhẹ nhàng ra lệnh: "Thiển Thiển, tách chân ra."

Tống Thiển Thiển xấu hổ mặt đỏ bừng, "Để em tự mình bôi thuốc..."

Anh lại càng không cho cô tránh né, "Em không tự bôi được, nếu

không cần anh bơi, vậy để anh kêu người khác tới bơi thuốc giúp em."

Cô bắt đắc dĩ xấu hổ thẹn thùng, dưới ánh mắt chăm chú của anh, tách chân của mình ra, đôi chân trần trụi trắng nõn, quần lót màu trắng nhìn không sót một chút gì xuất hiện trước mắt anh, vết thương bên trong đùi không nặng nhưng bị cọ sát đỏ một mảng lớn, nhìn cũng thật thảm.

Triệu Thuần hít sâu một hơi, lấy bông sạch nhẹ nhàng lau đi vết máu trên da thịt non mịn, cô gái nhỏ mẫn cảm run run một chút, không nhìn được muốn khép chân lại.

Anh trầm mặt, "Thiển Thiển." Tống Thiển Thiển khốn quẫn muốn òa khóc, anh thì quần áo chỉnh tề, mình thì trần trụi thân dưới, chỉ mặc một chiếc quần lót, như vậy làm sao lại không xấu hổ được. Triệu Thuần tiếp tục ra lệnh dứt khoát, "Tự tách chân ra, giữ lấy."

Cô chần chừ mãi không động đậy, anh cũng lẳng lẳng nhìn cô, không nói một lời. Cuối cùng Tống Thiển Thiển không chịu được liền thỏa hiệp, hai mắt nhắm chặt, run rẩy tách hai chân ra, để bản thân hoàn toàn bại lộ trước mặt anh, hơn nữa còn dùng tay đè lại hai chân khép lại, tạo thành hình chữ M mở rộng nghênh đón.

Lặng yên một lúc, bỗng nhiên cô cảm giác được hơi thở ấm áp phả vào đùi mình, một vật ướt át mềm mại liếm vào vết thương bên trong đùi cô.

Tống Thiển Thiển kinh hoàng nâng đầu dậy, thấy đầu anh để giữa hai chân mình, hai tay giữ lấy cặp đùi trần trụi của cô mà cẩn thận liếm vết thương của cô. Đầu lưỡi của anh ấm nóng vô cùng, lướt nhẹ qua từng tấc da thịt mẫn cảm, kích thích từng đợt sóng triều ngọt ngào. Thầy giáo vốn dĩ cao ngạo, lúc này lại dịu dàng mà săn sóc,

quỳ một gối trước mặt mình, dịu dàng mà mang chút nhục dục liếm vết thương cho mình. Kích thích từ thị giác khiến cho xúc giác càng thêm nhạy cảm, cô khó chịu ngửa đầu rên rỉ thành tiếng: "A đừng... không cần liếm... không cần..."

Triệu Thuần làm bộ như không nghe thấy, không chỉ tiếp tục liếm, mà còn như vô tình dùng mũi của mình chạm vào nơi riêng tư của cô khiến Tống Thiển Thiển bất giác dùng đôi chân trần trụ kẹp lấy đầu anh.

Trong phòng y tế trống trải, cô gái ngửa đầu, người đàn ông quỳ gối trước mặt cô, vùi đầu vào giữa hai chân cô, khiến cô phát ra những câu yếu ớt phản đối: "Thầy đừng chọc vào nơi đó của em... Ừ..."

Anh rớt cuộc cũng mở lòng từ bi ngẩng đầu lên thở hổn hển, bộ dáng đầy vẻ chiếm giữ ham muốn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt e thẹn của cô, "Tống Thiển Thiển lại ẩm ướt."

Cô vội vàng khép chặt chân, không cho anh nhìn đến quần lót của mình đã thấm một vệt nước, giọng oán hận: "Còn không phải do thầy kì quái... Liếm em..."

Anh nhướn một bên mày, "Anh liếm chỗ nào em?"

Anh quả thật không có trực tiếp liếm đến nơi đó của cô, là do cô quá miễn cảm, quá nhiều nước. Tống Thiển Thiển cắn môi, cả giận nói, "Em không chơi với anh nữa."

Anh cười cười, xử lý tốt vết thương cho cô, rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô, tiếp tục dịu dàng dỗ dành, gió nhẹ thổi qua, trong phòng ấm áp ngọt ngào.

Chương 10: Cảnh đùà giỡn dâm mỹ trong phòng thay đồ

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

“Bạn học bạn học... Làm ơn tránh ra một chút, cho mình xem một chút...” Tống Thiển Thiển khó khăn xông vào giữa đám người, thành tích kiểm tra tháng vừa rồi cuối cùng cũng được công bố, bảng thành tích được dán lên liền khiến đám học sinh nhốn nháo chen nhau chập ních để xem. Tống Thiển Thiển khẩn trương vịn phần nhìn bảng thành tích, bắt đầu từ phía dưới trở lên tìm tên của mình, sau 500.. không có tên của mình... 399... A, thật tốt quá không phải tên mình... Như vậy số thứ tự của mình là... 101?!

Tống Thiển Thiển ba chữ rõ ràng hiện ra ở số 101, cứ như vậy chỉ cách có một số, liền rớt khỏi top 100, tình huống này trong mắt cô thật là đáng châm chọc.

Trong lòng cô gái nhỏ lúc này không tránh khỏi thất vọng.

Tuy rằng cô có tiến bộ rất lớn, nhưng bản thân vẫn khiến thầy giáo thất vọng rồi, trước kỳ kiểm tra liền cam đoan thề thốt dưới sự dạy dỗ của thầy, nhất định phải đạt được xếp hạng trong top 100, thành tích xếp hạng số 100 cũng tốt, là người cuối cùng trong top 100 cũng tốt, nhưng cố tình là tạo hóa trêu người.

Tống Thiển Thiển uất ức lại càng không cam lòng, tinh thần sa sút liền rời khỏi bảng tin.

Một lát sau Triệu Thuần đi ngang qua bảng tin trường, từ xa đã nhìn thấy bảng thành tích được dán lên, anh tới gần tìm được xếp hạng của cô gái nhỏ, khoe miệng cong lên vui mừng.

Nhưng sau đó, qua trưa cũng không tìm được bóng dáng Tống Thiển Thiển.

Triệu Thuần có tiết dạy buổi sáng, sáng nay anh dạy xong liền qua lớp năm hai, buổi chiều anh đến phòng tự học tìm Tống Thiển Thiển, lại phát hiện liên tiếp hai buổi tan học trong ngày đều không tìm được bóng dáng cô, anh không khỏi nhíu mày, mặt trầm xuống.

Lớp trưởng lớp năm hai kinh hồn bạt vía nhìn thầy dạy toán liên tục giữa hai buổi đều đứng ở hành lang quan sát toàn lớp, trong lòng không khỏi lặng lẽ oán khổ, nhất định tình huống này là thầy xem tình hình lớp để sắp xếp bài tập rồi. Còn đang kêu khổ trong lòng, lập tức lớp trưởng bị cái người mà giờ này không muốn gặp nhất gọi ra ngoài.

Triệu Thuần gương mặt bình tĩnh hỏi lớp trưởng, “Học trò Tống Thiển Thiển đâu rồi?”

Lớp trưởng cẩn thận trả lời: “Em không biết ạ... Có thể bạn ấy đi toilet chẳng?”

Triệu Thuần vẫy vẫy tay ra hiệu cho lớp trưởng trở về, “Được rồi. Em đi gọi bạn ấy, nhắn bạn ấy đến văn phòng gặp thầy.”

Lớp trưởng không khỏi cảm thấy bản thân may mắn, đồng thời không khỏi bi ai thương cảm cho Tống Thiển Thiển, “Vâng thưa thầy Triệu.”

Nhưng cho đến tận khi các thầy cô trong văn phòng khoa đều lục tục thu thập đồ đạc đi về, học trò cơ bản cũng về hết, Triệu Thuần vẫn không thấy Tống Thiển Thiển.

Anh có chút nóng lòng, vội vàng mặc áo khoác đi ra cửa, dọc theo đường về nhà của cô mà tìm kiếm.

Ánh hoàng hôn còn chưa buông xuống hẳn, ở phương trời xa rắng đỏ của mặt trời xuống núi đang ánh lên bao phủ, khiến bầu trời được bọc bởi thứ màu sắc ấm áp. Học sinh túm tụm thành nhóm hai nhóm ba đang trên đường về nhà, có người đi xe đạp, có nhóm đi bộ nhưng đều không thấy bóng dáng nhỏ xinh quen thuộc. Triệu Thuần biết chắc chắn xảy ra vấn đề, nhưng không hiểu vì sao Tống Thiển Thiển đột nhiên trốn tránh mình.

Vì thế bước chân càng nhanh hơn, qua một ngã tư đường, ánh mắt đảo qua liền tìm thấy bóng hình cô. Cô gái nhỏ đang cúi đầu thật thấp bước đi về phía trước.

Anh chạy nhanh hai bước, từ phía sau ôm chặt lấy cô gái nhỏ, nặng nề gọi: “Thiển Thiển.” Dưới ánh đèn đường, thân hình cao lớn của anh trùm lên bóng dáng nhỏ nhắn, hai cái bóng hòa vào nhau. Ôm chặt cô một lúc anh mới nhận ra cô gái của mình tinh thần không tốt, không ngừng run nhẹ nhẹ cũng không quay đầu lại nhìn anh.

Anh cứng rẫn xoay người Tống Thiển Thiển lại, lúc này mới nhìn thấy cô gái trước mặt đã khuôn mặt đẫm nước mắt, ánh mắt đỏ hồng, còn đang co rụt người khóc nức nở.

Triệu Thuần nóng nảy, “Sao lại thế này? Ai bắt nạt em?”

Tống Thiển Thiển không trả lời, cũng không giống như bình thường lưu luyến anh ôm ấp, chỉ tiếp tục khóc nức nở.

Người đàn ông trầm mặt, “Em nói đi, ai bắt nạt em, anh làm cho kẻ đó phải trả lại gấp mười.” Anh tưởng bạn học cãi nhau hoặc làm gì bắt nạt cô nhóc vốn sáng sủa hoạt bát của mình, khiến anh vô cùng đau lòng. Cô gái nhỏ mềm mại mà mình sủng ái yêu thương lại có thể bị kẻ khác bắt nạt.

Tống Thiển Thiển rất cục không nhịn được "Oa" lên khóc to hơn, nhào vào lòng ôm lấy Triệu Thuần, tủi thân vụn vặt vừa áy náy: “Thầy ơi... huhuhuh... Em xếp hạng 101... không có được vào top 100... Như vậy chúng ta không thể tiếp tục yêu đương nữa sao...”

Cả ngày nay Tống Thiển Thiển luôn lo lắng sợ hãi khi nghĩ đến khả năng này xảy ra, cô biết thầy đối với mình luôn nghiêm khắc dạy học và yêu cầu rất cao, cô rõ ràng đã rất cố gắng, rõ ràng có thầy dạy kèm, nhưng rốt cuộc vẫn không đạt được thành tích như thầy yêu cầu.

Triệu Thuần kiên nhẫn nghe nửa ngày mới hiểu được nhóc này rất cuộc tạt sao trốn tránh không chịu gặp mình, hóa ra là thấy bản thân không đạt được thành tích tốt, lo lắng không thể tiếp tục quan hệ yêu đương với anh. Anh vừa buồn cười vừa đau lòng cô, tâm địa lạnh nhạt của anh cũng bị tình yêu nhiệt thành cháy bỏng của cô sưởi ấm trở nên dịu dàng.

Người đàn ông nhẹ nhàng hôn lên trán cô gái nhỏ “Cô nhóc ngốc nghếch.”

Tống Thiển Thiển chậm rãi ngừng khóc, đáng thương vô cùng ngẩng đầu nhìn anh, giống như một chú mèo con đáng thương biết mình sắp bị chủ nhân vứt bỏ, “Vậy, thầy còn cần em không?”

Giọng Triệu Thuần kiên định, “Anh không chỉ muốn có tâm của em,

con người em, mà còn cần em cả đời.”

Đã đau lòng thương cô, lại cảm thấy cô khờ đến đáng yêu, nhớ cả đời bị gạt thì phải làm sao?

Tống Thiển Thiển nín khóc, mỉm cười lau nước mắt: “Thật ra em đã rất cố gắng đó, lúc thi có kiểm tra lại cẩn thận mà.”

Anh xoa đầu nói, “Anh biết. Đi nào, đi ăn cơm, sau đó mua cho em bộ quần áo, hôm nay mặc phong phanh quá.” Nói xong anh liền cởi áo khoác của mình, trùm lên vai cô, lấy tư thế bảo vệ ôm cô cùng đi.

Trong phòng thử đồ của cửa hàng quần áo cao cấp, người đàn ông tay dứt túi quần, tùy tiện đứng dựa vào cửa một gian thử đồ, bên trong Tống Thiển Thiển thử bộ đồ mà Triệu Thuần chọn cho cô, áo lông trắng rộng dài, váy kẻ ô vuông màu xanh, phối hợp tốt vô cùng mang phong cách trầm tĩnh mà ấm áp.

Triệu Thuần phía ngoài đứng chờ, bên trong truyền ra giọng cô gái, “Thầy... Khóa cửa váy... bị kẹt rồi... Thầy có thể vào giúp em không...”

Triệu Thuần bất đắc dĩ cười, nhìn quanh khu vực thử đồ cũng không có ai chú ý đến phía này, gõ cửa ra hiệu mình muốn đi vào, cô gái lặng lẽ mở một khe hẹp, người đàn ông bèn lách người tiến vào.

Gian thử đồ hẹp có một mặt là gương soi, anh vừa vào biết mình bị cô nhóc này lừa gạt. Tống Thiển Thiển phía trên mặc một cái áo lót màu trắng ngà tôn lên da thịt trước ngực càng thêm trắng nõn, cô đối mặt với gương, đưa lưng về phía anh, một tay thẹn thùng che ngực, tay nhấc váy, lộ khe ngực sâu hun hút, bầu ngực tròn to lớn lắc lư trong áo lót, đầu vú mẫn cảm sắp lộ ra. Áo lông để trên ghế, căn bản không có mặc, phía dưới chiếc váy kẻ ô vuông không kéo khóa phía

sau, lộ ra quần lót màu nude, cái mông vênh nẩy nở uốn éo xoay xoay. Cô nghiêng thân hướng về phía Triệu Thuần, “Thầy, giúp em kéo khóa.”

Triệu Thuần ánh mắt lập tức liền tối lại, cúi đầu mở miệng, “Em ...”

Anh tiến lên phía trước, lồng ngực chạm vào sống lưng gần như trần trụi của cô, tay nhẹ nhàng đặt ở trên khóa váy, thong thả mà kéo lên, rồi bất ngờ kéo mạnh xuống dưới, chiếc váy lập tức rơi xuống. Cô gái sợ hãi kêu nhỏ giọng, kẹp chặt hai chân, nam nhân lập tức đưa ngón tay thon dài vào miệng cô khuấy đảo, đùa giỡn với cái lưỡi xinh, nước bọt không nuốt kịp liền chảy dọc theo ngón tay như sợi chỉ bạc trong suốt. Tay kia của anh thoải mái cởi bỏ dây lưng áo lót của cô, hai bầu ngực to lớn nháy ra, đầu vú hồng phấn đứng thẳng. Anh cúi đầu áp sát vào vành tai cô, ngậm vành tai, mặt mờ hời, “Thiển Thiển có phải thích đùa giỡn như vậy, phải không?”

Tống Thiển Thiển chịu không nổi khi nam nhân dùng thanh trầm thấp ghé vào tai mình nói một tiếng “phải không”, mỗi lần nghe được giọng của anh đều mềm cả người, hướng hồ lúc này cô gần như trần trụi, bị anh tà ác nắm trong tay. Thiển Thiển chỉ có thể dựa vào vách tường lạnh như băng, dùng giọng nói ngọt như nước thờ dốc mờ mịt, “Thầy xấu lắm... Bên phải... thật khó chịu... Thầy sờ nơi đó của Thiển Thiển đi...”

Hóa ra Triệu Thuần vẫn đang đùa giỡn với bầu vú bên trái của Tống Thiển Thiển, dùng sức nắm lấy đầu vú sưng đỏ cứng rắn, dùng hai ngón tay ra sức lôi kéo, rồi dùng ngón trỏ đè đầu vú xuống thật sâu, lún xuống bầu ngực căng tròn, ngón tay ấn nhũ hoa lún sâu vào da thịt mềm mại của bầu ngực, chậm rãi rút ra rồi lại đâm ngược lại. Nghe cô nói vậy, anh bèn xoay người cô lại, để hai tay cô ôm cổ mình, hai chân vòng quanh lưng mình, một bàn tay ôm lấy lưng cô, bao cô chặt chẽ trong vòng ôm, hai bầu ngực lớn trần trụi hiện ra

trước mắt anh.

Ánh mắt Triệu Thuần tối sầm, cúi đầu chậm rãi ngậm đầu vú bên phải của Tống Thiển Thiển, đầu tiên là dùng đầu lưỡi đẩy qua đẩy lại làm cho nó chậm rãi trướng lên, lại không chút lưu tình dùng răng cắn đầu vú sưng cứng, rồi lại mút vào đũa bõn. Núm vú bên trái sưng đỏ, trướng to lên không ít, đầu vú đỏ tươi ướt đẫm, cô không khỏi thẹn thùng rên rỉ, “Ưm, núm vú của Thiển Thiển ... Thầy đừng liếm... Hồng mắt...”

Nam nhân nặng nề nở nụ cười nói, “Thiển Thiển nói nhỏ một chút.”, nhả đầu vú đã sưng đỏ không chịu được, “Đây là thầy thưởng cho.”

Hai chân cô quấn quanh cái lưng cường tráng của anh, tiểu huyết mềm mại đã làm ướt cả quần lót, ẩm ướt ngược ngược chảy ra từng giọt dâm thủy, tiểu huyết vô thức cọ xát vào phần phía dưới của nam nhân. Chính cô cũng không biết bản thân muốn gì, chỉ cảm thấy tiểu huyết nước chảy không ngừng, nam nhân đùa bỡn lại không chạm vào khiến cô ngày càng khó chịu.

Anh thấy Tống Thiển Thiển đã ướt đẫm, khỏi bật cười, “Thiển Thiển đừng làm ồn, đùa giỡn thêm nữa anh không kiềm chế được, không thể ở làm chuyện đó với em ở đây. Trở về làm tiếp.” Anh cũng không muốn yêu đương vụng trộm trong gian thử đồ mà lấy đi lần đầu tiên quý giá của cô gái mình trân quý. Lần đầu tiên nhất định phải ở trên một chiếc giường lớn mềm mại, an ủi thân thể của cô, lại càng có thể biến đổi nhiều tư thế... Sau đó từng bước từng bước đùa giỡn thân thể cô.

Cô gái mặt lại ửng hồng, nhẹ nhàng đem tay nam nhân đặt trên bầu ngực lớn của mình, “Thiển Thiển không chịu được... Thiển Thiển muốn thầy tiếp tục...” Cô hổn hển lại ngược ngược nhỏ giọng hỏi, “Thầy có phải cảm thấy Thiển Thiển rất dâm đăng không?”

Người đàn ông phải dùng hết sự tự chủ của mình mới tỉnh táo lại, buồn rầu phát hiện bản thân mình không có biện pháp nào với cô gái nhỏ này, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, “Không hề, Thiển Thiển thế nào anh đều thích. Trở về lại tiếp tục, anh không thể ở bên ngoài mà làm việc này với em.”

Cô gái đỏ mặt gật đầu, kẹp chặt tiểu huyết ướm đẫm, núm vú còn truyền đến cảm giác tê dại, xoay mông, “Vậy thầy giúp em mặc...”

Triệu Thuần nhìn quần lót đã ướm đẫm của cô, lộ ra gò đất bí ẩn, ở giữa lộ ra một khe hở hẹp, không kìm được vỗ mông cô, bàn tay anh để trên hai cánh hoa đang run rẩy, “Đừng phóng túng, còn muốn chơi đùa lần nữa sao?”

Cô cười quyến rũ: “Thiển Thiển biết thầy thích làm Thiển Thiển.” Nói xong còn dùng chân đụng vào phần nhô cao giữa chân nam nhân, cọ xát qua lại, cảm giác dưới đụng chạm của mình vật cứng càng trướng lớn căng phồng. Cô cắn cắn môi, vẫn cố thẹn thùng nói, “Hôm nay Thiển Thiển là của thầy, thầy muốn làm gì... Em đều nguyện ý.”

Triệu Thuần khó nhịn rên lên, “Em thật sự muốn giết chết anh ...”

Anh lo sợ bản thân mình không nhẫn nhịn được đến khi trở về nhà mất.

Chương 11: Trên taxi giẫm lên côn thịt của thầy, dâm thủy chảy ướt đẫm xe

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Sau khi sửa sang lại quần áo, từ cửa hàng đi ra, mãi cho đến khi cả người mềm yếu vô lực bị anh bế lên xe taxi, Tống Thiển Thiển vẫn biết rõ tiểu huyết non nớt của mình giống như cái miệng nhỏ nhắn còn hé mở mà phun ra ngọt ngào nước dính.

Quần lót ướt đẫm dưới váy, người khác không nhìn được, nhưng cô biết rõ nguyên bản quần lót màu nude đã ướt thành trong suốt, hoàn toàn hiện ra hình dạng gò đất cùng cánh hoa thần bí, lại đè ép vào âm thần mẫn cảm. Vì xoay người chỉnh sửa lại tư thế, đáy quần lót lại xộc xệch cuốn xoắn thành dạng dây áp sâu vào miệng huyết, vừa cử động nhẹ liền đè ép lên hạt đậu nhỏ, chỉ một lát đã bị ma sát đến sưng đỏ.

Tài xế chuyên tâm lái xe phía trước, ở hàng ghế phía sau, cô gái toàn thân mềm nhũn vô lực bị người đàn ông ôm vào trong ngực. Cô giãy giụa cúi sát đầu vào một bên tai anh, hần hển đứt quãng mấy lần mới nói đầy đủ được câu, "Phía dưới của Thiển Thiển... Bị cọ sát rất khó chịu ưm... Thầy giúp giúp em..."

Cô dùng bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lớn ấm áp của nam nhân lên quần lót mình.

Triệu Thuần cảm nhận được chỗ bí mật của cô ẩm ướt ấm áp, dù cách một lớp vải dệt mỏng manh, tiểu huyết phần nộn như miệng nhỏ không học mà biết âm thầm hút ngón tay nam nhân vừa hút vừa co rút mấp máy khát cầu. Anh ã thấp giọng, "Thiếu Thiếu nhin một chút, về nhà ôm em." Cách vải dệt mềm mại, ngón tay anh ấn lên hạt đậu, an ủi sự nóng vội của cô.

Tài xế phía trước không có phát hiện ra tình cảnh sau lưng, thoải mái âm ừ hát theo nhạc, vui vẻ lái xe vòng qua một ngã tư đường.

Cô đành phải cắn môi, không dám phát ra âm thanh, trong bóng đêm đôi mắt to tròn đảo quanh, bỗng nhiên nghĩ đến một ý định xấu xa, cô yên lặng cõi một bên giày, để lại tất mỏng, giống mèo con nhỏ vươn chân cọ sát bắp đùi rắn chắc của anh, nhẹ nhàng bao lấy rồi tảo tợn giẫm lên vùng giữa hai chân nam nhân, hơi dùng thêm chút sức ấn lên rồi xoa nhẹ, lòng bàn chân mềm mại ãu giỡn vật to lớn giữa hai chân anh.

Triệu Thuần hơi trở cãng lúc nàng nặng nề, bàn tay ấn vào hạt đậu của cô gái nhỏ cũng thô lỗ hơn, không hề giống lúc trước chỉ nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, mà dùng sức xoa nắn cánh hoa của cô, ãm vào giữa rồi lại rút ra, xoa nắn gầy nhẹ hạt đậu nhỏ ãu giỡn.

Dâm thủy của cô chảy ra cãng lúc cãng nhiều, suýt chút nữa bị khoái cảm ập ãm đến làm cho kêu lên, người ãn ông ánh mắt sắc bén nhìn mặt đoán ý, ãm ngón tay dài ãm đầy dâm thủy của cô thuận thể nhét vào cái miệng nhắn của cô không ngừng rút ra chọc vào. Cô gái bị bắt liếm ngón tay ãm dâm thủy của chính mình, ãm muốn phát khóc nhưng vẫn mút chặt ngón tay anh, dùng cặp mắt vừa ngây thơ vừa quyến rũ liếc nhìn chằm chằm anh, dùng ãu lưỡi hồng non mềm di chuyển qua lại ãm ngón tay anh, nuốt vào thật sâu, nhả ra liếm rồi lại mút vào. Người ãn ông trầm mặc nhìn ãm tác

của cô, lại duỗi thêm mồm ngón tay đâm vào kẹp lấy đầu lười cô, đầu tiên là vuốt ve cái lười nhỏ nhỏ hồng hồng, rồi nhẹ nhàng lôi kéo nó ra bên ngoài đùa bỡn. Ngay lúc hai người tình ý mê loạn, xe taxi vòng qua một ngã tư, tấp vào lề dừng lại.

Tài xế vui vẻ nói, "Đến rồi."

Cô gái từ trong dực vọng tỉnh táo lại vội đề lại tay nam nhân, lắc đầu cầu xin.

Triệu Thuần chậm rãi rút tay ra, nhìn chăm chú vào mắt Tống Thiển Thiển, thông thả đem ngón tay ngậm vào miệng mình mút lấy.

Cô gái nhìn thấy động tác tràn ngập tình dục của anh bị kích thích cả người mềm nhũn, tiểu huyết lại phun ra đầm thủy làm ướt đẫm phía dưới chỗ ngồi.

Triệu Thuần thanh toán tiền, lại bế cô xuống xe, gió lạnh thổi qua, Tống Thiển Thiển bị lạnh giật mình. Triệu Thuần âu yếm cởi áo khoác lên người cô, trong mắt ánh cười, "Anh đoán... Thiển Thiển làm ấm hết đệm xe của người ta."

Tống Thiển Thiển bĩu môi có chút ngượng ngùng, "Không biết tài xế vừa rồi có phát hiện ra không... Lần sau em cũng không ngồi xe của ông ấy."

Triệu Thuần nghe vậy, cứng chiều sờ sờ đầu cô, "Sau này đi xe của anh. Chúng ta đi lên nào."

Vào trong thang máy, Triệu Thuần vừa bấm số tầng nhà mình đã bị cô gái nhỏ ôm lấy. Tống Thiển Thiển to gan lớn mật kiễng chân hôn lên môi Triệu Thuần, cười nói: "Em thích nhất bộ dạng mặt người dạ thú như vậy của thầy."

Triệu Thuần cố ý mặt không đổi sắc nói: "Thích như vừa rồi? Vậy đợi "làm" chết em mới được."

Tống Thiển Thiển mặt đỏ bừng, "Không đúng không đúng, không phải như vậy."

Nam nhân không nhịn được nở nụ cười, "Vậy phải làm thế nào nào mới đúng?"

Tống Thiển Thiển mặt càng đỏ, do dự không chút rồi mới bộc lộ suy nghĩ của mình, "Thầy lúc này phải... Mạnh mẽ đè em lại... Sau đó lại bắt nạt em... Không nên chỉ nói như vậy..."

Triệu Thuần thú vị hàm xúc lặp lại: "Hóa ra Thiển Thiển thích như vậy."

Hai người vừa đi vừa nói không chú ý đã đến cửa nhà anh. Tống Thiển Thiển lần đầu tiên đến nhà thầy giáo lúc đêm tối, khi Triệu Thuần lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, Tống Thiển Thiển đột ngột kéo tay áo anh hỏi, "Trong nhà thầy còn có ai khác không?"

Người đàn ông mặt không chút thay đổi tiếp tục mở cửa, "Không có, nhưng thật ra vẫn còn thiếu một người."

Cô tò mò hỏi, "Thiếu ai ạ?"

Nam nhân nhả ra ba chữ, "Nữ chủ nhân."

Tống Thiển Thiển lập tức đỏ mặt, ấp úng không nói nên lời.

Anh bật cười, nắm bàn tay nhỏ bé mịn màng của cô vào nhà mình.

Trong nhà Triệu Thuần phong cách bài trí thiên về tối giản kiểu Bắc Âu, phòng khách có bộ sofa màu café, phía trước lót thảm nhung trắng, trên bàn ăn dài bằng gỗ còn có một bình hoa dáng bầu dục cổ cao, trong bình là những cành hoa hồng kiêu diễm đang hé nở. Không gian được bài trí xa hoa mà mang vẻ thanh thoát đậm phong cách cá nhân. Trên bức tường màu trắng là một bức tranh nghệ thuật hiện đại được lồng khung kính, cửa sổ cũng được sơn trắng, bên cạnh cửa sổ là chiếc ghế nghỉ bằng vải bố, bên cạnh là giá sách nhỏ, nơi này nhất định là cho anh hằng ngày thích nằm dựa ghế nghỉ đọc sách.

Cô gái nhỏ thích thú cách bài trí trong nhà, vừa nhìn thấy mang phong cách riêng của anh. Triệu Thuần từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng cắn lỗ tai Thiển Thiển, "Có thích không?"

Cô gái yếu ớt ừm một tiếng, "Ừm... Rất thích..."

Triệu Thuần nắm tay nhỏ bé của cô, chậm rãi kéo xuống vật đã căng phồng khó nhịn giữa hai chân mình, dùng giọng nói dịu dàng thân mật như cũ hỏi, "Vậy nơi này... Thiển Thiển có thích không?"

Tống Thiển Thiển xấu hổ muốn rút tay về, lại bị anh giữ lấy ấn trở lại không nhúc nhích được, chỉ có thể đỏ mặt giọng trả lời vấn đề phóng dãng của anh, "Thiển Thiển thích..."

Người đàn ông ôm thân hình mềm nhũn của cô gái lên, đá văng cửa phòng ngủ của mình, không còn thấy hình ảnh lạnh nhạt cấm dục hằng ngày, cô gái nhỏ này đã khiến anh phá giới, cũng thiêu cháy lớp vỏ ngoài lãnh đạm của anh, lộ ra nhiệt tình nóng bỏng như nham thạch.

Tống Thiển Thiển quần áo hỗn độn, bị anh đặt lên lớp ga trắng mềm mại trên chiếc giường lớn, đang muốn xoay người lại đối mặt với

anh, lúc này người đàn ông lại ngồi lên khóa chặt đùi ngăn chặn động tác của cô, chậm rãi nới lỏng cà vạt màu xanh lam, tháo xuống cặp kính mắt đặt một bên, nheo mắt nguy hiểm mở miệng, "Việc đầu tiên... Phải trừng phạt cô nhóc hư hỏng này."

Chương 12

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Chương 12: Lần đầu tiên cùng thầy giáo làm tình, thiếu chút nữa bị làm chết ngất (liếm huyết đến cao trào, bắn tinh dịch nóng bỏng vào tử cung)

Trong phòng ngủ, người đàn ông cao lớn đè dưới thân cô gái nhỏ nhắn.

Tống Thiển Thiển quẫn bách vô cùng, muốn chạy trốn lại bị nam nhân cố định chặt chẽ dưới thân, anh nắm hai bàn tay của cô lại, dùng chiếc cà vạt màu lam trói hai cổ tay trắng nõn của cô, cúi đầu xuống trần thuật "hành vi phạm tội" vào tai cô, "Thiển Thiển có phải rất thích thầy chơi nơi này, đúng không? Nếu còn quyến rũ anh một lần nữa..." Anh nhẹ nhàng cời váy của cô, chỉ để lại quần lót ướt đẫm, khe khẽ vỗ vào cái mông vênh đầy đặn của cô, nặng nề cười, "Thật ra... Thầy cũng thật thích chơi đùa nơi này của Thiển Thiển."

Tống Thiển Thiển vội vã lắc đầu, lại cảm thấy không đúng, chần chừ một chút lại gật đầu, cuối cùng thấy trả lời thế nào cũng không được, đành phải lắc lắc cái mông trần trụi của mình, cầu xin nam nhân, "Thầy cời bỏ... Ô ô em sai rồi... Đừng đánh mông Thiển Thiển..."

Người đàn ông lại cố tình như không nghe thấy, hung hăng vỗ lên cái mông xinh mềm mại của cô, trái đào tiên nhất thời khó nhịn mà run rẩy, hiện ra dấu bàn tay đỏ tươi trên da thịt trắng nõn mang vẻ vô

cùng nhục cảm.

Một dòng dâm thủy nhất thời bắn ra, Tống Thiển Thiển thờ dốc không ngừng "Aa..." Anh đánh cũng không mạnh, điều chỉnh lực vừa phải, nhưng lại cố tình vỗ vào nơi gần tiểu huyết của cô, mỗi lần đánh vào, đau đớn cùng khoái cảm đồng thời truyền tới, làm cô khó lòng nhẫn nại. Tống Thiển Thiển không tự chủ được, vắn vẹo cái mông sưng đỏ, vừa muốn né tránh sự trừng phạt của anh, lại vừa giống càng muốn sát đến mặt cho anh đùa giỡn khinh bạc mình.

Triệu Thuần khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, tiếp tục đánh lên quả đào xinh đã sưng đỏ của cô, làm cho nguyên bản cái mông rất vểnh càng trở nên trướng lớn, tiếp tục nói: "Nếu không nghe lời, mông của Thiển Thiển sẽ bị thầy đánh cho sưng, hung hăng mà đánh thành mông lớn."

Tống Thiển Thiển hoàn toàn đắm chìm trong sự chà đạp có phần thô bạo của anh, miệng rên rỉ vắn vẹo mông, "Thầy tiếp tục đánh em... Thiển Thiển không ngoan...Aa... Mông cũng bị thầy niết mạnh mà aa..."

Thật ra anh cũng không hề thỏa mãn ở việc dùng tay đánh sưng mông cô, dùng một bàn tay to lớn của mình giống như nhào nặn bột mì, nắm lấy cánh mông mà một bàn tay cũng không thể nắm hết được của cô vằn vò. Dưới động tác phóng túng của anh, xoa nắn, niết nhấn rồi vỗ lên cánh mông phì nhiêu của cô tạo thành thanh âm dâm mỹ.

Tiểu huyết non mềm của cô ngày càng ảm ướt, trong vách tường thịt co rút chặt chẽ rồi chậm rãi thả lỏng, rồi lại gắt gao co rút lại vì bàn tay của anh vỗ vào một cái, cánh hoa màu mỡ bao bọc hạt đậu nhỏ bị cọ sát sưng đỏ, làm cho cô càng thất thố tiết ra dịch thủy, theo từng tiếng vỗ vào của nam nhân mà dâm thủy văng khắp nơi, "Aaa!

Thiến Thiến không được aaaaaaaa."

Từ tiểu huyết non mềm phun ra một tia nước trong suốt, làm ướt đầm ga trải giường màu trắng phía dưới, Tống Thiến Thiến hoàn toàn mềm nhũn xụi lơ ở trên giường. Cô cảm giác được cổ tay được nam nhân cời bỏ cà vạt nút thắt, da thịt bị hằn lên những vết đỏ được anh liếm láp an ủi, rồi cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh hỏi, "Em có ổn không?"

Nước mắt không tự chủ được trào ra, cô gái cố sức quay qua ôm lấy thắt lưng cường tráng của người đàn ông, giọng nức nở mang theo tiếng khóc lên án nói, "Đều sưng lên rồi! Đau quá huhuhu..."

Triệu Thuần nhẹ nhàng buông cô ra, cời áo trên người cô, trong nháy mắt cô gái cả người trần trụi, chỉ còn quần lót ướt đầm bị cọ sát lộn xộn cuốn thành sợi như dây thừng thít chặt lấy nộn huyết ẩm ướt. Môi lưỡi nóng bỏng của anh dọc theo sống lưng trần của cô mà hôn liếm cho đến khi chạm tới quả đào xinh đã sưng đỏ, liền mập mờ an ủi nói, "Liếm liếm sẽ không đau..." Đầu lưỡi linh hoạt mà dịu dàng tỉ mỉ liếm cái mông đã sưng đỏ, từ trên xuống dưới, một chỗ cũng không bỏ qua, mỗi tấc da thịt đều được hưởng thụ sự an ủi dâm mỹ. Cô gái không tự chủ được hạ thấp eo, nâng mông càng cao, thuận tiện cho nam nhân liếm hôn. Cảm giác đau dần chuyển thành mát lạnh, cả mông cô dính đầy nước bọt của anh.

Dần dần tư thế của cô chuyển thành nằm úp sấp quỳ gối trên giường, đôi bầu vú lớn đẽ ép lên khăn trải giường, mông nhếch lên cao, hình thành một tư thế dâm đấng xấu hổ giống như động vật giao phối. Người đàn ông quỳ gối phía sau cô, mãi mê mà dâm mỹ liếm quả đào đỏ mọng trước mặt, một lúc lâu sau mới ngẩng lên ồ ồ thờ đốc, trên mũi còn dính chất lỏng trong suốt.

Cô quay đầu lại nhìn thấy anh còn quần áo chỉnh tề, áo sơmi trắng

cùng quần áo đều còn trên người, chỉ có bản thân mình là gần như trần trụi, nháy mắt liền xấu hổ vô cùng, che kín bầu vú tròn trịa của mình, "Không công bằng... Chỉ có Thiển Thiển cời..."

Anh thở phì phò cười, không nói gì cời áo lộ ra cơ thể cường tráng, cơ ngực vạm vỡ, bụng tám múi cơ săn chắc từ, thắt lưng trở xuống thấp hơn, bụng lộ chút ít lông hỗn độn, vật to lớn dưới háng căng phồng, tràn đầy nam tính. Cời xong áo, anh giữ dây thắt lưng, nhìn về phía cô cười, "Thiển Thiển lại đây, giúp anh cời."

Tống Thiển Thiên quỳ gối đi qua, cúi đầu đỏ mặt vươn tay chuẩn bị cời dây thắt lưng cho anh, trên đỉnh đầu chợt vang lên giọng nói, "Không được dùng tay."

Không được dùng tay... Có nghĩa là... Dùng miệng sao...

Do dự hồi lâu, cô đỏ mặt mang theo cảm giác quẫn bách thẹn thùng, cụp mắt lộ hàng mi dài cong vút, cúi đầu nhàng dùng răng cắn dây lưng của anh, hơi hơi dùng sức mở ra, sau đó vất vả mãi mới có thể linh hoạt mà xoay sở để kéo mở quần tây, lộ ra quần lót bao vây vật cứng rắn ở hạ thân của anh. Cô ngẩng đầu xấu hổ thẹn thùng liếc nhìn anh, phát hiện ra anh cũng chưa kêu cô ngừng lại, đành phải áp dụng phương pháp cũ, tiếp tục cắn vào cạp quần lót, nhẹ nhàng kéo xuống thứ cuối cùng che đậy thân thể anh.

"Đùng", cây gậy cứng của anh mạnh mẽ bật ra đánh mạnh vào gương mặt mềm mịn của cô, lập tức khiến chết đứng, ngây ngẩn nhìn chăm chăm vào vật trước mặt.

Nam nhân côn thịch bình thường đã rất lớn, cực thô, khác hẳn với vẻ bề ngoài nhã nhặn cấm cùng của anh. Côn thịch đã trưởng lớn, lỗ nhỏ phía trên quy đầu cực lớn còn chảy ra chất nhầy trong suốt, quy đầu màu đỏ mướt mà, côn thịch thô dài còn lộ rõ gân xanh chằng chịt, phía

dưới hai túi thịt căng phồng nặng trĩu ở hai bên. Toàn bộ côn thịt hiện rõ vẻ dữ tợn uy phong diễm võ giương oai trước mặt cô gái ngây thơ chưa biết vị đời.

Anh nhẫn nại, không lập tức đem côn thịt đâm vào miệng hoa huyết của cô. Anh thương tiếc Tống Thiển Thiển là lần đầu tiên, hơi nghiêng người về phía trước, để quy đầu chạm vào môi cô, dùng đâm dịch chảy ra từ lỗ ngỏ chậm rãi phủ lên đôi môi của Tống Thiển Thiển, nặng nề mở miệng, "Liếm lấy nó." Trong giọng nói chất chứa sự dịu dàng cưng chiều và nhẫn nại vô cùng.

Tống Thiển Thiển cup đôi mắt ướt sũng, tò mò vươn đầu lưỡi liếm một chút quy đầu hồng nôn, nam nhân không tự chủ được hừ một tiếng, thẳng lưng đâm về phía trước. Cô gái bị côn thịt thô to chọc thẳng vào miệng, ngược mắt thầm oán liếc nhìn anh một cái, rồi run rẩy vươn đôi bàn tay nhỏ mềm mại cầm côn thịt dữ tợn, tiếp tục tò mò liếm dọc côn thịt, rồi khó khăn ngậm lấy quy đầu to lớn, nếm vị mặn tanh nồng, ủy khuất nhả quy đầu ra, nắm lấy côn thịt của nam nhân, dùng vẻ mặt ngây thơ nhìn anh nói "Mặn. Không thể ăn."

Triệu Thuần cũng bị cô tra tấn đến phát điên, lại không nỡ làm cô bị thương, chỉ có thể dùng thanh âm khàn khát phát ra từ cổ họng gọi cô, "Thiển Thiển."

Tống Thiển Thiển bấu môi nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời tiếp tục ngậm lấy quy đầu đang phình trướng của cô, khoang miệng trong nháy mắt bị lấp đầy. Cô nghịch ngợm đem đầu lưỡi trêu chọc chen lỗ nhỏ trên đỉnh, khiến anh phải nắm chặt tay thành nắm đấm để giữ tự chủ. Côn thịt của Triệu Thuần thực sự quá lớn, khoang miệng mềm mại của cô cơ bản không thể ngậm lấy được toàn bộ, chỉ có thể ngậm mút quy đầu, sau đó dùng tay nhỏ non mềm mà vuốt ve lên xuống phần côn thịt phía ngoài và hai túi thịt căng phồng, vừa ngậm mút vừa mơ hồ nói, "Quá lớn.... Ô... Thiển Thiển ăn không hết..."

Nam nhân không thể nhẫn nhịn được thêm nữa, dùng tay ấn đầu Tống Thiển Thiển, hơi dùng sức hướng côn thịt đang căng phòng của mình, từng chút từng chút đâm vào sâu hơn, đem quy đầu to lớn chọc sâu vào cổ họng mềm mại của cô. Cảm giác được bao bọc bởi khoang miệng ấm áp, chật hẹp vô cùng tốt đẹp, khiến anh thờ dốt nói: "Thật muốn cứ như vậy mà hung hăng đâm hồng em."

Côn thịt chọc vào thực quản khiến hít thở khó khăn, cô gái nhỏ khó chịu rên rỉ trong vài tiếng trong họng, người đàn ông mạnh mẽ đâm vào thêm vài lần mới dịu dàng rút côn thịt nặng trĩu ra, nhẹ nhàng nắm côn thịt ướt đẫm vuốt ve quanh mặt cô, anh hơi bất mãn nói: "Cô nhóc yếu ớt."

Tống Thiển Thiển ho khù khụ xoa xoa cổ họng, làm nũng nói: "Đều tại anh quá lớn, làm em ngậm không được."

Triệu Thuần thuận thế sờ sờ tiểu huyết đã đầm đìa nước non của cô, nặng nhọc cười: "Vậy... Nơi này của Thiển Thiển có nuốt được hết không?" Vừa nói vừa cởi ra quần lót sớm đã vắt ra nước của cô, hai người rớt cuộc trần trụi hoàn toàn đối diện.

Tống Thiển Thiển có chút lo sợ căng thẳng nói: "Thầy... nhẹ chút... Em sợ..."

Người đàn ông này ngay cả việc để cô dùng miệng cũng không nỡ đâm chọc mạnh, hướng hồ đây là lần đầu quý giá của cô. Triệu Thuần nhẹ nhàng đỡ cô nằm thẳng cái giường lớn màu trắng, cô gái tóc xõa dài như thác, núm vú sớm đã cứng rắn căng phòng giống hai trái nho đỏ, vô cùng thùy mị và tin tưởng nằm dưới thân anh không chút nào kháng cự, thậm chí còn có chút vui mừng. Cô dùng đôi mắt to ướt át theo dõi từng động tác của anh.

Cảm xúc triu mến và tình dục nóng bỏng hòa quện với nhau, anh vừa muốn cô thoải mái lại vừa muốn bắt nạt cô phát khóc, lại muốn hung hăng làm cô đến cao trào phun nước, phun đến độ cả giường đều dính dấu vết.

Triệu Thuần cổ họng khàn khàn nói với Tống Thiển Thiển: "Anh biết, Thiển Thiển đừng sợ."

Nam nhân cúi đầu, hôn lên tiểu huyết non mềm của cô, hung hăng mút lấy, nhất thời một dòng nước ngọt ngào dâng lên, bị anh nuốt hết không thừa một giọt, lại duỗi đầu lưỡi đâm sâu vào vách tường thịt tìm kiếm, hung hăng liếm qua từng góc ngách, vách tường miễn cảm ướt át hút chặt lấy đầu lưỡi, thậm chí còn co thắt. Nam nhân càng đâm mạnh đầu lưỡi vào tiểu huyết đang co rút chặt chẽ, tách mở rồi ra ra vào vào huyết thịt, khiến cô tự chủ dang rộng chân hơn, phó mặc cho anh liếm láp mút mát chỗ miễn cảm nhất của mình, âm thủy chảy ra không ngừng. Mỗi giọt âm thủy ngọt ngào chảy ra đều bị nam nhân mút vào miệng cùng thịt huyết, sau đó dùng răng nhẹ nhàng nhien nát âm đế, khiến âm đế sưng đỏ càng trướng lớn hơn, hai cánh hoa huyết đã hoàn toàn không che đậy được hạt đậu nhỏ, tùy ý nam nhân cắn nút chơi đùa.

Anh thực sự cực kỳ yêu thích tiểu huyết non nớt của cô, hình dạng hồng hào mềm mại, chặt chẽ co thắt, vô cùng xinh đẹp, như chỉ chờ anh hung hăng dùng côn thịt đâm xuyên.

Tống Thiển Thiển nhắm hờ mắt, bị khoái cảm nhanh chóng tăng vọt ập tới, vắn vẹo thân thể khóc lóc, muốn chạy trốn hành động kiềm hãm mà phóng túng đâm tà của anh, "Thầy... không cần! Huhuhuh... Không được... Thiển Thiển muốn phun nước... Aaa chịu không được.... Thật lợi hại... Không cần liếm ô ô..."

Nam nhân động tác càng mạnh hơn, hoàn toàn không quan tâm cô

gái đang khóc lóc kêu lên, đầu lưỡi càng lúc càng đâm mạnh hơn, vào sâu hơn trong tiểu huyết môn mềm, lưỡi kéo không ít thịt huyết hồng mềm ra bên ngoài, đột nhiên cô gái nhỏ co giật mạnh, đầu lưỡi của nam nhân còn để trong tiểu huyết bị hút mạnh, cô gái cao trào tiểu huyết phun ra một dòng nước trong suốt, Triệu Thuần không kịp tránh ra, bị đâm thủy của cô phún đầy mặt.

"A aaa! Phun nước..."

Cô gái sợ hãi kêu lên cao vút, người ưỡn lên đầu ngẩng cao, rồi cả người xụi lơ rơi xuống, giữa hai chân lầy lội không thể tả, tiểu huyết run rẩy tiếp tục nhả ra từng dòng đâm thủy.

Nam nhân ôm cô, nhẹ nhàng dùng côn thịt sừng trướng trước miệng huyết, nhẹ giọng nói: "Anh muốn đi vào, được không?"

Cô gái nhỏ mềm mại gật gật đầu ôm lấy cổ anh, đầu chôn vào giữa cổ anh, thờ dốc nói, "Anh có làm em đau... Hay làm em thoải mái... Thiển Thiển đều thích..."

Triệu Thuần bị cô gái hồn nhiên mà phóng đãng thông báo, kích thích tột độ, khàn khàn nói: "Em như vậy... Thầy không nhịn được mà làm em đến chết."

Cô gái cúi đầu nói: "Vậy làm chết Thiển Thiển đi..."

Anh nghe vậy, dùng quy đầu cực lớn tách cánh hoa đầy đặn, hung hăng đâm vào tiểu huyết của cô, vừa cắm vào tầng tầng lớp lớp thịt huyết bao vây hút chặt lấy côn thịt, thậm chí rất khó khăn mà nhúc nhích, nam nhân thờ dài: "Thiển Thiển chặt quá... Thả lỏng nào..."

Thiển Thiển đỏ mặt, hơi cau mày, muốn thả lỏng người, lại bị nam nhân đâm sâu vào trong hơn làm tiểu huyết càng bị kích thích kẹp

chặt lấy côn thịt.

Anh cảm thấy quy đầu đụng vào một

lớp màng mỏng manh, dịu dàng nói: "Anh sẽ nhàng, đau thì cắn anh." Nói xong liền thông thả rút ra ngoài một chút rồi dùng lực đâm vào, cô gái kêu lên một tiếng rồi òa khóc, cắn thật sâu vào bả vai anh, anh bị đau cũng không rên ra tiếng, hơi dùng sức côn thịt rớt cuộc đâm rách màng trinh. Khi rút ra bên ngoài, hỗn hợp dịch âm thủy và tơ máu chảy ra theo, động tác của anh rất kiềm chế, lo lắng là lần đầu tiên của cô nên vô cùng cẩn thận, cô cũng không cảm thấy quá đau đớn mà không chịu được. Chờ cơn đau trôi qua, cô gái nhỏ ngẩng đôi mắt đắm lệ mờ mịt nhìn anh, lúc này mới phát hiện trên trán anh đều là mồ hôi, mày nhíu sâu, mồ hôi chảy dọc theo cơ bụng đi xuống, anh cố gắng kiềm chế bản thân mà không động, chờ Tống Thiển Thiển thích ứng.

Tống Thiển Thiển quên mất đau đớn dưới thân mà đau lòng người đàn ông dịu dàng này. Cô nâng đầu hôn môi anh nói nhỏ: "Thiển Thiển không đau lắm... Thầy à... Vào hết được chưa?"

Anh bật cười, "Còn chưa vào hết." Anh mới cắm vào hơn một nửa, còn một phần cột thịt vẫn ở bên ngoài.

Cô gái cắn môi, tò mò dùng tay sờ chỗ kết hợp của côn thịt nam nhân và tiểu huyết của mình, phát hiện quả thật còn một phần côn thịt vẫn ở bên ngoài, vì thế khổ sở nâng nâng eo, muốn nuốt nốt phần còn lại của côn thịt, nói: "Em muốn thầy tiến vào toàn bộ..."

Người đàn ông rất cuộc hoàn toàn mất đi lý trí, xoa nắn bầu vú to lớn của cô, hung hăng đâm nốt phần còn lại của côn thịt vào bên trong tiểu huyết non mềm, nặng nề thở dốc: "Có phải anh nên làm chết em mới được?"

Cô gái bị côn thịch đâm nói không ra lời, hai bầu vú đầy đặn trắng nõn không ngừng nhảy lên theo lực đâm rút của anh. Anh mạnh mẽ cắn lấy một đầu vú cứng rắn sưng đỏ kéo ra, hạ thân càng đẩy nhanh tốc độ đâm vào rút ra, mạnh mẽ thao làm. Đâm vào thật sâu rồi lại rút ra gần hết, hai túi tinh hoàn đánh vào miệng huyết của cô, khiến miệng huyết đỏ lên. Tiểu huyết non tươi bị đâm hai cánh hoa lật ra bên ngoài, đâm thủy chảy càng nhiều lưu thành vũng trên giường.

Tống Thiển Thiển thất thố lắc đầu khóc kêu: "Thầy à! A a a... quá lớn a a... Muốn hỏng mất... Thiển Thiển cũng bị thao hỏng rồi..."

Nam nhân không quan tâm, côn thịch dữ tợn càng nổi gân xanh cuồn cuộn, cọ sát với huyết thịch, đâm vào vừa mạnh vừa nhanh, thất lưng cường tráng giống như mãnh thú, tàn nhẫn thẳng lưng mà ra sức thao cô gái dưới thân. Tiểu huyết hàm chứa quy đầu to lớn của anh đã là cố hết sức, nếp gấp xung quanh mở rộng ra thành hình tròn, tiểu huyết há miệng nhỏ thê thảm bao bọc lấy côn thịch thô to của anh. Nam nhân còn có ý đồ đâm thêm một ngón tay vào tiểu huyết, khi tay anh sờ đến miệng huyết bị cô phát hiện, khóc lóc kêu anh không được cắm vào, "Không chen vào được nữa... Đừng chọc vào tiểu huyết của Thiển Thiển huhuhu..."

Anh buông tha ý tưởng chọc thêm một ngón tay vào, vì tiểu huyết của cô gái thực sự quá chặt, quá non mềm, nếu lại thêm một ngón tay nữa đâm vào, thực sự khó lòng mà chống đỡ. Anh lại nắm lấy thịch hạch phồng lên của Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển lập tức mở to đôi mắt, cơ hồ muốn sụp đổ: "Thầy bắt nạt người ta... a a a... rất kích thích..."

Nam nhân nắm hạt đậu nhỏ của cô thờ dài nói: "Thiển Thiển nơi này còn nhỏ... Rất muốn đem nơi này thao cầm thành trưởng to, về sau

chỉ cần cọ sát vào là đã nhịn không được phun nước..."

Tống Thiển Thiển không nhịn được liên tưởng đến bản thân đi trên đường, cọ sát đến hạt đậu lớn dâm dăng mà phun nước cảnh tượng, cô nhịn được càng kẹp chặt. Bị hút chặt anh rên lên một tiếng, rồi lập tức dâm vào như bão tố. Nam nhân không biết mệt mỏi thao tiểu huyết ướt át của cô, như muốn đem cô làm đến không thể khống chế mà phun nước tiểu. Trên tay còn giữ hạt đậu nhỏ của cô, tàn nhẫn mà cọ sát bóp nắn, kéo căng ra lặp đi lặp lại.

Cô gái bị làm đến không thể khống chế, giãy dụa khóc lóc: "Không cần không cần... Thiển Thiển muốn chết..." Từ sâu trong tiểu huyết phun một dòng âm tinh nóng rực, phun trực tiếp trên quy đầu của nam nhân, tiểu huyết cắn càng chặt, muốn tước bỏ khí giới của anh.

Anh kéo cô lại, đè chặt mông cô, dâm sâu tận cùng rồi bắn ra dòng tinh dịch nóng bỏng, Tống Thiển Thiển không chịu nổi kêu khóc càng lớn: "Nóng... Nóng quá... Bắn thật nhiều... Trướng quá..."

Nam nhân cấm dục lâu ngày, tinh dịch vừa nóng vừa nhiều trực tiếp bắn vào tiểu huyết của cô, bắn vào tận cùng tử cung sâu nhất, tiểu huyết ăn no chống đỡ được. Bắn tinh xong anh liền dâm rút thêm vài lần, mới thỏa mãn ghé vào bên tai Tống Thiển Thiển thở dốc, "Anh cũng bị em giày vò đến chết..."

Tống Thiển Thiển thân thể vẫn còn đang run rẩy chưa hết, cảm giác bị nam nhân bắn vào bên trong nóng bỏng, liền bắt đầu thở dốc nói: "Em mới bị thầy giết chết... Vừa nhiều lại vừa nóng... Anh rõ ràng làm em suýt chết..."

Côn thịt nam nhân vẫn như cũ nặng trĩu, to lớn chặn lại tiểu huyết tràn đầy chất lỏng, tinh dịch bắn vào một giọt cũng không chảy ra, hôn cô gái môi sưng đỏ, cúi đầu cười nói: "Đừng vội, sớm hay muộn

thôi."

Chương 13

Nguồn: Editor Chapuru (Cung Quảng Hằng)

Chương 13: Kiểm tra tiểu huyết và bữa sáng ngọt ngào (ngón tay xấu xa, ngồi trên đùi anh uống sữa)

Sáng sớm, cơn gió nhẹ thổi qua rèm cửa sổ trắng, theo cửa sổ len lỏi vào trong phòng hôn lên khuôn mặt ngủ say của cô gái nhỏ một nụ hôn ngọt ngào. Rèm cửa sổ có hai lớp, lớp bên ngoài là tơ lụa màu xám đậm, chống nắng, chắn sáng, lớp bên trong là lụa trắng ngà cực mỏng nửa trong suốt, gió thổi qua sẽ bay nhẹ, để lộ ánh sáng chiếu vào.

Tống Thiển Thiển cuộn mình trong lớp khăn trải giường màu trắng đã được thay từ tối qua, ngủ say trên chiếc giường lớn, phần cổ của váy ngủ tơ tằm mở rộng lộ những dấu hôn đỏ - dấu vết bị người nào đó điên cuồng mà giày vò. Ngày hôm qua cùng người đàn ông nào đó làm loạn đến nửa đêm, vài lần bị trêu chọc đến phun nước, ga trải giường bị dâm thủy phun ướt. Rốt cuộc cho đến khi bản thân cô không chịu được quá nhiều kích tình, lúc đó anh mới thu tay, ôm cô đến nhà tắm, dịu dàng mà giúp cô rửa sạch phía dưới, ở trong bồn tắm lớn đầy nước ấm, làm ổ trong vòng ôm ấm áp của anh, cô liền an tâm nặng nề ngủ mất.

Bởi vì ngủ muộn, giường lại ấm áp mềm mại thoải mái, cô không cưỡng lại được liền ngủ nướng thật lâu. Cho đến khi anh kéo lớp rèm cửa sổ màu xám lên, ánh sáng tràn ngập phòng, Tống Thiển

Thiến mới lờ mờ mở mắt.

Triệu Thuần mặc áo choàng tắm, phía trên cổ áo mở rộng lộ lồng ngực cường tráng còn có dấu vết cào cắn hôm qua của cô lưu lại. Anh nhìn cô cười, trêu chọc chế nhạo nói: “Mèo hoang nhỏ Thiến Thiến tỉnh rồi.”

Tống Thiến Thiến dụi dụi mắt, giọng nói như dòng nước dịu dàng, ngượng ngùng nói: “Không phải...”

Triệu Thuần ngồi xuống mép giường, xoa xoa mái tóc lộn xộn của, cười nói: “Mau dậy nào.”

Hôm nay là cuối tuần, buổi sáng buổi chiều đều được nghỉ, nhưng buổi tối lại có tiết tự học khá muộn. Tống Thiến Thiến liếc nhìn đồng hồ báo thức một chút, đã 11 giờ, mới chầm chậm chôn đầu vào gối, mông cong lên, lộ ra vòng eo mềm mại cùng quần lót bao lấy cặp mông mướt mà, một thanh âm rầu rĩ từ dưới gối truyền tới: “Thầy là đồ biến thái... Không dậy đâu, không dậy đâu...”

Triệu Thuần xoa xoa cái mông xinh đẹp tròn trịa của, vỗ một cái không mạnh không nhẹ, cười nặng nề: “Sao lại gọi anh là đồ biến thái?” Hôm qua quả thực anh đã rất thương xót cô nhóc này, không muốn lần đầu tiên đã làm đến mức phá hư cô, sau lại có chút không khống chế được bản thân.

Tống Thiến Thiến xoay xoay mông tránh, không ngẩng đầu lên nói: “Có người đàn ông độc thân nào trong nhà có đồ nội y của con gái chứ... Chắc chắn thầy là đồ biến thái...” Giọng nói rầu rĩ lại ẩn chứa ý cười.

Triệu Thuần lúc này mới hiểu, cô nhóc này cười nhạo trong nhà có chuẩn bị quần áo nội y cho cô tắm rửa, liền dùng giọng nói trầm thấp

dịu dàng trả lời: “Còn không phải biết em sẽ đến, đến bán mặt già nua cũng không cần giữ mà đi mua cho em sao.”

Tống Thiển Thiển lúc này mới ngẩng đầu lên từ gối, lộ ra đôi mắt to tròn đảo qua đảo lại nói: “Là mua cho em?”

Anh nhìn cô đầy vẻ nuông chiều: “Ừ.”

Tưởng tượng đến cảnh người đàn ông này bề ngoài lạnh lùng nghiêm túc, cũng sẽ có ngày mặt đỏ xấu hổ đến trung tâm thương mại mua nội y phụ nữ, Tống Thiển Thiển liền không ngậm mồm được cười. Lập tức cô nhồm dậy, ngồi chồm hổm trước mặt anh, ngượng ngùng nhìn anh cười, không đầu không đuôi nói: “Thầy thật tốt mà.”

Triệu Thuần cũng nở nụ cười, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô gái nhỏ cả người đều lưu lại dấu vết đêm qua bị anh chà đạp, cố ý nói: “Thiển Thiển cũng rất tốt. Nước lại nhiều... Cẩn anh cũng rất chặt...”

Tống Thiển Thiển nghe phần trước còn bình thường, đến phần sau liền trở thành chuyện không đứng đắn, vội vàng che miệng Triệu Thuần không cho anh nói thêm gì nữa, càng xấu hổ phản đối: “Không cho nói aaaaa...”

Người đàn ông nắm lấy bàn tay nhỏ bé đặt trên miệng mình, đứng đắn nói: “Tuy có rửa sạch, nhưng vẫn sợ em bị thương, để cho anh xem xem.”

Tống Thiển Thiển đỏ mặt, chằm chằm ghé vào đầu gối của anh, vén lên váy ngủ của mình, tùy ý để anh vươn ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa nắn massage mông mình, rên rĩ nói: “Lạnh quá.”

Anh không nói gì, nhẹ nhàng cởi quần lót của cô ra, xác nhận hôm

qua đánh mông cô không lưu lại vết thương, sau đó đem ngón tay lạnh như băng chuyển qua sờ sờ tiểu huyết non mềm còn hơi hơi sưng đỏ, ngón tay ấn lên tiểu âm để đang phồng lên, quả thật còn có chút sưng nóng. Anh đang nghĩ xem có cần mua thuốc mỡ để bôi hay không, bỗng cảm thấy ngón tay có dính chút dịch nhầy dính, cúi đầu thấy giữa hai ngón tay có chất lỏng trong suốt, hóa ra huyết nhỏ non mềm của anh bị trêu chọc đến ướt át.

Anh không khỏi cười nói: “Để anh kiểm tra cẩn thận nào, Thiển Thiển đừng ồn ào.”

Tống Thiển Thiển xấu hổ muốn khóc rồi: “Không phải... Em không có cách nào...”

Triệu Thuần thấy Tống Thiển Thiển không có việc gì, liền yên tâm. Đột nhiên ngón tay thon dài của anh còn đang xoa xoa ở miệng huyết, phụt một cái đâm vào huyết mềm, lập tức tầng tầng lớp lớp những nếp gấp trong huyết mút chặt lấy ngón tay anh không cho anh rút ra, anh không nặng không nhẹ cầm rút vài cái, tiểu huyết mới trải qua mưa móc bắt đầu từng chút từng chút một phun dâm thủy, nước chảy không ngừng.

Tống Thiển Thiển cả người mềm nhũn, thân thể miễn cảm không chịu được sự đùa bỡn của anh phải kêu lên: “Thầy aaaa... Đừng chọc vào nơi đó của Thiển Thiển... Ô ô...”

Anh một tay ôm cô, một tay còn đang cầm ra rút vào tiểu huyết của cô, tiếng nước chảy cùng động tác ra vào tạo thành âm thanh phụt phụt, anh dùng giọng nói trầm ấm dụ dỗ cô nói ra mấy câu xấu hổ, “Nơi đó là nơi nào?”

Tống Thiển Thiển không nói nên lời, chỉ có thể ghen ngào: “Chính là nơi đó mà... A a thật tuyệt quá...”

Anh không nói lời nào chỉ tiếp tục làm, còn dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy âm đế phòng lên, tòn nhấn xoa nắn, nghiền nát, nói: “Nói rõ ràng nào.”

Tống Thiển Thiển xấu hổ đến tai cũng đỏ lên, âm đế bị anh nhéo nhéo xoa nắn, tiểu huyết cũng không theo ý mình mà dâm dâng bao vây ngón tay của anh. Anh trêu chọc, đùa giỡn dâm tà mà cô không chống không đánh lại được, chỉ có thể rên rỉ nhỏ giọng: “Không cần... không cần đùa giỡn tiểu huyết của Thiển Thiển... A a... Âm đế cũng không cần nhéo... Thích muốn chết mất...”

Triệu Thuần lúc này mới hơi vừa lòng, “Ngoan nào. Về sau cũng phải như vậy nhé, thoải mái phải nói ra, biết không?”

Tống Thiển Thiển giống như cá thiếu nước, nằm trong lòng anh giãy dụa vặn vẹo, vì thoải mái mà nước mắt càng không ngừng chảy ra, liên tục cầu xin tha thứ nói: “Thiển Thiển biết rồi... A a... Bị niết hồng rồi... Âm đế dâm dâng bị anh niết hồng rồi...”

Nam nhân nghe tiếng kêu phóng dăng của cô gái càng nổi lòng muốn bắt nạt, không chỉ bóp niết mà càng mở rộng hai cánh hoa lớn, làm không khí lạnh tràn vào tiểu huyết nóng nực, ngón tay không chút lưu tình càng đùa nghịch hạt đậu đã sưng lớn, anh nặng nề nói: “Vậy Thiển Thiển có muốn tiếp tục hay không?”

Tống Thiển Thiển sắp cao trào, vô lực ôm lấy cổ anh, dâng môi thơm cho anh hôn liếm đùa bỡn, hàm hồ nói: “Muốn... Muốn thầy làm Thiển Thiển đến hư luôn.”

Ánh mắt Triệu Thuần đỏ lên, gương mặt vẫn giữ bình tĩnh ngón tay dùng sức dâm chọc tiểu huyết của Tống Thiển Thiển, chọc đến độ nước chảy ướt thân dưới của cô, làm ướt ga trải giường, hung hăng

nói: “Anh làm sao lại thích tiểu dâm đấng như em... Lại quyến rũ lãng lơ... phải không?”

Tống Thiển Thiển liên tục lắc đầu khóc: “Thiển Thiển không dâm đấng... A... thầy đừng giận...” Lại bởi vì nghe được ngôn ngữ khiêu khích của anh mà tiểu huyết hưng phấn tột đỉnh, cơ rút chặt hơn, cơ hồ hút chặt lấy ngón tay anh không thể nhúc nhích.

Nam nhân cũng không thềm nhắc lại, chuyên tâm dùng ngón tay mà mãnh liệt đâm vào rút ra tiểu huyết, động tác mạnh mẽ làm tiểu huyết sừng đỏ lên, dâm thủy phun ra, đem cô gái nhỏ miễn cảm làm đến cao trào.

Tống Thiển Thiển ngẩng đầu, rướn cao la lên hoảng hốt: “A a a... Muốn phun nước...”

Một dòng nước phun thẳng từ sâu trong tiểu huyết, làm ga trải giường dưới thân hoàn toàn ướt nhẹp, cô gái ghé vào chân anh, không còn sức lực nhúc nhích, xụi lơ thành một vũng nước.

Anh rút ngón tay ướt đẫm ra đưa lên miệng cô, khiến cho cô nuốt vào toàn bộ dâm thủy của mình, một giọt cũng không dư lại, cười nói: “Thiển Thiển cứ như vậy, một ngày đổi mười tám ga trải giường cũng không đủ.”

Cô gái bị khoái cảm mãnh liệt khiến cho không còn sức lực nhúc nhích, dùng âm thanh nũng nịu vô lực nói: “Thiển Thiển thật sự không được...”

Anh nhấn nạy mà triu mển vuốt vuốt tóc cô, thấp giọng nói: “Anh biết.”

Thuận thế anh ôm cô vào ngực, bế cô vào nhà tắm tắm rửa, dịu dàng mở nước, sẵn sóc lưu lại không gian riêng cho cô, dặn cô tắm xong

liền xuống dưới ăn cơm, rồi đóng cửa đi ra.

Tống Thiển Thiển ôm cánh tay, hơi nước tràn ngập phòng tắm, vụng trộm cười một mình đầy thỏa mãn.

Thầy thật là là... Rất xấu xa mà cũng cực kỳ tốt.

Khi Tống Thiển Thiển ăn mặc chỉnh tề đi xuống tầng, thấy anh cũng đã mặc xong đồ, áo sơ mi kẻ và quần tây xám, không thắt caravat, đang xếp đồ ăn trên bàn cơm dài. Nhìn thấy Thiển Thiển đi xuống, anh cười dịu dàng nói: “Lại đây.”

Tống Thiển Thiển không kìm được vui sướng trong lòng, bay nhanh xuống lầu lập tức nhào vào lòng anh, rầu rĩ nói: “Thầy, em rất thích anh.”

Anh vòng tay ôm cô, thuận tiện ngồi xuống ghế, làm cho cô ngồi trên đùi đối mặt với mình, hai người thân mật ôm lấy nhau, anh dịu dàng nâng mặt cô, nhẹ nhàng đặt lên trán cô nụ hôn chào buổi sáng, nặng nề nói: “Anh biết.”

Cô gái nhỏ cứ nhìn mãi khuôn mặt anh tuấn của anh đến độ muốn mù mắt, si mê ngốc nghếch nói: “Em thật sự ở cùng một chỗ với thầy, cứ như đang nằm mơ vậy.”

Triệu Thuần gõ nhẹ lên đầu cô, “Suốt ngày ăn nói hàm hồ, ngồi xuống ăn cơm nào.”

Tống Thiển Thiển đỏ mặt nói: “Em... muốn được dứt.”

Triệu Thuần mặt không chút thay đổi nói: “Được thôi, bạn nhỏ Tống Thiển Thiển mới lên 2 tuổi.”

Tống Thiển Thiển phẫn nộ vỗ vào lồng ngực rộng của anh: “A a a không cho anh cười em! Đây là tình thú! Thầy cái gì cũng không biết!”

Triệu Thuần cầm lấy cốc sữa trên bàn uống vào ngụm, ngậm trong miệng, môi áp sát vào đôi môi đỏ tươi của cô, nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô, đem sữa trong miệng mớm cho cô, hàm hồ nói: “Phải không... Vậy em dạy anh đi...”

Cô gái đỏ mặt ngoan ngoãn nuốt xuống ngụm sữa được anh mớm cho, thẹn thùng nhắm mắt, còn đưa lưỡi liếm liếm nốt chất lỏng còn vương trên môi, nhẹ giọng yêu cầu: “Em còn muốn...”

Một ly sữa cứ như vậy lần lượt được truyền giữa hai đôi môi mà uống hết, cô gái ôm ngực thở dốc, “Không uống, không uống nữa.”

Triệu Thuần mỉm cười gian xảo giống như ác ma, cầm lên một cốc sữa đầy khác lắc lắc, ôn nhu nói: “Vừa rồi là ly sữa của anh, còn có ly sữa của em, tự mình uống hết đi.”

Cơ gió nhẹ thổi qua rèm cửa màu trắng, ánh mặt trời dịu dàng xuyên qua khung cửa, phía sau rèm cửa vang lên giọng nói khổ sở của cô gái, “Không cần uống nữa... a a... Ô ô...” Sau đó là tiếng hôn mút ngọt ngào quẩn quýt vang lên.

Hôm nay Thiển Thiển vẫn như mọi khi bị thầy giáo Triệu Thuần mặt người dạ thú vô tình trấn áp, hoàn toàn knock-out.

Chương 14

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Ở trên xe khẩu giao cho thầy, nghiên cứu hương vị tinh dịch (phạt đánh đòn)

Khoảng thời gian an tĩnh như trộm được từ nơi nào. Gió chiều lười nhác du dương trốn sau màn cửa sổ, vụng trộm nhìn đôi người yêu nằm ôm nhau trên ghế.

Ghế nằm không lớn, cho nên càng thích hợp ôm ấp thân mật. Triệu Thuần nằm thẳng trên ghế, tùy ý rút ra quyển tiểu thuyết chưa đọc xong trên giá sách nhỏ bên cạnh, lấy cánh tay gối đầu, một tay cầm sách đọc. Thiếu nữ kiêu nhỏ gắt gao tựa vào bên người, tay ở trên ngực cường tráng của Triệu Thuần vẽ vòng tròn, thoải mái vạm phần híp mắt cuộn trong lòng anh.

Triệu Thuần sợ cô nằm không thoải mái, cúi đầu nhìn, "Có chật không?"

Tống Thiển Thiển lắc đầu, thoải mái đến muốn ngủ, mềm mại đáp: "Không chật... Rất thoải mái... Đến giờ thầy nhớ... gọi em... ô..." Nhiệt độ cơ thể anh cao hơn cô, ấm áp phát ra nhiệt lượng, buổi chiều ngày mùa thu, càng làm cho người ta muốn thân cận. Cô vừa nói xong, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh đã chậm rãi rơi xuống, mơ mơ màng màng ngủ.

Triệu Thuần biết ngày hôm qua làm cô mệt, rõ ràng đã ngủ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng còn lộ ý cười thỏa mãn. Anh cẩn thận rút cánh tay làm gối ra, đặt trên vai cô vỗ nhẹ nhàng, dịch người vào bên cạnh, cho cô thêm chỗ. Không nghĩ tới động tác này ngược lại làm cho Tống Thiển Thiển mơ mơ màng màng phản đối, phát ra tiếng hừ bất mãn, anh đành phải ôm cô không động, vỗ vỗ để cô an tĩnh ngủ, cứ như vậy tiếp tục nhìn sách.

Triệu Thuần dung mạo vốn rất nhu hòa, lông mi dày, lông mày dài nhỏ, nhưng bình thường ánh mắt sắc bén và kính gọng vàng trên mắt làm anh có vẻ nghiêm túc không thể thân cận. Với người ngoài vẻ mặt lạnh lùng thản nhiên, lịch sự xa cách, rất ít người có thể nhìn thấy nội tâm nóng rực của anh.

Cố tình tiểu nha đầu trong lòng này lại là một người không quan tâm lao thẳng về phía trước, toàn tâm lao vào trong lòng anh, còn cứng rắn ôm chặt lấy. Làm cho anh không có cách nào, chỉ có thể cẩn thận trông giữ cô.

Triệu Thuần thở dài, hơi hơi lắc đầu.

Thời gian chậm trôi, Triệu Thuần trong lòng thương tiếc, để cho cô ngủ.

Nắng chiều dần dần tràn lên cửa sổ, dần dần rơi xuống trên người hai người, anh lắc lắc bả vai Tống Thiển Thiển, gọi cô: "Thiển Thiển, tỉnh, tỉnh."

Lại đứng đưa vài cái, Tống Thiển Thiển mới từ trong mộng đẹp tỉnh lại, phát ra giọng mũi đáng yêu, "Mấy giờ..."

Triệu Thuần tiêu sái sáng ngời, cúi đầu nhìn, mặt không chút thay đổi nói: "Năm giờ mười."

"A a a a — — năm giờ bốn mươi đến giờ tự học! " Tống Thiển Thiển hoàn toàn tỉnh lại.

Mặt Triệu Thuần tiếp tục không chút thay đổi nói: "Năm giờ mười." "

"Chạy mau chạy mau, a a đúng, đi giày, đi giày..." Tống Thiển Thiển luống cuống tay chân chạy loạn khắp nơi, lại đi giày lại lấy túi, lấy tay lung tung vơ tóc, cầm sợi dây buộc tóc đuôi ngựa, trên đường còn không cẩn thận đâm vào bàn trà.

"A đau đau đau..."

Triệu Thuần dựa nghiêng ở cửa, trầm thấp cười nói: "Đừng hoảng hốt..." Giơ tay lên, lắc lắc chìa khóa xe, "Người đàn ông của em lái xe đưa em đi, sợ cái gì."

Xe Triệu Thuần là Audi A8L màu xám sẫm, bề ngoài khiêm tốn trầm ổn, nội thất xa hoa, tựa như con người anh. Bên trong xe không gian rất rộng, nội thất hết thảy cao cấp, theo sở thích, chỗ ghế ngồi phủ một bộ lông dê màu xám bạc, chỗ ghế cạnh ghế lái cố ý kê tấm đệm mềm màu trắng, để Tống Thiển Thiển ngồi cho thoải mái. Trong xe sạch sẽ, vừa thấy đã biết không thường có người khác ngồi. Hương khí thảo nhiên quanh quần mũi, là mùi phong lan nhẹ nhàng.

Tống Thiển Thiển lúc này vô tâm chú ý chi tiết, cầm lấy túi sách khăn trang ngồi vào ghế phó lái, cuống quýt nói: "Chạy mau, chạy mau, bị muộn rồi!"

Nam nhân cười, chân ga vừa giẫm, xe bắt đầu chậm rãi đi.

Tống Thiển Thiển hơi hơi bất mãn, "Thầy vì sao không gọi em sớm một chút?"

Triệu Thuần chậm rãi: "Muốn cho em ngủ nhiều hơn."

Tống Thiển Thiển mặt đỏ lên, nhớ đến buổi sáng điên cuồng, vẫn than thở nói: "Nhưng cũng có thể gọi em sớm một chút, đến muộn không tốt."

Triệu Thuần thản nhiên nói: "Sẽ không."

Từ nhà anh đến học viện nhiều nhất mười lăm phút đồng hồ. Vừa mới ra cửa là năm giờ hai mươi, còn chưa tới giờ tan tầm đông người nhất, chậm nhất năm giờ ba mươi lăm có thể đến.

Tống Thiển Thiển vạn phần coi trọng mình có thể muộn hay không, cô luôn luôn giữ bốn phận, không muộn còn phải đến sớm, nếu muộn... Người khác sẽ biết chuyện của mình và thầy?

Nếu bị phát hiện... mình và thầy còn có thể cùng một chỗ hay không?

Cô suy nghĩ ngàn vạn, bắt đầu từ chuyện bị muộn, loạn thất bát tao liên tưởng đến một khối ưu tư sớm giấu ở sâu trong nội tâm. Lo lắng không dám nói cho anh nghe, không muốn anh không nên đau lòng để cô ngủ nhiều, cả thắt lưng và hông đều còn ần ần đau nhức, càng thêm giận dữ.

Không dám trực tiếp phát giận về phía anh, sợ anh thấy mình không hiểu chuyện mà tức.

Tống Thiển Thiển nhìn Triệu Thuần chuyên tâm cầm tay lái, mí mắt môi mỏng, dáng vẻ nghiêm túc lãnh đạm, chớp chớp mắt to tròn tròn, quyết tâm trừng phạt nho nhỏ chút cái người làm theo ý mình này.

Phía trước là một đèn đỏ đến 60 giây, xe xếp hàng rất dài.

Anh giảm phanh, kịp ngừng lại trước đèn đỏ

Bỗng nhiên phát hiện cô cởi dây an toàn, tiến lại, Triệu Thuần nhìn cô một cái, khó hiểu hỏi: "Sao?"

Thiếu nữ vươn đầu lưỡi phẩn nộn, liếm liếm môi, cười quyến rũ lại thanh thuần, mềm mại nói: "Đột nhiên muốn..."

Lời còn chưa dứt, cô cúi đầu, gần sát vào đũng quần anh, hít sâu một hơi, hương vị nam nhân nồng đậm lập tức chui vào mũi, làm cô đỏ mặt, cố gắng vươn đầu lưỡi, cách vài mỏng, một chút một chút liếm láp hạ thân anh. Còn dùng tay không nhẹ không nặng xoa chỗ căng phòng này, xoa thành hình dạng gậy thịt.

Cách đũng quần âu phục dùng sức hút, lại dùng càng nhiều nước bọt ngọt ngào làm ướt quần của anh, càng thuận tiện mình liếm láp. Không chỉ cách quần cúi đầu làm gậy thịt của anh, khoe mắt còn hàm chứa ba phần giận dữ bảy phần quyến rũ chuyên chú nhìn chăm chăm. Rõ ràng là động tác lớn mật vô cùng, lại bởi vì chân thành tha thiết có vẻ ngây ngô mà thuần khiết, hàm hồ hỏi: "Liếm chỗ này của thầy ướt hết được không..."

Triệu Thuần cảm giác hạ thân bởi vì thiếu nữ khiêu khích liếm hút đã nháy mắt cứng rắn, không khỏi thẳng lưng về phía trước, "Thiếu Thiếu đừng náo loạn, đến!"

Hận không thể lập tức làm cô, mở lớn cái miệng anh đào để cho cô ngậm hết gậy thịt của mình, làm cô đến nước mắt lưng tròng, để mình đắm sâu vào họng cô, hung hăng bạo phát trong miệng cô, bắt cô nuốt vào toàn bộ mới tốt. Làm cho nha đầu kia biết học ngoan, biết mình lúc trước còn chưa chân chính đùa bỡn cô.

Đèn đỏ đã sắp nhảy thành đèn xanh, xe phía trước khởi động, bởi vì Tống Thiển Thiển hoàn toàn ngả sang, đèn lên cần tốc độ, anh không có cách nào cầm lấy. Triệu Thuần trầm mặt, nhìn thiếu nữ còn đang liếm hút khiêu khích, tay trái nắm tay lái, tay phải hung hăng vỗ mông Tống Thiển Thiển một cái, nói: "Chớ chọc anh tức giận."

Tống Thiển Thiển đột nhiên ăn đau, không khỏi ngồi thẳng dậy. Xe sau đã bắt đầu ấn còi, anh không để ý cô, buông tay ra, nhấn ga, vượt qua đèn xanh đèn đỏ. Hạ thân còn cứng rắn, tình dục nóng bỏng nhưng lời đến miệng lại cực lạnh: "Giải thích."

"Cái gì?" Tống Thiển Thiển còn chu mồm hỏi.

"Giải thích cho anh."

Triệu Thuần không nhìn hạ thân truyền đến kháng nghị nóng rực, "Vì sao phải làm chuyện nguy hiểm như vậy?"

Tống Thiển Thiển nói không ra lời, hồi lâu mới đáp: "Chỉ là... đột nhiên rất muốn..."

Triệu Thuần thực giận, lạnh lùng nói: "Bình thường tùy hứng, anh theo em! Lúc lái xe có thể hồ nháo sao? Xảy ra chuyện muốn anh làm thế nào phụ trách em? Tống Thiển Thiển, em sao có thể không biết nặng nhẹ tùy ý hồ nháo?"

Tống Thiển Thiển bị anh gầm lên dọa, nước mắt đầy hai má, "Thầy..."

Triệu Thuần hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn cô một cái phát hiện cô bị dọa đến quên thắt dây an toàn, lạnh lùng nhắc nhở: "Dây an toàn."

"A? Vâng vâng..."

Anh nặng nề nói: "Bây giờ xin lỗi, anh có thể giảm bớt mức độ trừng phạt."

Tống Thiển Thiển quyết miệng, tâm không cam tình không nguyện nói, "Xin lỗi thầy..." Ngoài miệng xin lỗi, trong lòng lại nghĩ rõ ràng là ở trước đèn xanh đèn đỏ, xe ngừng lại mình mới động, vốn cũng chỉ muốn trêu đùa nho nhỏ một chút, cũng không thật sự muốn thế nào.

Triệu Thuần chỉ nghiêng người nhìn cô, biết nha đầu kia còn không tình nhận sai, bình tĩnh, nói: "Được rồi, anh xem tự học hôm nay em cũng không cần tới."

"A?" Thiếu nữ đeo túi sách, vẻ mặt mờ mịt.

Triệu Thuần dừng xe lấy điện thoại, quay số gọi cho chủ nhiệm lớp Tống Thiển Thiển, "Vâng... thầy Lý, đúng tôi là Triệu Thuần, Tống Thiển Thiển ban hai đang ở chỗ tôi, thành tích em ấy rất không ổn định, tối hôm nay tôi phụ đạo riêng, nói một tiếng với thầy...ừ ừ tốt... Tốt không có việc gì, ừ ừ tạm biệt." Mặt anh không chút thay đổi tắt máy.

Tống Thiển Thiển lúc này mới chính thức cảm giác được nguy cơ rơi xuống.

"Thầy chúng ta... Còn đi trường học sao..." Tống Thiển Thiển run rẩy hỏi.

"Đi."

Tống Thiển Thiển tiếp tục hỏi, "Nhưng vừa rồi điện thoại... Thầy, ý của anh là... sẽ không là...?"

Triệu Thuần cho xe vào bãi đỗ xe phía sau tòa nhà hành chính của học viện, mắt kính lạnh lùng chột lóe, phun ra từng chữ: "Phụ đạo riêng."

"A a a thầy không thể nào — — em sai em sai — — ô ô— —" Xe vừa dừng lại, thiếu nữ liền cười định cởi dây an toàn chạy trốn, tay vừa đặt lên cửa xe, đã bị anh giữ cổ tay, trực tiếp kéo cả người lại, ngã lên người anh.

Tống Thiển Thiển hoàn toàn có thể cảm giác được gậy thịt của anh cho dù cách quần cũng sinh long hoạt hổ như trước, không chút nào mềm xuống.

Triệu Thuần khe khẽ dùng sức đè lại Tống Thiển Thiển giãy dụa, nhắc váy lên đánh một cái vào cánh hông thiếu nữ mềm mại như hoa, ngay lập tức có năm dấu ngón tay đỏ tươi, lửa giận đầy trong lòng, lần này xuống tay còn giống như tán tỉnh vỗ về chơi đùa, mà chân chính là đánh đòn.

Tuy đánh thật... cũng không thật sự hoàn toàn dùng sức. Dù sao trong lòng vẫn thương tiếc.

Tống Thiển Thiển bị xốc váy trực tiếp đánh đòn, xấu hổ không chịu được, "Không cần kéo váy đánh... Ô ô... Giống trẻ con..."

Triệu Thuần nói: "Em còn biết xấu hổ? Vừa rồi sao không biết?" Nói xong lại đánh một cái.

Tống Thiển Thiển vội cầu xin tha thứ, "Em sai thật rồi... Em nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mong đại nhân xử ô..."

Triệu Thuần nghe câu cầu xin tha thứ loạn thất bát tao này, bị tức nở nụ cười, xuống tay cũng nhẹ ba phần, nói: "Từ đâu học loạn thất bát

tao này..."

Tống Thiển Thiển nghe giọng anh hình như mềm đi, vội vàng ngẩng đầu cầu xin: "Thiển Thiển thật biết sai... Không cần đánh đòn nữa... thật thẹn thùng..." Quả bị đánh có chút đau, nước mắt nhịn không được liền lăn xuống.

Anh thở dài, thu tay lại, bất đắc dĩ nói: "... Rất đau sao?"

Tống Thiển Thiển cắn môi, ngậm nước mắt gật gật đầu.

Tay Triệu Thuần muốn sờ đầu cô, không nghĩ vừa duỗi tay ra cô lập tức co rúm lại, như đang sợ hãi, không khỏi ngừng lại, nặng nề nói: "Đau cũng phải nhịn, nào có chuyện sai không phạt."

Tống Thiển Thiển nghẹn ngào nói: "Thầy không biết..."

Triệu Thuần nghe không rõ, ghé sát vào hỏi: "Thế nào?"

Thiếu nữ mở to mắt ướm sưng nhìn anh, nước nở nói: "Em không phải sợ mình muộn... Em sợ chúng ta... bởi vì muộn bị phát hiện... Em không muốn mất thầy... Cho nên... Vừa rồi là em không tốt... Thầy không cần tự giận mình..." Nói đến câu sau thật sự nghẹn ngào không được, chôn ở đầu gối anh khóc lên.

Triệu Thuần vẻ mặt phức tạp, lúc này mới hiểu được vì sao cô để ý chuyện đi muộn này như vậy, sau một lúc lâu không nói, trong lòng cuồn cuộn chua chát và vui sướng, chỉ khe khẽ vuốt ve tóc Tống Thiển Thiển nhu thuận trên đầu gối, ấm áp nói: "Tốt rồi đừng khóc, anh không thích mèo ướm."

Cô bị lời anh dè dặt đi lực chú ý, ấm áp hỏi: "Vậy thầy thích gì..."

Triệu Thuần giả vờ giả vịt nghĩ nghĩ, nói: "Mèo hoang."

Tống Thiển Thiển nín khóc mím cười, ngược ngùng nói: "Thầy, anh thật là..."

Triệu Thuần đỡ cô dậy, lấy khăn tay ôn nhu lau nước mắt của cô, mặt đối mặt nói: "Chỉ lần này, lần sau không được tùy ý tùy hứng."

Tống Thiển Thiển ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn nha đầu kia xông tới khiêu khích mình, anh không phải không có phản ứng, quả thực muốn trực tiếp ở trong xe tử hình ngay tại chỗ nha đầu không biết sống chết này. Nhưng lái xe không phải chuyện khác, chơi tình thú phải xem thích hợp không, nếu vạn nhất bởi vì miệt mài nhất thời mà gặp chuyện không may...

Triệu Thuần không dám tiếp tục muốn.

Trong lòng có lửa, lại vạn phần đau lòng lo lắng, mới hung hăng quở trách vài câu.

Không nghĩ tới tiểu nha đầu bình thường vô thanh vô tức, trong lòng lo lắng so với mình còn nhiều hơn, run run nói một chuỗi dài, còn nước nở khóc làm cho người ta đau lòng. Thật sự là... làm cho người ta không có cách nào.

Bên trong xe không gian tuy rộng, nhưng phía trước chỗ lái và phó lái dù sao vị trí có hạn, không gian chật chội, hơi thở ái muội nháy mắt ấm lên.

Nam nhân hạ thân còn cứng rắn, trong quần căng phồng một khối lớn.

Tống Thiển Thiển phát hiện ra, vì thế hốt hoảng mở miệng, nói:
"Thầy, anh chỗ đó còn... còn cần hay..."

Triệu Thuần vì mình dễ dàng bị cô nhiễu loạn tâm trí mà giận dữ, cứng ngắt nói: "Không cần."

Mạnh miệng.

Tống Thiển Thiển không khỏi cười trộm, thầy rõ ràng là vì rất thích mình mới tức giận, lại bày ra tư thái lạnh nhạt chớ tới gần. Rõ ràng... nơi đó cứng rắn không được, cố tình miệng cũng cứng rắn. Thật sự là không đáng yêu, giống một con khổng tước kiêu ngạo, khát vọng người khác chạm vào, lại còn muốn trốn thật xa.

Tâm địa không khỏi cũng mềm xuống, cố gắng đến gần Triệu Thuần, ngượng ngùng lại lớn mật hôn lên khoe môi anh, cầm tay anh đặt ở khe hở cạnh quần lót, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà... em muốn..."

Anh cảm giác được trong quần lót đã ẩm ướt, dính dính. Ánh mắt tối sầm lại, khàn khàn nói: "Thiển Thiển thật sự là..."... vừa rối loạn vừa phóng đảng.

Thuận thế hạ ghế ngồi, thông thả cởi bỏ khóa quần, bên trong xe an tĩnh, tiếng kéo khóa càng rõ ràng, chọc người mơ màng. Gậy thịt cứng rắn đã lâu lập tức nhảy ra, phần đầu đỏ tươi thấm chất nhầy, phần thân đầy gân xanh. Anh tự mình động vài cái, gậy thịt dữ tợn hoàn toàn bất đồng với bề ngoài tuần tú, nặng nề nói: "Thiển Thiển đến."

Cô mang theo xấu hổ cúi đầu ngậm lấy quy đầu cực đại, quy đầu đã sưng lên rất lớn, trên đỉnh lỗ nhỏ thấm ra chất lỏng trong suốt mẩn mẩn, cô mở cái miệng nhỏ vẫn không ngậm được hết, khoang miệng bị quy đầu nhét tràn đầy, chỉ có thể dùng tay nhỏ bé non mềm khe

khẽ cầm phần gậy thịt thô lớn phía dưới chưa ngậm vào, thuận theo hé môi liếm láp quy đầu như trứng gà lớn phía trên, dùng nước bọt ngọt ngào biến gậy thịt thành ướm đẫm, vừa liếm vừa cố chấp hỏi: "Thầy thích không?"

Triệu Thuần thoải mái ngửa đầu, khép mắt, tay vuốt ve tiểu âm thần như đang thưởng cho cô, khe khẽ vuốt ve nơi riêng tư mẫn cảm của cô, làm cho cô thoải mái mà chảy nước, thản nhiên ừ một tiếng.

Cô vẫn ngại không đủ, càng cố gắng làm anh chọc sâu hơn vào họng, đem gậy thịt lớn tản ra hương vị thiên tinh ngậm hết trong miệng, cổ họng mềm mại đè ép đỉnh mẫn cảm, làm cho anh bức bối rên một tiếng. Thế này mới vừa lòng tiếp tục liếm láp.

Đang cùng nhau ở giữa bãi đỗ làm chuyện này, bỗng nhiên có xe mới vào.

Tống Thiển Thiển khẩn trương vịn phần muốn phun gậy thịt ra, ngẩng đầu, Triệu Thuần hơi hơi ấn cổ cô, ý bảo tiếp tục liếm. Cô đành phải tiếp tục duỗi đầu lưỡi liếm láp, đỏ mặt đem nước từ gậy thịt chảy ra nuốt xuống toàn bộ, mông vĩnh còn không tự giác vịn vẹo, như là bất mãn anh chỉ an ủi lướt qua đã dừng.

Chiếc xe càng tới gần, tìm chỗ đỗ trong bãi. Đèn xe phát sáng cũng càng ngày càng rõ.

Tống Thiển Thiển khẩn trương hít cổ họng, cho nam nhân khoái cảm lớn hơn nữa. Triệu Thuần hí mắt, đè đầu Tống Thiển Thiển xuống, không để cho người khác phát hiện, ấn hạ thân, dùng gậy thịt nhét đầy trong miệng cô.

Chiếc xe đó rốt cục chạy qua bên cạnh Triệu Thuần và Tống Thiển Thiển.

Triệu Thuần thấp giọng nói, "Thiến Thiến dùng đầu lưỡi đón lấy, coi chừng nghẹn." Ôm thắt lưng gầy cứng rắn động, hung hăng làm cái miệng nhỏ nhắn của cô đỏ lên.

Tống Thiến Thiến choáng váng hồ đồ còn không nghe rõ, gậy thịt ở trong khoang miệng run lên, một cỗ tinh dịch đặc sệt bắn ra, trốn không kịp cũng không biết dùng đầu lưỡi đón lấy, cứ như vậy bị bắn đến, anh bắn nhiều, nuốt không kịp, lúc gậy thịt từ khoang miệng rút ra, lại bắn tung tóe trên mặt cô, cả miệng và mặt đều là tinh dịch nồng đậm của anh.

Mê man một hồi mới chậm rãi từ cảm giác bị bắn tinh trở lại, đột nhiên quyết miệng, tò mò nuốt xuống tinh dịch trong miệng, còn nếm nếm hương vị, vẻ mặt đau khổ nói: "Vẫn là không thể ăn."

Anh bật cười, lau tinh dịch trên mặt cô, trêu chọc nói: "Thử nhiều sẽ thích, anh thấy... nước của Thiến Thiến hương vị đặc biệt ngọt ngào."

Cô thẹn đến không được, lỗ tai đều đỏ lên, mím miệng thẹn thùng không nói được lời nào, tiếp nước khoáng anh đưa súc súc miệng, vẫn thấy trong miệng tràn ngập hương vị tinh dịch nồng đậm, đầu óc như trước choáng váng hồ đồ. Qua một hồi lâu, mới xấu hổ nhỏ giọng rối loạn hỏi: "Nước của Thiến Thiến... thật sự rất ngọt sao?"

Triệu Thuần ngẩn người, bỗng nhiên cười ha hả, "Lần sau em nếm thử sẽ biết!"

Hôm nay Tống Thiến Thiến như trước không phải đối thủ của thầy Triệu mặt người dạ thú, KO.

Chương 15: Mị lực nam tính đại bùng nổ (sải bước ngồi trên người hôn)

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Tống Thiển Thiển ngồi ở bên cửa sổ, chống má nhìn lá vàng rơi từ cây ngô đồng phía sau tòa nhà mà ngắm người.

Trong trường học là cây ngô đồng nước Pháp, rất cao lớn và thẳng tắp, vào đầu thu, gió lạnh cuốn lá ngô đồng vàng bay khắp nơi, rơi một tầng thật dày trên mặt đất. Ngẫu nhiên còn có thể có một hai chiếc lá bay xa, rơi trên bàn Tống Thiển Thiển.

Từ giữa hè đến đầu thu, bất tri bất giác đã cùng thầy lâu như vậy. Còn nhớ lần đầu tiên ở thư viện thân mật hôn nhau, mặt đỏ tim đập, tay chân không biết đặt vào chỗ nào, đến ngày hôm qua lúc anh ôm ngồi ở trên đùi hôn, nói chuyện này với anh, anh còn hoàn toàn nhớ rõ từng chi tiết.

"Thiển Thiển ngày đó giống con mèo... Rõ ràng mặt đỏ lên, lại nói lời thật dũng cảm lớn mật... Ừ, còn muốn anh dùng cách em thích hôn em, cũng không biết thờ, nhớ lại thật đáng yêu."

Cô vội vàng che miệng anh, không cho anh nói tiếp.

"A a, không cần nói — — em... em đã quên!"

Kỳ thực căn bản không quên được. Thân mật như vậy, nháy mắt tựa như kẹo đường trong mơ, tản ra vị ngọt mềm làm cho người ta say mê, không chịu tỉnh lại. Nhưng thiếu nữ dù sao da mặt mỏng, bị bắt nói ra lời ngượng ngùng, sau đó nhớ lại mặt vẫn đỏ, tim cũng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mặt Tống Thiển Thiển đỏ ửng vì yêu, choáng váng mơ hồ nhớ tới anh xấu với cô, tốt với cô.

Một mảnh lá ngô đồng màu vàng kim bị gió thổi lên, kéo tầm mắt cô chuyển đến sân thể dục sau toà nhà dạy học. Đã là buổi chiều cuối cùng khóa tự học, không thiếu học sinh thể dục tập trên sân, còn có... Triệu Thuần cùng nhóm giáo viên đang đánh bóng rổ.

Là anh, đầu sỏ làm cô căn bản không có cách nào tập trung tự học.

Tống Thiển Thiển quả thực tức ngựa răng, lại đối với mị lực nam tính không có biện pháp.

Hôm nay thời tiết nóng, đến chạng vạng, hơi nóng mặt trời trên sân thể dục không có bóng cây càng nóng hơn.

Triệu Thuần hôm nay không mặc các kiểu áo sơ mi vẫn mặc, buổi chiều không có lớp anh đến sân thể dục cùng vài thầy giáo trẻ đánh bóng rổ. Anh thường đi phòng tập thể thao tập thể hình, không thường tham gia loại hoạt động tập thể này, lúc vận động bên trong áo khoác mặc bộ áo thể thao màu đen bó sát. Lúc đầu còn mặc áo khoác, sau đó vì nóng, tùy ý cởi ra để một bên, để lộ áo lót bên trong.

Bình thường mặc áo sơ mi nên ngực không lộ ra đường cong cơ bắp, cơ ngực anh bị áp sát có vẻ càng nổi lên, đến đầu vú nho nhỏ cũng mơ hồ có thể thấy được. Ngẫu nhiên đặt tay lên ngực lau mồ

hôi, tám khối cơ bụng cường tráng cũng chột lộ ra, mồ hôi dọc theo hình dáng cơ bụng chảy xuống, làm cho người ta nhìn không được muốn giúp anh liếm đi. Kính mắt đã sớm đặt sang bên, đại khái là thay đổi dáng vẻ, ánh mắt híp lại, lúc tranh đoạt bóng đặc biệt lộ ra dã tính. Mạnh mẽ vuốt tóc ra phía sau lộ cái trán trơn bóng, so với bình thường nhã nhặn lãnh đạm hoàn toàn không giống, tràn ngập hình tượng nam tính gợi cảm mạnh mẽ.

Thật là... biến thành gợi cảm như vậy... không biết muốn cho ai xem, hừ.

Tống Thiển Thiển vừa giơ tay che mắt, vừa vụng trộm xuyên qua khe hở tiếp tục nhìn coi nam nhân tuấn mỹ.

Triệu Thuần tựa hồ đã nhận ra có người đang nhìn, anh quay đầu nhìn về phía cửa sổ tòa nhà.

Sân thể dọc cùng với tòa nhà dạy học sát cùng một chỗ, cũng không cách xa, chỉ có cây ngô đồng cao lớn mọc dọc theo đường bên cạnh tòa nhà, bóng lá đong đưa che tầm mắt.

Tống Thiển Thiển vội dùng sách vở chặn sườn mặt mình, không cho anh phát hiện.

Triệu Thuần híp mắt nhìn, không phát hiện cái gì. Bên cạnh một thầy giáo sinh vật mập mạp gọi anh, "Thầy Triệu, đến a!"

Triệu Thuần quay đầu, "Đến đây."

Tống Thiển Thiển đợi nửa ngày mới dám run run buông sách, nếu để anh biết cô không tự học cho tốt, chắc chắn lại trừng phạt loạn thất bát tao...

Nhưng nếu có thể quản tâm, mắt cũng sẽ không chứa đầy thân ảnh người yêu.

Tống Thiển Thiển thấp thỏm cố làm hai đề thi, vẫn nhịn không được ngừng bút nhìn, trên sân thể dục tìm kiếm bóng ảnh. Tìm nửa ngày, nhưng không phát hiện ra Triệu Thuần. Tại nơi chơi bóng rổ bóng dáng các giáo viên thay đổi, khí thế ngất trời đánh bóng như trước.

"Bên này bên này!"

"Chuyền bóng! Chuyền bóng về!"

"..."

Cô thất vọng cúi đầu, trên vở luyện tập không biết lúc nào đã chi chít tràn ngập tên anh, "Triệu Thuần", "Triệu Thuần", tất cả đều là "Triệu Thuần."

Tống Thiển Thiển hận không thể xóa hết, bàn tay khum lại một nửa định xé, lại dường như luyến tiếc mở ra.

Chính lúc hoảng thần, bạn ngồi cùng bàn đụng phải đụng cánh tay cô, tò mò duỗi đầu nhìn bài của cô, lặng lẽ hỏi: "Thiển Thiển, cậu chán ghét Thuần ca như vậy a? Vở cũng bị cậu xé."

Tống Thiển Thiển vội vàng che lại trang giấy tràn ngập "Triệu Thuần", che giấu cười nói: "A? Không có nha."

Bạn ngồi cùng bàn quẹt miệng, nói: "Keo kiệt." Không để ý cô, tiếp tục làm bài tập.

Làm sao chán ghét... Rõ ràng là...

Thiếu nữ vô hạn sầu bi thở dài một hơi.

Chuông tan học vang lên, đã xong một ngày học tập, thu thập các thứ, nối đuôi đi ra. Tống Thiển Thiển giống ngày xưa chăm chập thu dọn, như chờ đợi kịp, qua loa thu đồ rồi quay ra bên ngoài. Bạn ngồi cùng bàn gọi sau lưng cô: "Thiển Thiển! Không cùng về sao!"

Giọng Tống Thiển Thiển xa xa truyền đến, "Không được, tớ đi tìm người! Bye bye!"

Bạn ngồi cùng bàn nghi hoặc nói thầm, "Giống như bị mất hồn..."

Đợi đến lúc Tống Thiển Thiển ôm túi sách chạy đến sân thể dục, Triệu Thuần đã sớm không ở đó. Một tia may mắn cuối cùng tan biến, Tống Thiển Thiển mắt to sáng ngời đã trở nên âm đạm, luôn tìm mãi anh nhưng quả thật không thấy ở trên sân, đành phải rầu rĩ sang ra một bên, ngồi ở bên đường dưới tàng cây bên bờ ao, ôm cánh tay ngăn người.

Vì sao... Dễ dàng bị nhiễu loạn tâm thần như vậy?

Ước chừng là ở cùng anh rồi, có lo lắng, cũng có ý lại, không biết đau ở đâu chỉ biết rằng đau, không biết rằng càng nhẫn nhịn càng trở nên gian nan. Người kiên cường trở nên yếu đuối, người độc lập trở nên bám người.

Đây đại khái là... tác dụng phụ của tình yêu?

Tống Thiển Thiển chỉ có thể tự cố an ủi, ôm túi sách ngồi dưới tàng cây ngăn người, một xúc cảm lạnh lẽo áp lên mặt, giọng nam nhân thuần hậu vang lên, "Sao lại ngồi thế này?"

Tống Thiển Thiển quay đầu nhìn, mắt sáng lên, kinh hỉ nói: "Thầy!"

Triệu Thuần tùy ý khoác áo khoác lên vai, trên mặt còn có bọt nước, bộ dạng vừa mới rửa mặt, từ trên cao nhìn xuống, xoay người nhìn cô, cầm một lọ nước trên tay, quơ quơ cười nói: "Lạnh không?"
Thuận thế ngồi ở bên người cô.

Tống Thiển Thiển trái tim đã ngừng nửa nhịp, đây là ở trường học...

Trái phải nhìn thử, nhỏ giọng nói: "Đang ở trường đấy..."

Triệu Thuần bật cười, một lần nữa đeo kính, lắc lắc tóc ướt đẫm, nói: "Anh cũng không làm gì."

Tống Thiển Thiển cũng nghĩ thế, có lẽ là mình quá nhạy cảm, nghĩ người khác cũng không nhìn ra gì khác. Vẫn dịch sang bên cạnh, đỏ mặt nói: "Vậy cũng không thể quá thân cận..."

Triệu Thuần tâm tình tốt, cố ý muốn trêu cô, lại dịch sát vào cô.

Tống Thiển Thiển vội xê dịch sang bên cạnh.

Triệu Thuần cũng tiếp tục dịch về phía cô.

Tống Thiển Thiển vốn định chuyển nữa, nhưng bên cạnh đã là bồn hoa, không còn chỗ chuyển nữa, chỉ có thể bức bối không nói lời nào, mắt quay tròn.

Triệu Thuần thấy cô còn muốn dịch ra nữa, cười nói: "Thiển Thiển đừng di chuyển nữa, sắp ngã xuống rồi."

Tống Thiển Thiển không thể làm gì, một bên là bồn hoa, một bên là thân thể anh tản ra nhiệt lượng dần dần tới gần, đành phải cứng đờ bất động. Một hồi lâu không biết nên làm sao, giận dỗi lập tức nằm

xuống cò, lấy tay che mặt, nhỏ giọng hét lên: "A a, người đâu, thầy giáo đùa giỡn lưu manh." Cố tình thanh âm vừa nhẹ vừa mềm, ý tứ không để cho người khác đến xem.

Ôm mặt, bồng trước mắt đen xì, không nhìn thấy rõ, chỉ có thể nghe tiếng cười trầm thấp chấn động bên tai, không tự giác mặt lại đỏ lên. Bồng chiếc áo mang theo mùi mồ hôi phủ xuống, trực tiếp che lên mặt, tiếp theo một cái đầu ướt đẫm chui vào, cùng mình thân mật kề một chỗ.

Triệu Thuần thấp giọng nói: "Như vậy người khác không nhìn thấy."

Tống Thiển Thiển nhin cười không được: "Bị tai trộm chuông."

Triệu Thuần không đỏ mặt, nói: "Em bị tai trộm chuông bản sự còn cao hơn anh, cầm quyển sách đã tưởng anh không nhìn thấy."

Tống Thiển Thiển ngưng ngưng, biết mình nhìn lén sớm bị phát hiện. Thân thể anh còn mang theo mùi mồ hôi ở bên cạnh, thân thể cô cũng nhin không được nóng lên, "Thầy đã sớm biết?"

Triệu Thuần thản nhiên ừ một tiếng, "Không tự học cho tốt, anh đã nhớ kỹ rồi."

Tống Thiển Thiển cầu xin tha thứ nói: "Đừng... Đều do hôm nay thầy... rất đẹp trai... em mới nhìn thêm..."

Triệu Thuần giữ tay Tống Thiển Thiển, mười ngón tay cài chặt, ấm áp nói: "Có phải sau đó không thấy anh, rất thất vọng hay không?"

Tống Thiển Thiển thành thực nói: "Một chút thôi."

Triệu Thuần nặng nề cười: "Tiểu lừa đảo".

Hai người cứ như vậy nằm trên cỏ, dùng áo khoác đắp trên đầu, thân mật mà ấm áp đầu chạm đầu, bả vai dựa vào bả vai, nhỏ giọng nói chuyện.

Nam nhân như là nghĩ nghĩ, sột sột soạt soạt, từ trong túi tìm ra một thứ nho nhỏ đưa cho Tống Thiển Thiển, "Đưa cho em, trở về xem."

Tống Thiển Thiển sờ sờ, cứng cứng, không biết là cái gì, ngoan ngoãn nhận.

Hai người yên lặng, Tống Thiển Thiển có chút thở không nổi, đơn giản xốc áo khoác, xoay người sai bước ngồi ở trên người anh.

Triệu Thuần vội vàng đỡ lấy thắt lưng cô, sợ cô trượt xuống, "Thế nào, giờ không còn thẹn thùng?"

Tống Thiển Thiển cũng lấy dũng khí lớn, cúi đầu như muốn khắc khuôn mặt anh vào trong đầu, yên lặng nhìn anh vài giây, sau đó khe khẽ cúi xuống hôn.

Thời gian ở giờ khắc này trở nên chậm hơn.

Nam nhân tóc còn ướt sũng, ánh mắt ôn nhu, hai tay nắm vòng eo mảnh khảnh, tùy ý để cô động. Tóc đen theo động tác của cô chậm rãi chảy xuống, lông mi thật dài chớp động cực đẹp.

Cô càng tiến lại gần, nam nhân không khỏi nhắm hai mắt lại.

Một cái hôn từng làm vô số lần, lại tốt đẹp tựa như lần đầu.

Một cái hôn không mang theo tình dục, tươi mát như sương sớm ướt đầm dưng trên môi anh.

Cái hôn này tư vị thật tốt đẹp, Tống Thiển Thiển sau lúc lâu mới ngẩng đầu, đỏ mặt, si ngốc nói: "Đây là người trong lòng em..."

Anh mỉm cười, một lần nữa ấn môi lên trán Tống Thiển Thiển, "Nha đầu ngốc, có biết anh vừa mới cho em cái gì không?"

"Cái gì?" Thiếu nữ ngây thơ nháy mắt.

Anh trấn định nói: "Chìa khóa nhà anh. Xin chào nữ chủ nhân."

"... A a a a — —" Sau một lúc lâu cô phát ra tiếng thét vui mừng chói tai.

"Thiển Thiển nói nhỏ chút — —!"

Chim trên cây ngô đồng bị dọa bay, trên bầu trời vẽ ra hình ảnh mỹ lệ, bay về phương xa.

Bầu trời không còn dấu vết chim chóc, tất cả đã bay đi.

Chương 16

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Lần đầu tiên vào nhà thầy một lần nữa (ôm kiểu công chúa, tập thể hình liếm cơ bụng)

Lúc đứng tại cửa nhà Triệu Thuần, Tống Thiển Thiển mang theo vẻ mặt choáng váng mơ hồ, gắt gao cầm chặt cái chìa khóa không buông tay, hoàn toàn không biết đã tới cửa. Anh dờ khóc dờ cười nhìn chăm chăm cô hỏi, "Còn không mở cửa ra?"

Tống Thiển Thiển lúc này mới phản ứng lại, ngượng ngùng đưa chìa khóa cho anh.

Triệu Thuần không nhận, ôm cánh tay nhíu mày.

Tống Thiển Thiển nâng chìa khóa, thật cẩn thận thử hỏi, "Em... em mở sao?"

Triệu Thuần ừ một tiếng, cũng không động, trong mắt hàm chứa cổ vũ.

Tay Tống Thiển Thiển run nhè nhẹ nhắm ngay lỗ trên cửa, cắm cái chìa khóa vào vặn thử, khóa cửa bên trong phát ra tiếng kim loại ma sát chói tai, không bật ra, Tống Thiển Thiển kỳ quái vặn một chút, vẫn không mở được, quay đầu xin giúp đỡ nhìn Triệu Thuần.

"... Ngược."

Tống Thiển Thiển mặt đỏ tai hồng lần thứ ba thử lại chốt mở được cửa.

Lần trước đến mấy lần gần như là đêm khuya, ở phòng khách ngây ngốc một hồi đã bị ôm đi phòng ngủ, còn chưa kịp quen thuộc bài trí và thiết kế trong nhà, mỗi lần đến đây cơ hồ đều ở trong phòng ngủ, dù sao chỉ nhớ kỹ cái ghế nằm kia.

Tống Thiển Thiển thập thò mở cửa vào, vui vẻ nói: "Mặc dù đã từng tới, nhưng cảm giác giống như là lần đầu tiên đến nha."

Triệu Thuần đi theo vào, nhìn Tống Thiển Thiển mỉm cười không nói lời nào.

Tống Thiển Thiển lẩm bẩm: "Đã là lần đầu tiên đến, cần có chút ký hiệu..."

Triệu Thuần nói: "Cuối tuần không phải đến rồi sao." Biểu tình bỡn cợt, "Ký hiệu kỳ thực cũng lưu lại rồi... tấm trải giường đó..."

Tống Thiển Thiển vội vàng che miệng anh, "A a em biết..." Tấm trải giường đó ngấm đầy dâm thủy của cô, quả thực xấu hổ không thể nghĩ nhiều...

Nam nhân cao 1m81, so với Tống Thiển Thiển 1m61, hơn đúng 20cm. Lúc cô che miệng anh, phải kiễng mũi chân, thân thể hơi hơi đổ về phía trước, trọng tâm không giữ được bềnh vào trong lòng Triệu Thuần.

Triệu Thuần ôm thắt lưng cô, sung sướng vạch ra "Động cơ không thuần khiết" của cô, nói nhỏ: "Thiển Thiển nhớ nhung anh lắm sao."

Tống Thiển Thiển chớp mũi tràn đầy mùi nam nhân ấm áp, nhất thời mặt nóng tim nháy, không phục nói: "Mới không có." Bỗng nhớ tới cái gì, tránh thoát ôm ấp của anh, ghé vào bên tai Triệu Thuần lặng lẽ nói hai câu.

Triệu Thuần nhú mày, nói: "Muốn như vậy?"

Tống Thiển Thiển đỏ mặt gật gật đầu.

Triệu Thuần mỉm cười, tâm tình không sai, nói: "Thỏa mãn em."

Anh cầm lấy cái chìa khóa, nắm tay nhỏ của cô, cùng nhau đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở ngoài cửa, đóng cửa lại.

Cô đầy cõi lòng chờ mong nhìn anh, đỏ mặt đưa tay ôm cổ anh.

Triệu Thuần hơi hơi xoay người, tay trái đỡ dưới bả vai cô, ngón tay dài vòng dưới nách, tay phải đặt dưới đầu gối cô, thắt lưng cường tráng dùng một chút lực, hai tay nâng về phía trước, thoải mái ôm ngang cô lên.

Tống Thiển Thiển hưng phấn đỏ ửng mặt, ôm cổ Triệu Thuần, cười nói: "Là muốn ôm kiểu công chúa vào cửa!"

Triệu Thuần bật cười, theo cô nháo, nói: "Được, công chúa điện hạ. Vấn đề là anh mở cửa thế nào?"

Tống Thiển Thiển khe khẽ đấm ngực Triệu Thuần một chút, oán giận nói: "Đều tại anh, trong phim cũng không thật sự đóng cửa."

Triệu Thuần nhún nhún vai, "Anh đã xem "Sau cửa sổ", bất quá không nhớ rõ có đoạn tình lữ vào cửa như vậy."

Tống Thiển Thiển cắn cắn môi, không chịu đi xuống, sờ sờ túi áo khoác anh, lấy ra cái chìa khóa, chỉ huy: "Lão sư ghé sát vào, em muốn mở cửa."

Anh thuận theo ôm cô sát vào cửa, Tống Thiển Thiển buông ra một bàn tay, mím môi mở cửa, trong mắt to lóe ra hưng phấn, "Thành công!"

Hai người một lần nữa vào nhà.

Triệu Thuần bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn thiếu nữ trong ngực nói: "Thế này có hàm nghĩa đặc thù gì sao?"

Cô ấp úng một hồi, không chịu đáp. Anh ép hỏi mãi cô mới ngượng ngùng nhỏ giọng nói: "Em từng xem người khác cưới tân nương, tân nương vào cửa nhà trai, đều là nhà trai ôm không buông, vào trong nhà mới có thể đặt xuống đất... Em hy vọng em là người thứ nhất vào nhà thầy như vậy..."

Lời này cần nhiều dũng khí mới có thể từ miệng một thiếu nữ vị thành niên thổ lộ ra chân ý, người ta không thể nào biết được. Tống Thiển Thiển cũng không biết mình vì sao lại đề xuất như vậy, đột nhiên thấy mình quả thực da không mặt, cũng không biết làm sao có dũng khí. Càng giống một loại khăn cầu... không có cảm giác an toàn....

Rĩ ràng vừa mới bắt đầu, tình tiết đã đi xa, sắp nghĩ đến kết cục. Lung tung bắt đầu tựa như viết ngoáy bản nháp, trên đường đi tiếp, con đường phía trước còn gập ghềnh, cũng đã mạnh mẽ thiết kế kết thúc.

Giờ phút này, bỗng nhiên thế giới an tĩnh. Tiếng gió lùa trở nên rất rõ

ràng, không nhẹ nhàng nỉ non, mà là mãnh liệt thổi qua.

Lời nói của anh giờ khắc này có vẻ như vậy không đầu không đuôi, lại trịnh trọng lạ kì, nặng nề nói: "Duy nhất một người."

"... Ồ!"

Trong tư thế ôm công chúa, anh không báo trước cúi đầu hôn đôi môi mềm mại rung động.

Giống sương sớm mát lành đọng trên mảnh lá, giống ánh sang ban mai chiếu vào rừng rậm ngủ say. Môi anh ấm áp, hơi mang theo ẩm ướt, xúc cảm so với Tống Thiển Thiển trăm ngàn lần tưởng tượng càng thêm mềm mại. Kỳ thực mỗi lần hôn cảm giác đều như mới mẻ lần đầu, mỗi lần xúc cảm đều hoàn toàn bất đồng. Cái hôn ở thư viện vội vã khẩn trương, hiện giờ hôn thong dong thân mật.

Không phải phán đoán khát cầu, cao cao tại thượng mong manh ban phát, cũng không phải lạnh lùng thần nhiên thô ráp vội vã, mà là chân thật, ở trong lòng anh, được anh thương tiếc, yêu chiều.

Tống Thiển Thiển còn không kịp nghĩ lại hàm nghĩa trong lời anh, đã bị anh thành thực dụ dỗ hôn đến rơi vào thế giới ý loạn tình mê. Nam nhân ngậm cánh môi cô, đầu lưỡi ướt sũng liếm cắn, giống báo tuyết rút đi bề ngoài cao ngạo, chỉ ở trước mặt người thân thiết lộ ra vẻ mặt yêu thích lỗ mãng vốn không muốn người khác biết. Mút có chút nặng, cô ăn đau, yếu ớt tràn ra một tia thờ dốt, đầu lưỡi anh nhân cơ hội chui vào trong khoang miệng của cô, trơn tuột cuốn lấy đầu lưỡi cô, tham lam hấp thu nước bọt ngọt ngào. Bất tri bất giác, lúc tiếp xúc lạnh yên dạy dỗ cô càng thêm kiều diễm ướt át.

Anh như không chịu nổi, đá giầy đi, bước chân trần dẫm lên sàn gỗ, vừa hôn vừa ôm, ôm Tống Thiển Thiển từ cửa đến trên thảm màu

trắng trước sofa, ôn nhu đặt trên mặt đất.

"A a..." tóc Tống Thiển Thiển rơi trên thảm, không chịu nổi buông lờ, đầu quay nghiêng một bên, cầu xin tha thứ nói: "Thờ nổi... chậm lại chậm... A... thầy..." Không nghĩ lại càng cho anh thêm cơ hội, Triệu Thuần nặng nề thờ dốc bên tai cô, một ngậm ngậm vành tai đỏ tươi ướm át, yêu thích dùng đầu lưỡi liếm láp đầy ham muốn, thậm chí không có hảo ý, dâm đấng chọc vào trong lỗ tai cô.

"Đừng... Đừng... Ngứa..." Cô xấu hổ định ôm tai.

Triệu Thuần hai tay chống hai bên đầu cô, chậm rãi nâng thân lên, nặng nề cười nói: "Anh đột nhiên nghĩ ra, hôm nay còn chưa tập thể hình."

Tống Thiển Thiển còn đang thờ, không rõ Triệu Thuần vì sao đột nhiên nhắc cái này.

Triệu Thuần đột nhiên cởi áo khoác, lộ ra áo lót, người đã ra một tầng mồ hôi mỏng, chậm rãi bỏ kính xuống đặt sang một bên, nói: "Thiển Thiển có muốn xem không?"

Tự làm tự nói xong, bắt đầu ở trên người Tống Thiển Thiển tập hít đất.

Tống Thiển Thiển rất gần mặt Triệu Thuần, Triệu Thuần làm hai mươi cái còn không ngừng, chỉ yên lặng nhìn thiếu nữ dưới thân. Mỗi lần trầm xuống, thân thể tràn ngập nhiệt lượng đều dán lên cơ thể cô, sau đó không chút nào lưu luyến rời đi.

Thân thể cô bắt đầu dần dần chờ mong mỗi một lần tiếp xúc ngắn ngủi mà thân mật. Cảm giác rất nhẹ đầu vú nhỏ nằm trên người mình, lại giống như điện giật, núm vú dưới áo ngực đã lặng yên

đứng thẳng lên, thân thể càng ngày càng nóng.

Triệu Thuần làm một hồi, thân thể cũng dần dần nóng hơn, hạt mồ hôi lớn từ tóc mai rơi xuống, nóng nóng mặt cô. Ánh mắt không thay đổi vẻ xâm chiếm, nóng rát, thực chất như đầy hứng thú đang thị gian thân thể thiếu nữ quấn trong vải dệt mỏng manh. Một giọt mồ hôi lớn rơi ở bên môi cô, Tống Thiển Thiển vô ý thức vươn đầu lưỡi vụng trộm liếm, nhỏ giọng nói: "Mặn."

Triệu Thuần nhìn động tác của cô, ánh mắt sâu thẳm, vừa tập hít đất, vừa thở hào hển, thấy trên người nóng đến càng khó nhịn, đơn giản cũng cởi áo lót trong, lộ ra tám khối cơ bụng rắn chắc cường tráng, cũng đầy mồ hôi nóng bỏng. Mồ hôi dọc theo cơ bụng chảy xuống, bị quần thấm hết. Quần của anh bởi vì động tác mạnh mà có thấp xuống, lộ ra lông mao thừa thớt trên bụng.

Tống Thiển Thiển đột nhiên không chỉ cảm thấy nóng, càng cảm thấy có chút... khát nước.

Kìm lòng không được vươn lưỡi lên, liếm một chút cơ bụng rắn chắc căng cứng.

Nam nhân thét lớn một tiếng, hình dáng cơ bụng càng thêm rõ nét, cơ bắp chảy mồ hôi trở nên sáng bóng kiêu mỹ.

Tống Thiển Thiển phảng phất bị mê hoặc, vươn đầu lưỡi, tiếp tục liếm láp cơ bụng no đủ của anh, liếm hết mồ hôi toát ra. Dọc theo khe giữa cơ bụng hướng lên trên liếm tiếp, liếm đến cơ ngực. Cơ bắp anh căng thật sự chặt, đường cong lưu loát, gợi cảm dị thường.

Triệu Thuần tâm lý kích thích càng lớn so với kích thích sinh lý, nữ hài tử nũng nịu liếm láp cơ bụng mình cảm thấy kích thích đột nhiên đầy đầu óc, đã có chút nhịn không được.

Tống Thiển Thiển tò mò ngậm đầu vú anh, hàm hồ nói: "Thầy, nơi này thoải mái không?"

Triệu Thuần trùng điệp thờ dốc, "Nha đầu ngọc, mọi người miễn cảm không giống nhau."

Tống Thiển Thiển vẫn không buông ra, hơi hơi cắn đầu vú một chút, nói: "Em không tin... Rõ ràng thấy liếm em chỗ này rất thoải mái nha..."

Hí -- nha đầu kia... Triệu Thuần nhìn ngực mình có dấu răng hơi đỏ, bất đắc dĩ nở nụ cười, "Em thực sự cắn được."

Tống Thiển Thiển biết mình cắn mạnh, vội vàng sờ sờ, "Thầy, thực xin lỗi..."

Bộ dạng muốn khóc ra.

Triệu Thuần khe khẽ kéo tay nhỏ bé của Tống Thiển Thiển đến chỗ phòng lên ở hạ thân, cúi đầu nói: "Nơi này cần em."

Tống Thiển Thiển đỏ mặt, nhưng không rút tay về, "Em... em sẽ cố gắng!"

Anh bị chọc cười, "Ngoan lắm."

Đêm dài yên tĩnh, trong phòng ngủ phát ra tiếng thiếu nữ mang theo nước nở sợ hãi, "Thầy... em thật sự chịu không nổi... Không thể cố nữa a a..."

Thanh âm nam nhân nặng nề, "Em gọi

anh là thầy... Anh sao có thể không cẩn thận dạy dỗ em... Lại cố gắng thêm..."

"Ô ô..."

Chương 17: Thầy Triệu dạy dỗ dưỡng thành (gọi chồng, ảo tưởng dạy dỗ)

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Amh thông thả rút gậy thịt ướt đẫm dính đầy âm dịch thiếu nữ từ non huyết đỏ bưng ra. Vừa rồi tập thể hình còn nói phải "thật cố gắng", cô đã bị làm đến cả mặt ửng hồng, trên bầu ngực lớn đều là dấu tay anh vuốt ve lưu lại, núm vú sưng đỏ không chịu nổi, tiểu non huyết bị làm đến mức thịt non hơi hơi lồi ra ngoài. Tinh dịch anh bắn vào rất sâu, chỗ của cô lại rất chặt, một lúc hỗn hợp âm thủy dính ngấy trắng đục nồng tinh mới chảy ra từ miệng huyết ẩm ướt nóng rực, cái miệng nhỏ khép khép mở mở, lại nuốt về không ít, vừa thấy chính là bộ dáng âm đấng bị làm đã lâu.

Triệu Thuần thở dốc: "Thiến Thiến cắn thật chặt, làm lâu như vậy vẫn giống như lần đầu tiên."

Tống Thiến Thiến thẹn thùng không thôi, trợn mắt nói: "Đừng nói nữa..."

Tay Triệu Thuần xoa xoa bầu ngực lớn của Tống Thiến Thiến, nhất thời rung thành sóng nhũ, yêu thích lại ấn hai bên ngực vào giữa, tạo thành một cái rãnh nhũ thật sâu, "Nơi này cũng lớn thêm không ít..."

Tống Thiến Thiến cả người vô lực, núm vú sưng đỏ cứng rắn đứng

thẳng trước mắt anh, phía trên còn có nước bọt trong suốt. Ái tình dâm loạn hao hết phần lớn thể lực của cô, mỗi một động tác dâm dăng của anh đều kích thích chỗ mẫn cảm của cô đến phản ứng kịch liệt.

"A... thầy... Đừng đùa núm vú em..."

Cả người anh cũng trần trụi, mồ hôi chảy ròng ròng, lưng dẫu móng tay nông sâu đều là Tống Thiển Thiển cào ra.

"Anh ôm em đi tắm rửa." Triệu Thuần ôm lấy thiếu nữ trần trụi, trùi mển hôn môi cô. Tống Thiển Thiển kiều nhuỷễn vô lực tựa vào trong lòng anh, thỏa mãn ngửa đầu để sủng ái.

Trong phòng tắm sương mù lượn lờ, Triệu Thuần chân dài tay dài, dựa vào bồn tắm lớn màu trắng ôm Tống Thiển Thiển. Thiếu nữ ngồi ở trong ngực giữa hai chân anh, dựa lưng vào lồng ngực anh.

Gậy thịt của anh vẫn chưa mềm nhũn, hung hăng phát tiết một vòng rồi, không còn dũ tợn đáng sợ nhưng vẫn nặng trĩch như cũ. Gậy thịt nửa cứng rắn chen chúc ấn vào khe mông nõn nà rất tròn, trong nước trắng mịn thơm tho, xúc cảm càng trở nên kỳ diệu.

Triệu Thuần đứng lúc huyết khí phương cương, bị khe mông cố ý vô tình đè ép xoa nắn như vậy, chỉ chốc lát lại cứng lên.

Triệu Thuần thở dài nói: "Thật là không có cách nào..."

Tống Thiển Thiển đag thoải mái nằm ở trong lòng anh, dùng tóc dài quấn quanh ngón tay anh chơi đùa, cảm giác được ở chỗ mông, vật xấu xa đó lại trở nên vừa cứng vừa lớn, làm cho người ta không thể bỏ qua, bất mẫn xoay người, lấy ngón tay chọc chọc gậy thịt nói: "Không được lớn nữa! Không được cứng nữa! Cộm không thoải

mái!" Lại tức giận xoay người tiếp tục nằm.

Anh dờ khóc dờ cười cúi đầu nhìn gậy thịt bị cô chọc ngã trái ngã phải, buồn cười đến có vài phần đáng yêu, đành nói: "Cái này sao có thể khống chế?" Nói xong theo tư thế này, nhờ nước ấm làm trơn ướt để gậy thịt đưa vào trong non huyết cô, "Thiếu Thiếu... Để thầy cẩn thận dạy dỗ em... Nào có càng làm nhiều càng chặt..."

Lại chọc vào độ mạnh yếu cũng không dụi đi, hung hăng chọc cô, hai viên tròn cọt lên cánh mỏng đùng đùng ra tiếng, lại rút ra toàn bộ. Non huyết bị chọc co rút, tê dại khó nhin, mỗi lần gậy thịt chọc vào đều mang theo chút nước ấm cao hơn nhiệt độ cơ thể nóng ấm tràn vào huyết thịt mềm mại, Tống Thiếu Thiếu bị nóng được khóc kêu: "Đã bị thầy làm chết rồi ô... Nóng quá... Thiếu Thiếu bị chọc hỏng rồi..."

Anh nghe cô hồn nhiên dâm kêu, huyết dịch sôi trào xông thẳng lên, ôm cô càng chặt, liếm hấp vành tai mẫn cảm của cô, an ủi: "Sẽ không... Thiếu Thiếu chịu đựng rất giỏi... Làm tiểu huyết lớn ra một chút mới tốt..."

Hai chân Tống Thiếu Thiếu run lên, muốn chạy trốn về phía trước, thoát khỏi khoái cảm đáng sợ này, gậy thịt của anh lại dán sát chọc sâu trong tiểu huyết, hai chân mềm nhũn ngã quỵ vào trong nước. Phù phù một tiếng bọt nước bắn ra tung tóe, anh nghe tiếng đầu gối cô đập mạnh vào bồn tắm, cũng không nghĩ đến chuyện khác, vội rút ra gậy thịt, đỡ cô hỏi: "Đây là làm sao vậy?"

Tống Thiếu Thiếu kỳ thực cũng không ngã nặng, chỉ là hai chân như nhũn ra mới quỵ xuống, gậy thịt của anh bị rút ra khỏi tiểu huyết đỏ bừng mềm yếu, ngược lại cô thấy hư không khó nhin, vội nức nở đáp: "Không đau... không việc gì... Thầy mau tiến vào làm... Thiếu Thiếu rất ngứa..."

Mắt Triệu Thuần đã đỏ lên, cô ở trên giường nhiều là nước nở cầu xin tha thứ, lúc đêm khuya cũng là tình mê ý loạn mới có thể thốt ra một hai câu, bộ dáng vừa mới rút ra vội vã kề cận đòi anh còn chưa từng thấy. Lúc này mới biết trước đây cầu xin tha thứ đều là quá mức xấu hổ tự cố an ủi. Tống Thiển Thiển bị anh dạy dỗ từng chút dần dần thành thực, đêm đặng, phong tình, cố tình vẫn còn vẻ e lệ bất lực, câu dẫn người ta không thể nhẫn nại.

Tống Thiển Thiển quỳ gối trong bồn tắm lớn, cái vú lớn ở trước ngực đong đong đưa đưa, thắt lưng cong lên cực kì quyến rũ, mông đẹp mượt mà vểnh lên cao cao.

Triệu Thuần ngược lại cắn răng bắt buộc mình bình tĩnh xuống, định từ từ dạy dỗ, chầm chậm đem gậy thịt tiến đến miệng non huyết, nói: "Thiển Thiển muốn cái gì?"

"Muốn cái kia của thầy..." Tống Thiển Thiển xấu hổ được, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

"Cái kia là cái gì?" Gậy thịt của anh cọ cọ miệng huyết, nhưng không đi vào, còn cố ý dùng quy đầu cực đại chen chúc ấn âm đế đang sưng.

Tống Thiển Thiển cơ hồ muốn khóc ra, tiểu huyết run rẩy, co rụt lại co rụt, câu dẫn tầm mắt anh, một lần khép mở cố ý ngậm quy đầu đỏ tươi vào, "Thầy đừng giày vò em ô..."

"Thiển Thiển hôm nay nếu không nói ra, thầy sẽ không làm tiểu huyết non của Thiển Thiển..." Triệu Thuần chậm rãi, giơ tay nắm lấy núm vú cô.

Tống Thiển Thiển cắn cắn môi, vài lần muốn mở miệng, lại nuốt trở về mấy từ quá mức đêm đặng kia. Anh chậm rãi trêu chọc giống như

đang đốt lửa toàn thân, tiểu huyết bất tri bất giác lại lặng lẽ phun ra dâm thủy trong suốt.

"Ồ... Gậy thịt..." Tống Thiển Thiển nhắm mắt lại, chảy ra nước mắt xấu hổ, cái miệng anh đào nhỏ lần đầu tiên phun ra từ ngữ dâm đăng khó mà chấp nhận nổi: "Muốn... gậy thịt... của thầy."

"Ừ, nhưng Thiển Thiển có rất nhiều thầy a, là muốn của gậy thịt của anh sao?" Dường như muốn thưởng, anh chọc quy đầu vào trong tiểu huyết mềm mại, nhưng phía sau gân xanh phồng lên phần thân còn chậm chạp không chịu chọc hết vào, không buông tha, tà ác truy vấn tiếp.

"Vâng..." Tống Thiển Thiển lập tức nuốt vào quy đầu của anh, thoải mái đến run rẩy, đầu óc cơ hồ đã không thể tự hỏi.

Anh một tay ôm cô, tay kia thì duỗi vào nơi riêng tư của cô, cầm âm đế vuốt ve, tiếp tục dỗ dành: "Thiển Thiển ngoan, vậy... có phải nên đổi xưng hô hay không? Nên gọi anh là gì?"

Tống Thiển Thiển lập tức mở to mắt, hiểu được ý tứ của anh, vừa rồi gọi ra hai chữ gậy thịt đã hao hết toàn bộ tâm tư xấu hổ, "A... không được... Thiển Thiển nói không nên lời ô... thật thoải mái..." Tống Thiển Thiển khó nhịn tự mình vuốt núm vú, nhẹ nhàng niết từng chút một.

"Tiểu dâm hóa, tự mình sờ thoải mái sao?" Triệu Thuần nhìn động tác của cô, tay nặng nề lôi kéo âm đế đang sưng. Vốn dĩ âm đế to bằng hạt đậu đã bị anh liên tiếp xoa nắn thành lớn hơn, âm thần đáng thương đã dần dần không thể hoàn toàn bọc lấy âm đế.

"Thoải mái... A... Còn chưa đủ..." Thiếu nữ mờ mịt xoa vú mình, vẫn ngại không đủ.

Anh cũng khó có thể chịu nổi, nặng nề ra lệnh: "Thiến Thiến cầu xin anh."

Thiếu nữ khuôn mặt nhỏ thanh thuần đã đỏ ửng, rối loạn phóng đấng nửa duỗi đầu lưỡi, rớt cục vẩn nức nở, "Ô... Chồng... Chồng làm em... Làm Thiến Thiến phun nước được không..."

Triệu Thuần chiếm được đáp án vừa lòng, đem gậy thịt dữ tợn sớm đã sưng to thâm trầm cắm vào trong tiểu huyết giàn giụa nước, hung hăng nói: "Lại rối loạn lại phóng đấng! Nói, có phải một cây gậy thịt vẫn không đủ hay không? Thiến Thiến có nghĩ tới nam sinh toàn ban đều lộ gậy thịt lớn từng người hung hăng cưỡng dâm em hay không?"

"Không có... A... không từng nghĩ..." Tống Thiến Thiến lập tức rút chặt tiểu huyết lại, ngoài miệng tuy không nghĩ, trong đầu đã bắt đầu ảo tưởng — — trong phòng học trống trải, mình cả người trần trụi bị thầy ôm vào trong ngực hung hăng làm, làm đến phun nước cũng chưa dừng lại. Dưới đài nam sinh người người đội một cái gậy thịt lớn, mặt đầy dâm dục thị gian tiểu huyết dâm đấng của mình, như thể hận không thể đều dâm vào. Tiểu huyết bị gậy thịt lớn của thầy cắm rút, miệng ngậm cái, hậu huyết không biết lúc nào cũng bị một cái khác cắm vào, còn có hai gậy thịt lớn mỗi bên một cái chọc làm núng nính, còn mình vừa khóc vừa kêu, nước văng khắp nơi.

Triệu Thuần rõ ràng cảm giác được tiểu huyết đang hút gậy thịt co rút càng nhanh hơn, biết cô từ trong ảo tưởng tính giao khó mà mở miệng đạt được khoái cảm kịch liệt, không chịu buông tha, tiếp tục nhục nhã cô: "Thiến Thiến phía dưới cắn càng nhanh... Xem ra nhất định nghĩ tới... Đã thành dạng này rõ ràng muốn anh làm chết em..."

"A a a — — không được — — muốn phun nước — —" Tống Thiến

Thiến ngựa đầu, bị kích liệt làm, làm đến cao trào, tiểu huyết gắt gao co rút lại, phun ra một cỗ dâm thủy trong suốt, phun ra vô cùng có lực, thậm chí so với lần đầu tiên cao triều còn phun nhiều hơn.

Lúc tiểu huyết ẩm ướt nóng bỏng đang cao trào thì anh hung hăng rút chọc vài cái, hai cái túi dính sát vào cánh hông cô, cũng thâm trầm bắn nòng tinh nóng rục vào trong.

Tống Thiến Thiến bị nóng đến ngất đi, không chịu nổi ái tình dâm loạn như vậy, vô lực ngã vào trong lòng anh.

Triệu Thuần ôm Tống Thiến Thiến, liên tục thở dốc, cúi đầu cười: "Thật sự là tiểu dâm hóa..."

Mãi đến lúc anh rửa sạch sẽ mình và cô xong, một lần nữa ôm về giường, Tống Thiến Thiến mới mở mắt, "Thầy..."

Triệu Thuần ấm áp: "Nhiều sao?"

Kí ức dâm loạn không chịu nổi lại mạnh mẽ bị gọi trở về, cô rên một tiếng, che kín mặt, xấu hổ đến không chịu được, kêu lên: "A a a — — cũng quá dâm loạn a a a — —"

Triệu Thuần bật cười, nói: "Em dâm, anh cùng em loạn, rất tốt." Tự cảm thấy tốt đẹp gật gật đầu.

Tống Thiến Thiến tiếp tục bụm mặt, vội vàng lắc đầu: "Không muốn không muốn! Chúng ta phải quy định rõ! Không thể... không thể mỗi lần đều dâm loạn như vậy..."

Nam nhân chọc chọc cái mũi cô, nói: "Không làm được."

Tống Thiến Thiến từ khe hở nhìn khuôn mặt anh tuấn của Triệu

Thuần, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao không làm được? Chúng ta có thể một tuần chỉ làm... ừ em tính xem... chỉ làm... bốn lần!"

Triệu Thuần mặt không chút thay đổi nói: "Thứ nhất, Thiển Thiển rất dâm dăng, thứ hai, bốn lần quá ít, không có khả năng. Thứ ba..." Anh bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, "Thứ ba, Thiển Thiển đã gọi anh là chồng, sao có thể không gắng sức?"

Tống Thiển Thiển lại ngã vào giường, xấu hổ không thôi, la lớn: "Đã — — quên rồi — —!"

Chương 18

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 18: Thầy đang yên giấc, thể hiện trù nghệ (mặc áo trắng của anh nấu cơm, liếm ngón tay)

Rèm cửa sổ mỏng bị gió đêm khe khẽ vỗ về chơi đùa, trên giường lớn màu trắng, thiếu nữ kiều nhỏ cuộn mình trong lòng nam nhân, nửa ngủ nửa tỉnh, như có như không dùng ngón tay non mịn nghịch lỗ tai anh. Cô mặc một cái áo màu trắng rộng thùng thình, rõ ràng không phải của cô, cổ áo chữ V rất rộng, lúc cô nằm nghiêng lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, bộ ngực tròn trịa bị đè ép tựa vào tay anh, dưới áo trống không, chỉ mặc một cái quần lót mỏng manh.

Triệu Thuần ngực trần trụi cường tráng, đầu gối lên cánh tay, tay kia vòng quanh cô. Lỗ tai bị sờ ngứa, anh không khỏi cúi đầu nhìn, "Đã nói đổi áo ngủ cho em. Áo của anh, em mặc bị rộng." Áo này may theo dáng người anh, mặc ôm người, nhưng mặc lên người cô, núm vú mềm mại cũng hở ra ngoài do cổ áo rộng.

Tống Thiển Thiển chu miệng, nói: "Em mới không cần. Thầy thật không hiểu phong tình." Oán hận dùng ngón trỏ chọc chọc tai anh.

Triệu Thuần lập tức bắt được tay cô, khép lại trong lòng bàn tay, không cho cô tác quái nữa, lại thay cô kéo cổ áo, giấu đi bộ ngực lớn hở ra ngoài, nặng nề cười nói: "Thế này lại muốn làm gì?" Tiếng nói thuần hậu vang lên bên tai cô, chọc cô tâm tư ngứa ngáy.

Tống Thiển Thiển ánh mắt lập tức sáng lên, nhưng che che dấu dấu nói: "Không thể nói, ngày mai anh sẽ biết." Bỗng nhiên dường như nhớ tới cái gì, cô xoay người đi tìm di động, "A a đúng rồi, phải đặt đồng hồ báo thức..."

Triệu Thuần nhìn Tống Thiển Thiển mặc áo trắng của mình, lấy di động tự mình hưng phấn đặt chuông báo thức, một lúc ồn ào đặt sớm một lúc lại thấy mình đặt muộn, bộ dáng bận rộn vui vẻ bất diệc nhạc hồ, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa.

Tống Thiển Thiển rất cục cảm thấy mỹ mãn đặt xong chuông báo thức, cho Triệu Thuần xem, hóa ra liên tục đặt ba lần báo thức, một lần 6h, một lần 6h mười, lần nữa là 6 giờ rưỡi.

Triệu Thuần không biết làm sao, nói: "Tám giờ đi học, em đặt sớm như vậy làm gì?"

Tống Thiển Thiển trịnh trọng tắt máy di động đã đặt xong chuông báo thức, thúc giục Triệu Thuần nhanh ngủ, nói: "Có việc, thầy mau ngủ đi, ngủ ngon." Dùng tay nhỏ bé non mịn sờ sờ mặt anh, nhẹ nhàng vuốt mí mắt anh, ôn nhu nói: "Thầy ngủ đi, Thiển Thiển yêu anh."

Triệu Thuần khó có khi thuận theo nhắm mắt lại, hưởng thụ cô ôn nhu an ủi, nhẹ nhàng nói: "Anh cũng yêu em."

Cô cuộn mình trong lòng anh, hạnh phúc nhắm mắt ngủ say.

Anh luôn luôn ngủ không sâu, cũng không thể ngủ ngon, động tĩnh rất nhỏ có thể khiến anh bừng tỉnh, lúc có việc thậm chí cần thuốc để giúp mình đi vào giấc ngủ. Nhưng hôm nay ôm cô lại ngoài ý muốn ngủ ngon, cô gái nhỏ trong lòng mềm mại thơm tho, không muốn xa rời, thân mật tựa vào trong lòng anh, xúc cảm mềm mại làm cho

người ta an tâm. Bình thường hơn năm giờ đã bừng tỉnh, nhưng bất tri bất giác vừa ngủ đã ngủ đến lúc ánh nắng sáng ngời.

Anh có chút kinh ngạc nhìn nhìn đồng hồ đầu giường, đến 6h hai mươi. Tống Thiển Thiển đã không ở trên giường, chỗ cô ngủ còn lộn xộn, vừa thấy chính là vội vã nhảy xuống giường, nhưng bên cạnh gối đầu lại có tờ giấy.

Triệu Thuần xoa xoa mắt, cầm lấy tờ giấy, híp mắt đọc, "— — Thầy, tỉnh dậy mặc quần áo xuống dưới nhà ăn cơm nha!"

Lúc Triệu Thuần không mang kính mắt, sắc bén người giảm đi rất nhiều, càng giống một thiếu niên. Tóc vẫn còn tán loạn trên đầu, không giống bình thường ở ngoài, dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ, khí chất cấm dục rõ ràng. Hiện giờ mặc áo ngủ tư tắm màu xám, bộ dạng dường như trẻ lại không ít, thực sự ít có người nhìn thấy một mặt này của anh.

Triệu Thuần cầm tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay, biết cô lại có trò mới.

Nhà anh là kiểu hai tầng, tầng hai là thư phòng và phòng ngủ chính, tầng một là phòng ngủ phụ. Lần đầu tiên đưa Tống Thiển Thiển đến, không nhẫn nại đi lên lầu hai mà trực tiếp đi phòng phụ, ngày hôm qua mang cô về phòng chính hồ nháo một trận. Lúc xuống cầu thang, một mùi thơm ấm áp lặng yên bay tới, Triệu Thuần ngửi ngửi, là hương vị đồ ăn nóng hằm hập.

Định thần nhìn, Tống Thiển Thiển mặc áo sơmi trắng rộng thùng thình của anh, không che được gì, lộ ra cái mông rất tròn, không hề phát giác đưa lưng về phía anh xếp thức ăn trên bàn cơm, tâm tình tốt còn ngâm nga hát nhỏ. Mùi đồ ăn chính là từ trên bàn cơm truyền đến anh.

Triệu Thuần có chút hoảng thần, anh đã lâu không ở nhà mình tự ăn bữa sáng, bình thường tùy tiện giải quyết ở trên đường, ở nhà rất ít có cơ hội đun bếp. Có thời gian bởi vì ăn uống không quy củ nên mời một dì đến nấu cơm, nhưng hương vị không hiểu sao lại không quen. Dì nấu cơm người phương bắc, hương vị thiên về cay, Triệu Thuần khẩu vị nhẹ nhàng nhiên không thích, khách khí cho nghỉ rồi cũng không tiếp tục mời ai đến nấu cơm nữa. Ăn cơm luôn qua loa cho xong. Triệu Thuần tựa như hầu hết đàn ông, không am hiểu nấu nướng, đối với nhà bếp có một chút cảm giác không thể làm gì. Đề toán khó vẫn giải được thành thạo, nguyên lý kinh tế học phức tạp cũng có thể tìm hiểu rõ ràng nhưng cháo trắng ăn sáng lại có thể đem làm khó anh.

Tống Thiển Thiển kỳ thực sớm biết anh đứng sau lưng mình.

Loại trực giác đặc biệt của phụ nữ không thể nói rõ, nhưng không hiểu sao rất chuẩn.

Anh cứ như vậy lảng lảng đứng sau lưng, cô vì anh dọn bữa sáng, không nhiều lắm, cũng chỉ là tâm ý cẩn thận chuẩn bị thật lâu. Bỏ thêm rau dưa cùng cháo trắng nấu thịt, mùi thơm đầy mũi, trứng rán vàng tươi cố ý có hình có dáng, hai miếng bánh mì nướng hơi vàng cũng đổ đầy sữa đặc. Bàn ăn sáng đã xếp xong, giờ phút này cô giống người vợ mới cưới — — đầy cõi lòng chờ mong lảng lảng đợi người âu yếm nhất đi xuống.

Ảo tưởng như vậy làm cô đỏ ửng mặt.

Tâm ý của cô đang run run vui thích, anh không để cô đợi lâu lắm.

Cánh tay ấm áp lập tức gắt gao ôm lấy cô từ phía sau, mang theo kích động và cấp bách hiếm có. Mũi anh dừng ở bên tai Tống Thiển

Thiến, mang đến chút ngửa, khe khẽ mở miệng, nói: "Thiến Thiến, cảm ơn em."

Thiếu nữ trong sáng sớm mùa thu lạnh lẽo, tâm lập tức bị hòa tan.

Tống Thiến Thiến không phải tâm huyết dâng trào muốn làm bữa sáng cho Triệu Thuần. Cô sớm biết anh chưa từng ăn uống cẩn thận, vài lần cô từ canteen giáo viên nhìn anh vừa cau mày nói điện thoại cùng người nào, vừa ngậm có ngậm không ăn cơm. Chưa ăn mấy miệng đã để lại đồ ăn, tiếp tục nghe điện thoại. Còn có buổi sáng, tự học sớm lại có bốn tiết học, bận rộn chỉ uống sữa đậu nành cũng coi như ăn điểm tâm.

Cho nên lần này chuẩn bị bữa sáng, không phải tâm huyết dâng trào, mà là chân chính thương tiếc người đàn ông của cô.

Giọng Triệu Thuần không hiểu sao có một chút khàn khàn, "Đó đều là... em chuẩn bị?"

Tống Thiến Thiến xoay người, trong mắt không biết khi nào đã có nước mắt, đem ngón tay bị phỏng lúc nấu cháo lặn lẽ giấu ra phía sau, lộ ra tươi cười long lanh, nhuyển giọng thềm oán nói: "Trong nhà thầy thật là, cái gì cũng không có... Tìm nửa ngày mới chỉ có thể này... Ô..."

Môi anh hơi hơi khô ráo, lúc dừng ở trên môi cô, không thông dong khiêu khích giống trước đây, mang theo vệt vàng mà thiếu niên mới có. Bức thiết hấp thu nước bọt ngọt ngào của cô, liếm cánh môi no đủ, sau đó ngậm đầu lưỡi cô mút vào. Một lúc lâu cũng không chịu buông ra.

Cô kiễng mũi chân, làm cho cái hôn này hòa tan trong gấn bó. Không cẩn thận, ngón tay đặt trên bàn cơm, đau đến nức nở một tiếng.

Anh lập tức phát hiện khác thường. Dừng lại nhìn Tống Thiển Thiển, hỏi: "Làm sao vậy?"

Tống Thiển Thiển cắn cắn môi, vẫn khe khẽ đem ngón tay bị bỏng đỏ lên đưa tới trước mặt anh, cúi đầu nói: "Không cần thận bị bỏng... nhưng đã không còn đau nữa!"

Anh đau lòng thối thối, nặng nề nói: "Tiểu lừa đảo."

Nói xong ngậm ngón tay cô, liếm ướt ngón tay bị thương, đầu ngón tay tê dại rơi vào trái tim. Tống Thiển Thiển không khỏi yếu ớt kêu lên, "A..."

Anh phun ngón tay ra, ôn nhu ôm lấy Tống Thiển Thiển, nặng nề nói: "Em biết không, anh rất cao hứng."

Tống Thiển Thiển không đáp, ôm lấy anh.

Nắng sớm sáng dần.

Qua một lúc lâu, trong nhà ăn truyền đến tiếng cô kêu to: "A a a — — không còn thời gian! Thầy mau ăn đi — —"

Thành công tự mình phá hỏng không khí ái muội.

Chương 19

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 19: Người phụ nữ xa lạ xuất hiện, đi chất vấn bị thầy hung hăng cường

(nội y tình thú dụ hoặc trước)

Cho dù cùng thầy nùng tình mật ý ăn điểm tâm, cũng cùng nhau vượt qua một đêm nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, nhưng — — vẫn phải đi học!

Hơn nữa Triệu Thuần trời sinh tính tình nghiêm cẩn, cho Tống Thiển Thiển quy định một hai ba điều, cái gì ở trường học không được quá thân cận, cái gì đi học không được tùy tiện câu dẫn, cái gì một tuần nhiều nhất chỉ có thể ở nhà anh ngủ lại hai lần, thời gian khác phải đi về nhà cô. Anh còn viết ra toàn bộ quy định quan trọng lên giấy, ký tên mình, sau đó buộc Tống Thiển Thiển cũng phải ký tên. Đợi đến lúc Tống Thiển Thiển làm nũng xấu hổ bị trấn áp hết, không tình nguyện cũng phải ký tên, cam đoan sẽ nghe lời anh mới vừa lòng ban thưởng một cái hôn nhẹ lên trán. Mang theo Tống Thiển Thiển, một đường đi đến trường.

Thoạt nhìn làm điểm tâm quả thực là không công, Tống Thiển Thiển cầm tờ giấy anh viết cái gọi là "Điều lệ yêu đương (thử nghiệm)", mắt như dao tức giận nhìn chăm chăm Triệu Thuần trên bục giảng đang viết bảng.

Hôm nay thần thái Triệu Thuần có vẻ quá mức sáng láng, ôn hương nhuyễn ngọc làm bạn một đêm, buổi sáng lại được ăn no uống tốt, tinh thần dăng mური phần, ánh mắt sắc bén cũng càng có lực sát thương, vừa viết bảng vừa cảm giác được ánh mắt đằng sau, thanh âm chậm rãi không dừng lại, tiếp tục giảng: "... Cho nên đường phụ trợ này gắn kết hai điểm AB..." Phấn viết trên bảng đen tiêu sái từng nét, thậm chí không cần thước cũng có thể vẽ được đường thẳng tắp tuyệt đẹp, tiếp theo quay đầu bí ẩn trừng mắt, cô đành phải cất tờ giấy, ngoan ngoãn nghe giảng bài.

Ngồi ở cùng bàn cạnh Tống Thiển Thiển là Lý Hà cảm thấy thầy giáo toán học không hiểu sao hình như trừng mắt nhìn về phía này, không khỏi rùng mình, đáng sợ... quả nhiên thầy giáo toán học đẹp trai đều là tồn tại đáng sợ...

Tống Thiển Thiển giống như thường cẩn thận ghi chép, lúc cúi đầu lại nhin không được mím cười, lúc sắp ra cửa, thầy không chịu đeo caravat, cố tình muốn mình đến giúp đeo, dù nói với anh mình không biết thắt, làm thật khó coi, vẫn phải kiên trì thắt cho anh một cái nút xiêu xiêu vẹo vẹo, tuy là không quá tệ nhưng so với tay anh làm không biết kém đến đâu. Nhưng không hiểu sao thầy rất vừa lòng, không chỉnh lại caravat, đeo cái caravat nghiêng lệch đặc ý một đường rêu rao huênh hoang. Mới vừa rồi hình như càng lệch đi, còn hồn nhiên không biết. Thật là... giống một đứa trẻ.

Tống Thiển Thiển miệng không tự giác tràn ra một chút mím cười ngọt ngào.

Cô khởi bắt đầu suy tư... Kỳ thực trừ lúc buổi sáng nấu cơm cho anh, còn vụng trộm chuẩn bị một cái "Kinh hi" khác cho anh, cũng chính là muốn buổi tối cho anh xem...

Nghĩ đến đây, trên mặt không khỏi hiện ra ngượng ngừng lại nghịch

ngọt tươi cười, vụng trộm chuyển động cái mông rất vểnh.

"Tại vị trí điểm C này... Chờ một chút."

Tống Thiển Thiển đang viết, bỗng nhiên thấy thanh âm Triệu Thuần lạnh lùng thản nhiên ngừng lại, phòng học yên tĩnh đột nhiên tranh cãi ầm ĩ một chút, đặt bút ngừng đầu, lại nhìn thấy Triệu Thuần đã không ở bục giảng, đứng ở cửa, đang nói chuyện cùng một người phụ nữ xa lạ.

Triệu Thuần nghe thấy lớp học ồn ào, lập tức quay đầu, nhăn mày, nghiêm mặt giáo huấn, "Yên lặng! Tự xem đề."

Anh ở lớp học xây dựng ảnh hưởng rất lớn, vừa nói vậy, rất nhiều người không dám nhìn anh.

Dù vậy Tống Thiển Thiển vẫn nhìn bọn họ.

Người phụ nữ xa lạ kia, một thân quần áo công sở, cầm theo một túi nữ nhỏ, tóc cuộn sóng, màu hạt dẻ cực đẹp, mặt mày lãnh diễm, mặc âu phục ôm người màu đen, phía dưới mặc váy màu xám hoa văn, bộ ngực rất tròn đứng thẳng, nhìn ra tuyệt đối đến cup G, tương đối có một chút hương vị thực nữ. Lúc nói chuyện với Triệu Thuần, ngay từ đầu còn nghiêm mặt, sau đó không biết nói đến cái gì, Triệu Thuần thỏa hiệp gật gật đầu, gương mặt nhỏ ấy đỏ ửng, trong ánh mắt không dấu vài phần vui thích, thậm chí dựa vào Triệu Thuần một chút, Tống Thiển Thiển thậm chí thấy rõ ràng cô ấy sơn móng tay đỏ tươi, yêu kiều quyến rũ. Mà Triệu Thuần thế nhưng hoàn toàn không cự tuyệt, còn vỗ vỗ lưng cô ấy, môi mỏng khẽ mở, còn nói mấy câu.

Tống Thiển Thiển nhìn bọn họ ôm khế, cơ hồ muốn vò nát tờ giấy trong tay. Mặt phấn nén giận, tức không thôi.

Triệu Thuần rất ít, hoặc phải nói là cực ít dừng giảng lớp học để đi nhận điện thoại hoặc là đi ra ngoài nói chuyện, bởi vì anh thấy như vậy sẽ phá hỏng không khí lớp. Cho nên hôm nay cho cả lớp đợi mình, lại đi ra ngoài, có thể nói là rất hiếm có.

Người phụ nữ xa lạ kia chỉ hàn huyên một hồi với Triệu Thuần rồi đi, trước khi đi tựa hồ chú ý thấy caravat Triệu Thuần bị nghiêng, còn tựa tay thay anh sửa sang lại, mà Triệu Thuần không cự tuyệt. Tống Thiển Thiển nhìn cô ấy lắc mông rời đi, trong lòng tức không chịu được, nào có người có thể trong giờ học trực tiếp tìm Triệu Thuần nói chuyện thân mật còn ôm như vậy? Bình thường anh lạnh nhạt sắc bén sao có thể đi ra ngoài nói lâu thế? Hơn nữa chuyện thân mật như sửa lại caravat không phải bạn bình thường có thể làm được — — có thể là... Có phải là...

Tống Thiển Thiển cắn cắn môi, hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Triệu Thuần mới quay vào lớp học, nghĩ anh nhất định sẽ cho mình một ánh mắt! Cho dù không nói gì, chỉ cần một ánh mắt trấn an, mình cũng có thể tin tưởng khẳng định là có nguyên nhân. Nhưng mà Triệu Thuần biểu tình lạnh nhạt, bình thản, tiêu sái đi vào, tiếp tục cầm sách giáo khoa giảng bài, hoàn toàn không nhìn một cái, ánh mắt hoàn toàn không dừng ở trên người cô?

Tống Thiển Thiển trong lòng đau đớn, thầm nghĩ nhất định phải hỏi rõ ràng.

Triệu Thuần cứ theo lệ thường giảng xong tiết học, chuông tan học vang lên liền rời đi, không hề lưu luyến.

Tống Thiển Thiển lẳng lẳng ngồi tại chỗ.

Lý Hà ngồi cùng bàn hưng phấn đẩy đẩy cánh tay Tống Thiển Thiển, khoa tay múa chân bát quái: "Oa a! Đó là bạn gái thầy Triệu sao?"

Dáng người thật tốt! Không nghĩ thầy Triệu còn giấu một bạn gái như vậy!" Cũng không để ý Tống Thiển Thiển cứng đờ không có phản ứng gì, Lý Hà tiếp tục nói: "Nhưng vì sao đột nhiên đến trường tìm thầy Triệu đây, kỳ quái... Ai nha không biết, quên đi..."

Tống Thiển Thiển hoàn toàn không nghe thấy Lý Hà nói gì, chỉ lẳng lẳng nhớ lại sườn mặt lãnh đạm của Triệu Thuần bỏ qua mình. Lãnh đạm bỏ qua so với ánh mắt trực tiếp trào phúng còn đáng sợ hơn.

Tống Thiển Thiển vô ý thức sờ sờ váy mình, không thoải mái lắm giật giật. Bỗng nhiên nhớ mình còn không biết xấu hổ hôm nay chuẩn bị câu dẫn, đột nhiên thấy rất buồn cười.

Như vậy mới xứng đôi đi?

Thầy giáo toán học phong độ phải có người xinh đẹp tri thức trình độ cao, trai tài gái sắc.

Không ai nghe nói thầy giáo sẽ cùng một nữ học sinh so với mình nhỏ hơn mười tuổi lại cùng một chỗ...

Bỗng nhiên di động trong ngăn bàn rung lên.

Tống Thiển Thiển vô ý thức sờ di động xem, vừa mở ra, tin nhắn của anh đập vào mắt: "Thiển Thiển, tháng này đừng tới nhà anh."

...Đừng tới nhà anh?

Buổi sáng còn quy định quy tắc và điều lệ yêu đường, hiện giờ thấy bạn gái trước đã lập tức đổi ý không cùng với mình?

Hoặc là... Căn bản không phải bạn gái trước?

Tống Thiển Thiển trong đầu lộn xộn, cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Lý Hà tự cười ngửa tới ngửa lui, dư quang nhìn thấy Tống Thiển Thiển, kinh ngạc kêu lên: "Thiển Thiển! Sao cậu lại khóc?"

Ngày thu chạng vạng, mang theo hương vị làm cho người ta thoải mái. Dương quang không phải quá gay gắt, ấm áp chiếu vào ký túc xá, hiện ra hình ảnh hư không vàng chói.

Tống Thiển Thiển nắm tay đứng tại cửa khoa toán học.

Cô đứng yên rất lâu.

Tống Thiển Thiển biết anh có thói quen chưa phê chữa xong bài tập, sau đó tỉ mỉ chuẩn bị tốt ngày hôm sau anh mới trở về. Cho nên thường thường rời văn phòng cuối cùng.

Cách cửa, bên trong là Triệu Thuần, bên ngoài là Tống Thiển Thiển.

Tiết buổi chiều, Triệu Thuần như trước không giải thích gì với Tống Thiển Thiển, không có giải thích người phụ nữ kia, không nói vì sao không cho phép mình tới nhà anh, thậm chí so với bình thường ánh mắt càng ít đi nhiều lắm. Tựa như có vẻ muốn bỏ qua mình.

Tống Thiển Thiển trong lòng ghen một hơi, không hỏi rõ quyết không bỏ qua. Đúng lúc cô run rẩy vươn hai tay, dự tính đẩy cửa, đột nhiên cửa mở ra từ bên trong.

Triệu Thuần kéo tay nắm cửa, vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt lãnh đạm, nhìn thấy cô cũng chỉ nâng mí mắt, hờ hững nói: "Sao còn chưa về?"

Tống Thiển Thiển trong lòng ủy khuất và khó hiểu bốc thành cực kì

khó chịu, thấp giọng nói: "Em đang đợi anh."

Triệu Thuần tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nói: "Thiếu Thiếu, anh hiện giờ bề bộn nhiều việc, ngày mai lại cùng em."

Tống Thiếu Thiếu run rẩy ngẩng đầu, nhìn mặt anh cơ hồ xa lạ, nói: "Thầy... không cần em nữa sao?"

Triệu Thuần sững sốt một chút, nói: "Em đang nói cái gì?"

Tống Thiếu Thiếu cúi đầu, tiếp tục nói: "Em đã biết, thầy cũng không cần giấu giếm em, không phải sao? Chỉ cần thầy nói với em... Em sẽ đi..." Nói đến câu sau giọng đã bắt đầu run rẩy.

Triệu Thuần càng nghe càng nghi hoặc, nói: "Thiếu Thiếu em nói rõ ràng."

Cô lập tức bạo phát, ánh mắt rung rung ngẩng đầu, úy kỵ nhìn thẳng mắt anh, nói: "Là thầy nói rõ ràng đi! Cái gì cũng không giải thích! Bỗng lạnh bỗng nóng rất có ý tứ sao? Hoặc là nói em căn bản chính là một đồ chơi của thầy, nghĩ tới sẽ gọi em đến, không thích cũng chỉ nói với em "Anh bề bộn nhiều việc"?"

Triệu Thuần rất ít nhìn thấy cô thất thố như vậy, trong trí nhớ của anh, Tống Thiếu Thiếu luôn xấu hổ hoảng hốt nhìn anh, ngẫu nhiên giống mèo hoang nhỏ, khi đó ánh mắt cũng sáng ngời, chưa từng có ánh mắt căm lạng, tàn khốc lại khủng hoảng như vậy.

Triệu Thuần yên tĩnh, kéo cô vào văn phòng, nặng nề nói: "Anh không muốn cãi nhau, chúng ta từ từ nói chuyện."

Tống Thiếu Thiếu khó được phản kháng kịch liệt, rơi lệ đầy mặt, "Không cần! Em thấy không có gì để nói! Thầy không cần em nữa,

cứ như vậy đi! Em hiểu!" Rõ ràng giọng rất lớn, nhưng trong đó mang theo run rẩy, đúng là miệng cộp gan thỏ.

Khí lực anh thật lớn, trực tiếp đặt Tống Thiển Thiển sau cửa, híp mắt, cúi đầu nói: "Em... Dựa vào cái gì hoài nghi anh là người như vậy? Đã không nói rõ ràng, lại không từ tế nói chuyện, còn phát hỏa với anh? Là anh quá sủng em sao, Thiển Thiển? Hử?"

Không đợi cô đáp, anh cúi đầu ấn một cái hôn quá thô bạo lên đôi môi run rẩy của cô. Không xoa nhẹ, cũng không khiêu khích tình dục, mà là muốn chứng minh cảm giác mình tồn tại, thô bạo liếm cắn cánh môi cô, không chút do dự vươn đầu lưỡi tiến quân thần tốc, giống như xác nhận lãnh thổ của mình, liếm qua từng chỗ. Cô không hề phối hợp, ngược lại hung hăng cắn đầu lưỡi anh, anh bị đau, trong miệng đã nếm ra hương vị rỉ sắt của máu tươi, rõ ràng là bị cắn rách.

Triệu Thuần rút đầu lưỡi ra, vây lấy thiếu nữ quật cường trong cánh cửa và cánh tay mình, ánh mắt nguy hiểm mà lạnh nhạt, khe khẽ lau máu tươi bên môi, động tác này thông thả mà gợi cảm, nhưng mà vì lời nói kế tiếp, trở nên càng thêm nguy hiểm.

Cô rành mạch nghe được anh dùng một loại ngữ khí xa lạ nói: "Rất tốt."

Chương 20

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 20: Hiếu làm giải trừ, ở văn phòng bị thầy liếm toàn thân (âm đế bị cạo sừng, dùng đầu lưỡi làm huyết)

Triệu Thuần vẻ mặt lãnh đạm, bên môi còn thấm một tia máu tươi, làn da trắng nõn có vết máu đỏ, chứa một loại tuấn mỹ tà ác. Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen, caravat cùng màu, âu phục màu sẫm đĩnh đạc, tàng thân hình tràn ngập sức bật.

Cô bị anh giam trong cửa và cánh tay, không thể thoát, cánh môi mềm mại bị gặm cắn sừng đỏ, lại dùng cặp mắt to sáng ngời hàm chứa nước mắt bướng bỉnh nhìn anh. Đôi mắt cô cực đẹp, cũng không phải con người một màu đen giống anh, mà có chứa chút màu hổ phách, lúc chứa nước mắt chớp động, giống một hồ nước sâu gợn sóng phiêu đảng. Cứ như vậy không úy kỵ nhìn chăm chăm anh, cặp mắt kia không che giấu nhiệt tình và thất lạc.

Triệu Thuần thần sắc vừa động, vẻ mặt cứng rắn mềm xuống, thấp giọng gọi một tiếng, "Thiển Thiển, rốt cuộc làm sao vậy, đừng chọc tức anh."

Tống Thiển Thiển trước khi tiến vào vốn ôm ý định không được yếu đuối trong đầu, nhất định phải hỏi anh. Nhưng chỉ một tiếng gọi khẽ "Thiển Thiển" đã đánh tan phòng tuyến của cô. Cô còn tự cho là rất chắc chắn.

Nước mắt lập tức chảy xuống, Tống Thiển Thiển lau nước mắt, trực tiếp kéo anh đến chỗ ngồi, lớn tiếng nói: "Được, vậy nói rõ ràng." Sau đó xoay người kéo toàn bộ rèm cửa sổ văn phòng khoa toán xuống.

Triệu Thuần cau mày ngồi trên ghế nhìn động tác Tống Thiển Thiển kiên quyết mà kỳ quái.

Tống Thiển Thiển che toàn bộ rèm cửa sổ văn phòng rồi, lại đi kiểm tra xem cửa có đóng chặt hay không, lúc này mới trở lại trước mặt Triệu Thuần. Triệu Thuần ngồi ở ghế, Tống Thiển Thiển đứng trước mặt, cúi đầu nhìn anh, nước mắt và yếu đuối vừa rồi toàn bộ thu lại, quật cường theo dõi anh, sau đó... kéo tay anh, chậm rãi duỗi vào trong váy mình.

Triệu Thuần mặt vẫn còn nhăn. Vốn muốn ngăn lại cử chỉ hoang đường này, nhưng tay anh bị lôi kéo làm cho sờ thấy cái gì, dung mạo Triệu Thuần lập tức nhiễm vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn mặt Tống Thiển Thiển dâng lên đỏ ửng vẫn bướng bỉnh đè tay anh.

Triệu Thuần thấp giọng nói: "Thiển Thiển... Em đây.."

Tống Thiển Thiển mạnh mẽ rút tay anh ra, xoay người ghé vào bàn làm việc của anh, nhấc váy lên, nháy mắt cảnh xuân lộ ra ngoài.

Cô không mặc quần lót thuần trắng thông thường, mặc một cái quần chữ "T" nửa trong suốt, cực mỏng, cực trong, căn bản không át được kiêu mông màu mỡ, đũng quần không phải miếng vải, mà là dây thừng, từ thắt lưng đi xuống, dây thừng càng ngày càng thô, cũng càng ngày càng chặt, đem miệng thịt gắt gao xiết thành hai cánh hoa, hình dạng âm thần vô cùng rõ ràng, đầu dây thừng thậm chí ở tiểu âm để kết một cái nút, nút dây thừng thô ráp ma sát âm đế, thiếu nữ mặc quần chữ "T" dâm mỹ này đã một ngày, cho nên âm đế mềm

mại cũng bị ma sát dâm làm như vậy tròn một ngày. Dây thừng vốn không thể che phong cảnh chung quanh non huyết.

Anh tinh tường trông thấy tiểu âm để dâm dăng mình từng liếm qua đã run run rẩy sừng to, sừng đỏ so với bình thường gần gấp đôi, điềm đạm đáng yêu bị nút dây thừng thô ráp ma sát. Trong tiểu huyết chảy ra dâm thủy hoàn toàn làm ướt vải dẹt nhỏ đến đáng thương, từ cặp đùi nõn nà chảy xuống, thậm chí có một giọt dâm thủy lớn trực tiếp từ trong tiểu huyết, "tí tách" một tiếng rơi lên đôi giày bóng loáng của anh.

Triệu Thuần bị hình ảnh dâm mỹ trong suốt lại đáng thương kiều kiều như vậy kích thích đến có chút không nên lời.

Tống Thiển Thiển cực lực đè thấp thất lưng, kiều mông vênh lên cao, thuận tiện cho anh quan sát, trên mặt cũng là biểu tình khó chịu, cúi đầu nói từng câu: "Vì thầy... Em có thể ném đi xấu hổ... Cực lực làm thầy thích... Đây là em nghĩ cho thầy... Lẽ vật... Nhưng mà cái gì thầy cũng không nói với em, coi em thành một đứa trẻ, thậm chí trở thành món đồ chơi... Có bạn gái cũng không nói cho em biết... Thậm chí... Thậm chí nhanh như vậy muốn đón cô ấy vào nhà mình, sau đó đuổi em... Em..." Tới đây, Tống Thiển Thiển thật sự nói không được nữa, nước mắt từng giọt rơi xuống, cùng với hoàn toàn thất vọng, hạ thân trần trụi xấu hổ cảm giác quá nặng nề.

Triệu Thuần lúc đầu còn nghe, về sau càng nghe càng hồ đồ. Trước tiên buông váy cô xuống, che cảnh xuân vô hạn. Sau đó nhẹ nhàng ôm Tống Thiển Thiển ngồi lên đùi mình, cô sợ hãi kêu một tiếng nho nhỏ, định tránh anh ôm ấp. Triệu Thuần chỉ nhẹ nhàng cào một chút trên tấm lưng mẫn cảm của cô, cô liền mềm xuống.

Triệu Thuần thấp giọng ghé vào tai Tống Thiển Thiển, "Bạn gái gì?"

Tống Thiển Thiển mắt mang oán hận xấu hổ liếc anh một cái, "Buổi chiều tới tìm anh kìa..." Cô bỗng nhiên hồi tưởng động tác người phụ nữ xa lạ đó chỉnh lại caravat cho Triệu Thuần, lập tức tức giận lên, "Chỉnh lại caravat cho anh! Hừ!"

Triệu Thuần lúc này mới hiểu được cô đang nói gì, lắc đầu bật cười, "Không phải bạn gái, cô ấy không phải."

Tống Thiển Thiển lập tức quay người, ngồi dạng trên đùi anh, cào cổ Triệu Thuần, giận dữ nói: "Bạn gái trước cũng coi như bạn gái! Bớt xấu đi!"

Triệu Thuần lại cúi đầu trực tiếp che môi cô, trần trọc cánh môi mềm dịu, đầu lưỡi nhẹ nhàng chọc vào, ngậm đầu lưỡi cô tinh tế mút, làm cho Tống Thiển Thiển không khỏi đỏ mặt thờ dốc, mới chậm rãi rút đầu lưỡi ra, đầu tựa đầu, ôn nhu nói: "Tốt rồi, Thiển Thiển đừng nóng giận. Đó thật sự không phải bạn gái anh, bạn gái trước cũng phải."

Tống Thiển Thiển đỏ mặt thờ dốc, vẫn hơi hơi kháng cự, nhưng ngữ khí không tự giác mềm xuống, mở mắt to ướm át nhìn anh nói: "VẬY... Hai người vì sao thân mật như vậy?"

Triệu Thuần do dự một chút, nắm bả vai cô, còn thật sự nói: "Thiển Thiển, việc này vốn tạm thời không định nói với em. Nhưng mà làm em khó chịu như vậy, trong lòng anh không nở. Cho nên anh nói cho em-- người tới tìm anh buổi chiều, tên là Triệu Hân."

Cô mở to hai mắt, "Triệu -- Hân? Cũng họ Triệu?"

Triệu Thuần gật đầu, "Đúng vậy, em đoán đúng. Cô ấy là em gái anh, em ruột." Nói được một nửa, như có vẻ đau đầu xoa xoa huyệt thái dương. Lúc này mới nói tiếp.

Tống Thiển Thiển mở to hai mắt, nghe anh nặng nề kể ra, mới hiểu được chân tướng.

Em gái anh là người rất không chịu quản giáo, trong nhà Triệu Thuần gia giáo nghiêm, con trai con gái đều quản rất chặt. Triệu Hân tính tình kiệt ngạo bất tuân, bộ dạng xinh đẹp, nhưng lại giống con trai, dám yêu dám hận, gần nhất điên cuồng yêu một người đàn ông, mình cùng anh ta ở chung, còn dự tính kết hôn. Bị trong nhà phát hiện rồi cưỡng chế bắt về, Triệu Hân không chịu, đến xin Triệu Thuần cho cô ở nhà anh một thời gian, đợi cha mẹ hết tức, tránh thoát nơi đầu sóng ngọn gió lại trở về cùng một chỗ với người đàn ông của cô ấy. Triệu Thuần cũng chỉ có một người em gái, không thể làm gì, đành phải đồng ý. Gọi điện thoại cho cha mẹ nói em gái ở đây, mình sẽ quản giáo cẩn thận, cho hai người yên tâm. Cha mẹ đương nhiên bất mãn, còn lái nhái một chút, ép buộc một buổi chiều, gà bay chó sủa, vừa mới cơ bản yên ổn. Cho nên vừa rồi anh mới đầy mồm mệch và không kiên nhẫn. Thái độ không kiên nhẫn này hoàn toàn không phải đối với cô, mà là bị sự tình ép buộc. Cho nên anh chỉ có thể gửi tin nhắn cho cô nói trong thời gian này đừng đến nhà mình, cũng là vì bảo hộ cô, sợ bị phát hiện quá sớm, ảnh hưởng không tốt với Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển choáng váng mơ hồ nghe xong nửa ngày, thế mới nửa hiểu nửa không.

Triệu Thuần thở dài một hơi, nâng khuôn mặt cô, ôn nhu nói: "Vốn anh không dự tính nói với em, tình huống nhà anh kỳ thực... có chút phức tạp, anh nghĩ chờ em lớn hơn một chút, thành thực một chút, mới nói với em chuyện có liên quan đến gia đình anh." Nói tới đây, vẻ mặt anh cổ quái chọc chọc trán Tống Thiển Thiển, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nhưng mà! Anh thực muốn nhìn trong chút trong óc em cả ngày suy nghĩ cái gì! Chỉ miên man suy nghĩ, cái gì cũng không rõ ràng, khóc sưng mắt một hồi, phát hỏa với anh một

hồi". Lúc nói câu cuối cùng, ánh mắt mềm mại, "Kết quả làm cho anh cũng theo em, trong lòng chợt cao chợt thấp, bỗng vui bỗng buồn."

Tống Thiển Thiển ánh mắt choáng váng mơ hồ lập tức sáng ngời, ôm lấy thắt lưng anh, vui vẻ nói: "Cho nên đó là em gái thầy, thầy không có bạn gái!"

Triệu Thuần mặt không chút thay đổi, nói: "Anh có bạn gái."

Thần sắc Tống Thiển Thiển lập tức khẩn trương, oán hận nói: "Ai? Tống Thiển Thiển em cho cô ấy biết, muốn cướp thầy với em có kết cục gì!" Vừa nói xong bất quá chưa đã bắt đầu sẵn tay áo.

Mặt Triệu Thuần tiếp tục không chút thay đổi, nói: "Em."

Trầm mặc một hồi lâu, trên mặt Tống Thiển Thiển trắng nõn, vừa rồi vẫn còn phẫn nộ, chậm rãi biến thành mờ mịt, lại nhiễm đỏ ửng, cuối cùng đã đỏ đến không được, cả tai cũng đỏ thẫm lên, cô giọng lắp bắp: "Lời thầy không thể nào tiếp nhận... em... em..."

Anh bật cười, nắm tay nhỏ bé của cô, nghiêm túc nói: "Tốt rồi, em đã có hồi đáp, anh đã giải thích rõ ràng. Giờ đến lúc anh cẩn thận tính sổ với em."

Tống Thiển Thiển vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn quên mình có chuyện gì cần tính sổ, "Tính cái gì?"

Anh chậm rãi nắm tay Tống Thiển Thiển, cho vào đũng quần, làm cho cô đụng đến âm đĩ bị dây thừng ma sát sưng lên, vừa lòng nhìn khuôn mặt nhỏ càng ngày càng đỏ, nặng nề nói: "Giải thích một chút sao lại thế này."

Tống Thiển Thiển ấp úng nửa ngày, mới xấu hổ thẹn thùng nhỏ giọng

đáp: "Mua..."

Triệu Thuần nheo mắt, "Giấu anh mua?"

Tống Thiển Thiển xoay mặt nhăn nhó, ánh mắt lóe ra không dám nhìn, "Ừm... Là muốn cho thầy một kính hỉ..." Nói xong, vè mặt mang theo vài phần buồn rầu và xấu hổ, thanh âm càng nhỏ như muỗi kêu, "Nhưng mà... Em mua kích cỡ... hơi nhỏ... Cho nên cả ngày đã bị bóp đến khó chịu ô... Cũng không trách em... Ai biết chỗ đó... Còn lớn lên..."

Triệu Thuần mạnh mẽ ấn xuống xao động trong lòng, tiếp tục dẫn dụ hỏi: "Chỗ nào?"

Tống Thiển Thiển xấu hổ sắp khóc ra, vẫn không dám không trả lời, nói: "... Mông... của em... Giống như lớn hơn..."

Tay Triệu Thuần khe khẽ niết kiêu mông của cô đã lặng yên dần trở nên màu mỡ, xúc cảm mịn màng, chọc tâm ngứa ngáy khó nhịn. Cũng làm cho cô trái phải trốn tránh, nhưng bởi vì ở trên đùi anh, động tác né tránh có vẻ câu dẫn, anh không khỏi vỗ một cái lên mông cô, khàn khàn nói: "Tiểu dâm phụ."

Tống Thiển Thiển xấu hổ đến sắp hôn mê, nhỏ giọng tranh luận: "Thiển Thiển mới không phải."

Triệu Thuần khe khẽ đến bên tai cô, phun ra hơi thở trầm trọng hỏi: "Có phải bị anh thao lớn không?" Vừa hỏi vừa thò tay đến đũng quần, hung hăng kéo một chút dây thừng sát trên khe mông, trái phải đong đưa, đùa bỡn thần bị ma sát sưng quá đáng. Tiểu huyết không chịu nổi đùa bỡn, chảy ra càng nhiều nước ngọt ngào.

Tống Thiển Thiển liên tục lắc đầu, mang theo khóc nức nở rên rỉ nói:

"... Không phải..."

Triệu Thuần không buông tha, túm tiểu âm để súng đỏ đến đáng thương, dâm dăng hỏi: "Nếu Thiển Thiển không phải tiểu dâm phụ, vì sao tiểu âm để bị niết súng? Ừ? Vì sao mông cũng bị thao lớn?"

Tống Thiển Thiển trong đầu đã hỗn loạn, chỉ biết phải chạy trốn xa khỏi ngón tay có chứa ma lực, thoát đi khỏi cảm xấu hổ đáng sợ này, khóc nói: "Không biết... Thiển Thiển không biết..."

Triệu Thuần kéo khóa quần xuống, xuất ra gậy thịt lớn sẫm cứng rắn không được, vô cùng dữ tợn dùng gậy thịt vượt kiêu mông cô, đánh ra vết đỏ, dâm thủy dính ngấy dính trên mông cô, lưu lại chất lỏng trong suốt, dụ dỗ noi: "Hắn là bởi vì Thiển Thiển rất dâm dăng. Không có gậy thịt lớn, một ngày cũng sống không nổi."

Tống Thiển Thiển ý thức đã hỗn loạn vô cùng, vẫn có một tia thanh tỉnh, giãy dụa trong vòng xoáy tình dục, rên rỉ nói: "... Thiển Thiển không dâm dăng..."

Ngón tay anh mạnh mẽ cắm vào trong tiểu huyết cô, một cỗ nước theo chỗ tay cắm vào chen chúc chảy ra, nước văng khắp nơi. Vách tường bên trong cô mềm mại ẩm ướt nóng bỏng, nhiệt tình hấp thụ ngón tay anh, tầng tầng bao vây không cho anh rời đi. Triệu Thuần vẫn nhẫn nhịn ôm cô khuếch trương thêm ba ngón, nhận thấy cô hoàn toàn chuẩn bị tốt mới rút ngón tay ra.

Tống Thiển Thiển cong mông, cảm thấy ngón tay anh rời khỏi tiểu huyết, không khỏi khó chịu nói: "Thầy đừng... Tiếp tục chọc em được không..." Trong ánh mắt ướt át đầy khát vọng, biểu tình lại ngưng ngừng kiêu khiếp, lắc lắc tiểu huyết chảy dâm thủy với anh.

Anh bị ép buộc đỏ mắt lên, lập tức đem gậy thịt lớn hoàn toàn dâm

vào, trực tiếp chọc cô co rút cả người, huyết thịt đỏ bưng cắn gậy thịt, tham lam mút vào bên trong. Dù sao huyết chặt lập tức bị quy đầu lớn chọc vào có chút đau, gậy thịt lớn đem nẹp hẳn miệng huyết toàn bộ căng lên, non huyết kiêu nhỏ thật gian nan ngậm gậy thịt thô to dữ tợn.

Tống Thiển Thiển ngửa đầu rên rỉ nói: "Không được... thật trướng..."

Anh cắn răng tiếp tục chọc gậy thịt vào sâu trong tiểu huyết, "Làm được..." Hai tay cũng không nhàn rỗi, kéo vạt áo cô, vừa bóp cái vú lớn, nhũ thịt trong lòng bàn tay biến hóa thành hình dạng khác nhau, da thịt tuyết trắng non mịn mềm mại, bình thường nghiêm kín dấu đi lúc này lại bị anh tùy ý đùa bỡn trong văn phòng.

Tiểu huyết cô quả thật cắn rất chặt, anh cảm giác gậy thịt bị hút chặt không thôi, chậm rãi rút ra rồi không chút do dự cúi đầu liếm lên tiểu huyết vừa mới bị thao làm mở ra.

Tiểu huyết ngưng ngừng mấp máy, còn rối loạn phun nhiệt khí, dâm thủy không ngừng chảy ra. Anh dùng lưỡi bao vây tiểu huyết, hung hăng hút, cảm giác được từ trong huyết chảy ra càng nhiều dâm thủy ngọt ngào. Cũng không cố kỵ, duỗi dài đầu lưỡi liếm láp vách tường mẫn cảm, tiểu huyết bị đầu lưỡi làm càng rộng hơn mới dễ dàng hung hăng thao làm.

Cô xấu hổ vô cùng, thầy giáo cao cao tại thượng tùy ý làm học sinh nữ, ngay trong văn phòng bị thầy ôm trên bàn công tác liếm huyết, còn bị đầu lưỡi thô dày càng không ngừng chọc vào, loại ảo tưởng này biến thành sự thật làm cho Tống Thiển Thiển hưng phấn không thôi.

Liên tục thở gấp nói: "A a... Thầy sắp dùng đầu lưỡi làm chết Thiển Thiển rồi..."

Anh tiếp tục chọc tiểu huyết cô, đến lúc nó co rút phun ra dâm thủy đầy bắp đùi mới từ bỏ. Nâng khuôn mặt tuấn, lúc này trên mặt bắn tung tóe đầy nước lúc cô cao triều.

Triệu Thuần nặng nề thờ đốc nói: "Không chỉ liếm chỗ này... anh hôm nay muốn liếm mỗi một tấc da trên người em... Thiển Thiển có thích không..."

Cô trần truồng bị đặt ở trên bàn làm việc của anh, anh vẫn áo mũ chỉnh tề, chỉ có gậy thịt lớn dưới thân diều võ dương oai chứng minh nó tồn tại. Chênh lệch lớn cùng gợi cảm kích thích làm cho tiểu huyết cô không khỏi lại phun nước ra.

Anh không nói, quả thực cúi đầu bắt đầu từ cổ, đầu lưỡi ẩm ướt liếm qua vú cao ngất, liếm qua bụng bằng phẳng, khi liếm qua tiểu huyết phun nước còn ác ý cắn một cái nhẹ, chọc cô liên tục kêu chói tai, cuối cùng dừng tại ngón chân mướt mà no đủ, ánh mắt tà tà không chút che giấu xâm lược, nhìn chăm chăm mắt cô, chậm rãi ngậm lấy ngón chân cô, vươn đầu lưỡi dâm tà liếm láp kẽ chân.

Tống Thiển Thiển chịu không nổi loại tra tấn dâm tà chưa bao giờ thể nghiệm này, không khỏi vừa khóc vừa hô, "A a... không cần liếm... Thiển Thiển không được... Ô ô thầy làm em..."

Anh thờ hờn hển, sau một lúc lâu mới buông tha ngón chân sạch sẽ trong suốt, không buông bỏ, thấp giọng nói: "Còn một chỗ..." Vừa nói xong vừa đem ngón tay mảnh khảnh bỏ vào miệng ngậm lấy liếm láp, mỗi một ngón tay đều liếm ướt đẫm. Gậy thịt lớn lại cắm vào trong tiểu huyết run rẩy, hung hăng chọc mạnh, lại ngoan độc rút ra, làm Tống Thiển Thiển phun đầy nước, dâm đấng vừa khóc vừa kêu, "Thầy a a... thật thô... sắp làm chết em..."

Triệu Thuần vừa thao làm, vừa không lưu tình chút nào nói: "Thiển Thiển dâm phụ này, dù chết vẫn giữ cho gã nam nhân nào? Âm đế bị đê sưng còn câu dẫn anh? Hử? Có phải cả ngày đều muốn anh làm đến chết hay không?"

Tống Thiển Thiển yếu ớt thở dốc, cô bị gậy thịt lớn làm đến cơ hồ mất đi ý thức, rên rĩ nói: "Đúng... Thiển Thiển thật dâm đăng... Cả ngày câu dẫn thầy giáo của mình... Bị chọc vỡ mới thỏa mãn... Thầy giết chết em được không... Như vậy... Em chính là người của thầy..."

Anh đỏ mắt lên, " Thật là chịu không nổi em... Hiện giờ dâm đăng thành như vậy, về sau làm sao bây giờ? Chẳng lẽ một cái gậy thịt không thỏa mãn được em hử?" Gậy thịt dưới thân trướng to không tưởng tượng nổi, giống máy đóng cọc, vừa nhanh vừa ngoan độc làm liên tục.

Tống Thiển Thiển đã bị khoái cảm kịch liệt đưa vào cao trào vài lần, trên bàn dưới thân phun đầy dâm thủy. Đến cao trào cuối cùng, anh đem gậy thịt thâm trầm chôn vào tiểu huyết, còn hung hăng nói bên tai: "Thầy muốn làm em vỡ vụn..."

Tống Thiển Thiển không khống chế được ngựa đầu, "A a... Bị giết chết... Cũng bị vỡ vụn... tiểu huyết bị đổ đầy..."

Đến khi anh chậm rãi rút gậy thịt ra, tiểu huyết đỏ bưng còn run rẩy, huyết thịt hơi hơi nhô ra ngoài, phun ra từng ngụm nồng tinh trắng đục, giống như một con ếch bị lột da, cả người trần trụi nằm ở trên bàn làm việc.

Triệu Thuần ôn nhu ôm lấy cô, thấp giọng gọi: "Thiển Thiển."

Ý thức Tống Thiển Thiển lần này chậm rãi trở về, kiều nhuyễn vô lực ôm cổ anh, ừ một tiếng.

Triệu Thuần thần sắc ôn nhu, cúi đầu nói: "Nhớ kỹ, anh yêu em."
Trên môi cô, trịnh trọng ấn xuống một cái hôn.

Chương 21

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Nữ giáo viên ngực lớn dâm dăng cùng học sinh có gậy thịt lớn (sắm vai, nhũ giao)

Trường trung học Dục Thụ cho dù ở tỉnh vẫn cực kì nổi danh. Không chỉ là vì trường luôn dẫn đầu học tập, phong cách trường học nghiêm cẩn, đương nhiên học phí cũng rất đắt. Còn có một nguyên nhân nữa, là vì hiệu trưởng đầu tiên của trường là một phụ nữ, cũng từng là lưu học sinh, thẩm mỹ thiên hướng kiểu phương Tây thế kỷ trước, phong cách kiến trúc của trung học Dục Thụ nghiêng về duy mỹ lãng mạn kiểu châu Âu, trong trường học còn có hàng cây ngô đồng giống Pháp dọc hai bên đường, từng được bầu chọn trong "Mười vườn trường trong tỉnh".

Các tòa nhà dạy học không chỉ trang bị phòng học tiêu chuẩn, phòng thí nghiệm, phòng chiếu phim, phòng đọc sách báo vân vân đầy đủ mọi thứ, thậm chí phòng học cũ áp mái cũng cùng tiêu chuẩn các phòng học khác, tất cả đều mới tinh tiên tiến.

Những phòng học cũ này trừ phi có hội nghị lớn hoặc là phòng học bình thường không đủ mới đưa ra dùng, bình thường đều bị khóa lại. Hơn nữa bởi vì phòng học áp mái ở tầng 6, cùng với phòng kho hàng năm không mở cửa, ít khi dùng đến. Cho dù có việc cũng chỉ đến tầng 5, bình thường không ai đi lên tầng 6. Còn tìm chỗ hút thuốc đánh nhau, lại càng không trực tiếp trèo lên đến đây, chỉ tìm chỗ

không có giáo viên. Cho nên, phòng học cũ tầng 6 hàng năm không ai hỏi thăm, đương nhiên, cửa khóa cũng không có cách nào đi vào.

Học sinh không có chìa khóa, đương nhiên không vào được. Nhưng giáo viên thì không cần nói.

Một người đàn ông cúi đầu ngồi một mình ở trong phòng học không có một bóng người.

Anh mang theo kính đen quý củ, cầm sách giáo khoa toán cấp III lại nhìn say sưa.

Dung mạo thanh tú, sừng mặt tuấn mỹ an tĩnh, dáng vẻ biết vâng lời, nhưng tư thái lạnh lùng thản nhiên, mặc áo sơ mi ô vuông xanh nhạt học sinh thường mặc, cúc cài nghiêm kín, thân thể cường tráng giấu dưới áo sơ mi hoàn toàn bị che kín, phía dưới mặc quần bò màu tối, thậm chí đi giày chơi bóng màu trắng.

Tuy hoàn toàn là trang phục học sinh, nhưng người sáng suốt nhìn là biết, người này hoàn toàn không phải học sinh. Một là tuổi lớn hơn, hai là khí chất hoàn toàn không toàn ngây ngô như học sinh, càng thêm một loại thông dong, hờ hững từng trải. Thoát ra khỏi âu phục trói buộc, rút đi thành thực cùng nghiêm khắc, mặc áo sơ mi và quần bò, trông có vẻ trẻ tuổi mà hiền hoà.

Ngoài cửa, mơ hồ có thanh âm truyền đến. Tiếng giày cao gót từ xa tới gần, "Lạch cạch lạch cạch", thanh thúy mê người. Mãi cho đến cửa phòng học, bước chân đột nhiên chậm lại, tựa hồ đang do dự.

Triệu Thuần có vẻ mặc kệ, sắc mặt tự nhiên bay đến trang giấy.

"Cạch ——" cửa mở.

Đầu tiên là mặc chiếc giày cao gót màu đen xinh đẹp đập cửa tiến vào, ngón chân phấn nộn tinh xảo, hình dạng khéo léo, mắt cá chân tròn trịa trong suốt. Lên trên là cẳng chân thon dài thẳng tắp, màu da trắng nõn nhu hòa, tản ra sắc ngà voi sáng bóng. Lại lên nữa, váy đen bó sát người bao chặt che lấy cặp đùi tuyệt vời, mông rất cong vô tình vạm vạp, vòng eo mảnh khảnh tựa hồ nắm chặt một vòng tay. Lại hướng lên trên, là đôi tay nõn nà cầm vở soạn bài.

Tựa hồ là một nữ giáo viên.

Nhưng nữ giáo viên trên người quần áo... tựa hồ quá gợi cảm lộ liễu.

Váy quá ngắn che mông, chỉ vừa che được mông đẹp đầy đặn tròn xoe, loáng thoáng thấy không rõ lắm khe hở giữa hai chân giao nhau. Trên người mặc áo sơmi trắng nhìn như đứng đắn, nhưng cổ áo mở rộng, lại cực thấp, lộ ra áo ngực ren hoa màu đen, hai cái vú lớn rất tròn đầy đặn đẩy áo sơmi trước ngực lên cao ngất, cơ hồ lộ ra một nửa nhũ thịt, núm vú đỏ bừng thậm chí từ áo ngực che nửa cúp ngực chen chúc lộ ra một chút. Lại hướng lên trên, trên cổ dài nhỏ, dáng vẻ bình tĩnh, môi quyến rũ đỏ tươi ướt át, mắt to mang theo một dạng câu dẫn, cho dù mang theo tơ kính mắt gọng vàng, cũng không thể che lấp cả người phát ra hương vị ngọt ngào dụ hoặc.

Nữ giáo viên gợi cảm cứ như vậy đứng trên bục giảng, đẩy đẩy kính mắt gọng vàng, nhìn lớp học có duy nhất một nam học sinh, đặt sách giáo khoa ở trên bục giảng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, động tác này làm cho cái vú lớn càng hiện ra sinh động, mở miệng nói: "Bạn học Triệu Thuần, vì sao muốn cô giảng bài một mình?"

Dưới bề ngoài quyến rũ thành thực, giọng nữ giáo viên lại có vẻ quá kiêu nhuyển e lệ.

Triệu Thuần ngồi dựa vào bàn sau lưng, có hứng thú nhìn người trên

bục giảng, mở miệng nói: "Bởi vì... cô giáo Tổng bộ dạng phóng đãng, em muốn... thưởng thức riêng."

Tổng Thiển Thiển bị lời nói thô tục không chút nào che giấu kích thích núm vú đứng thẳng lên, hai chân mềm nhũn, từ miệng tràn ra một tia thờ dốc.

"Thầy..."

Triệu Thuần lập tức cắt lời, "Chú ý thân phận."

Tổng Thiển Thiển miễn cưỡng trên bục giảng, cố gắng đứng vững, vẻ mặt biến đổi, bày ra bộ dáng lạnh nhạt đến cực điểm, nói: "Làm càn! Sao em dám nói với giáo viên như vậy?"

Triệu Thuần an an ổn ổn lộ ra một tia mỉm cười, nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc cô giáo dạy học ở bên cạnh xoay người xem bài kiểm tra của em, còn cố ý lộ ra hai núm vú lớn dâm đãng cho em xem? Lúc ngồi trên bàn em, dâm thủy cơ hồ làm bàn học ướt sũng, vừa ngọt vừa rối loạn. Cho nên..." Triệu Thuần cố ý dừng một chút, nhướn mắt nhìn đôi mắt ướt át của nữ giáo viên, "Hiện giờ kỳ thực cô căn bản đang mơ ước đệ tử của em đi."

Tổng Thiển Thiển từng bước nhaoáng lên đi đến trước mặt học sinh nam, theo lời anh nói, duỗi chân ngồi dạng ở bàn trước mặt Triệu Thuần, đùi đẹp thon dài thoáng tách ra, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi mình, biểu tình vô tội hơi nghiêng về phía trước, hai đầu núm vú không còn bị cố định trong áo ngực nữa, trực tiếp chen chúc bật ra, "Cô mới không phải giáo viên ngực lớn dâm đãng câu dẫn học sinh."

Triệu Thuần như trước không làm động tác nào, ôm cánh tay nhíu mày, mỉm cười nói: "Phải không? Nhưng kỳ thực... cô giáo đã sớm ảm ướt rồi. Cái vú lớn như vậy, khẳng định là bị không ít đàn ông

làm. Núm vú đã lộ ra ngoài, cô không biết sao, hả?" Chữ "hả" cuối cùng dẫn theo hàm nghĩa câu dẫn vô tận.

Tống Thiển Thiển kinh hãi kêu lên, vừa thẹn thùng lại phóng đặng, định vội nhét lại núm vú lộ ra vào bên trong áo ngực, nhưng lần đầu tiên ở trước mặt học sinh nam làm ra động tác xấu hổ như vậy, trên tay vô lực, không nhét vào được, ngược lại cầm lấy núm vú lớn, khoái cảm như điện giật lập tức xông lên đầu, bức cô hoàn toàn không buông núm vú trong tay ra được.

Triệu Thuần nhíu mày, tiếp tục nói: "Cô giáo đây là cần gì, vú lớn như vậy, muốn em chơi cho càng lớn càng rối loạn, nhét về cũng vô dụng."

Tống Thiển Thiển nhắm mắt lại, ngửa đầu kêu lên: "Không.... A a... cô không rối loạn..." Trước mắt học sinh nam, tự cầm núm vú, tay ngược lại càng thêm dùng sức bóp nhẹ.

Triệu Thuần nhìn cô nghĩ một đặng nói một nẻo, không khỏi cười, trực tiếp vươn tay chạm vào giữa hai chân trần trụi của nữ giáo viên, có chút kinh ngạc, "Đến quần lót cũng không mặc?"

Tống Thiển Thiển thềm oán nhìn Triệu Thuần một cái, "Còn không phải lần trước em... dùng dây thừng bóp để sưng không chịu nổi, hơi ma sát một chút nước chảy ra không ngừng... Đành phải không mặc gì..."

Trong ánh mắt Triệu Thuần rút cục mang theo một ngọn lửa, ngón tay dùng sức, mạnh mẽ cắm vào trong tiểu huyết mạch dâm đặng, "Cho nên cô không chỉ lộ cái vú lớn dạy học, còn không mặc quần lót ý đồ câu dẫn đệ tử của em?"

Tống Thiển Thiển thét to: "A a nhẹ chút... đúng..."

Triệu Thuần không buông tha, động tác rút chọc càng kịch liệt, chọc hai chân cô giáo mở lớn, dâm thủy giàn giụa, tiếp tục ép hỏi: "Nói rõ ràng, cô giáo hiện đang làm gì?"

Tống Thiển Thiển hỗn loạn lắc lắc đầu, hai chân mở lớn, hai tay dùng sức xoa vú mình, cắn cắn môi, kêu lên, "A... cô giáo vú lớn dâm đang đang câu dẫn học sinh có gậy thịt lớn..."

Triệu Thuần vừa lấy ngón tay làm tiểu huyết cô giáo, vừa khe khẽ kéo quần xuống, gậy thịt lớn lập tức nhảy ra ngoài, gân xanh nổi đầy, đây là bộ dáng nhịn đã lâu. Nghiêng mắt nhìn Tống Thiển Thiển đã sắp lâm vào tình dục, dụ dỗ: "Vậy cô giáo giúp em liếm cho cứng rắn mới có thể dùng gậy thịt lớn hung hăng làm tiểu huyết của cô."

Tống Thiển Thiển mê man nhìn động tác Triệu Thuần, lập tức bị xấu hổ kích động làm cho thanh tỉnh hơn phân nửa, lấy tay che cái vú lớn của mình, hai chân khép lại, kẹp lấy tay anh, e lệ nói: "Không được... cô không thể... không thể liếm gậy thịt của học sinh..." Ánh mắt lại lộ ra một tia khát vọng.

Triệu Thuần cứ như vậy lộ ra gậy thịt thẳng tắp trực tiếp chọc vào sát cái miệng nhỏ của cô, nặng nề cười nói: "Cô thật sự không muốn ném thử sao?"

Tống Thiển Thiển ánh mắt sương mù, núm vú cứng rắn, dâm thủy đã từ giữa hai chân chảy ra, làm ướt mặt bàn. Gậy thịt của anh gần trong gang tấc, cô chỉ cần há mồm... chỉ cần há mồm có thể ném được hương vị thiên tình kỳ diệu... Có lẽ học sinh còn có thể bắn lên mặt mình... Nóng vô cùng... Nuốt vào không kịp... Bắn ra đều là tràn đầy yêu thích... Thậm chí sẽ chảy lên vú mình... còn biến thành cháo dính dính trên người... Học sinh hư hỏng này nhất định sẽ bức mình dùng nòng tinh của anh massage cái vú mình... massage cái vú vừa

to vừa màu mỡ... Sau đó cùng anh làm chuyện càng dâm dăng...

Tống Thiển Thiển đắm chìm trong ảo tưởng dâm loạn, càng nghĩ càng không chịu nổi. Gậy thịt của anh càng ép sát, Tống Thiển Thiển cũng không biết bị cái gì mê hoặc, nhẹ nhàng ngậm quy đầu cực đại... tê...

Triệu Thuần nhất thời cảm giác dưới thân lâm vào nơi ấm áp ẩm ướt, đầu lười linh hoạt qua lại trơn trượt, thậm chí nghịch ngợm gãi lỗ nhỏ mẫn cảm, cúi đầu nhìn, nữ giáo viên ngực lớn thậm chí híp mắt, vô cùng hưởng thụ liếm gậy thịt đầy gân xanh của mình, từng ngụm liếm láp qua lại, thậm chí hút hai cái túi, hít vào lại nhổ ra, nghịch ngợm chơi nửa ngày. Chơi nửa ngày, thấy chưa nghiện, tuột đai áo của mình, lộ ra hai cái vú lớn, dùng vú kẹp lấy gậy thịt lớn cứng rắn, rãnh nhũ cơ hồ bao vây toàn bộ gậy thịt. Đây là một loại cảm giác kỳ diệu khác hẳn khẩu giao, đầu vú giống anh đào, nhũ thịt trắng mịn nõn nà, cái vú trắng nõn cùng với gậy thịt kích thích mạnh mẽ thị giác.

Triệu Thuần nặng nề thờ dốc nói: "Cô khẳng định ăn không ít gậy thịt đàn ông... Đúng không..."

Tống Thiển Thiển nghe nói lời ấy, thong thả ngẩng đầu lên, còn thật sự từ tốn nói với Triệu Thuần: "Không có... cô chỉ làm như vậy cho một người... Cũng chỉ nguyện ý làm cho anh ấy..." Anh cầm gậy thịt cũng quên trượt qua lại.

Triệu Thuần ngẩn người, sau một lúc lâu, không khỏi bật cười, ngữ khí ôn nhu, nói: "Thiển Thiển, em phá hỏng kịch bản rồi."

Tống Thiển Thiển chu miệng, nói: "Cái kịch bản này một chút cũng không chơi được. Thật giống như... thật giống như em rất... dâm dăng..."

Triệu Thuần cười nói: "Đây là chính em yêu cầu mà."

Tống Thiển Thiển chọc chọc gậy thịt của anh, yếu ớt nói: "Vốn nghĩ thật mạnh mẽ, nhưng mà... giày cao gót rất cao! Em thiếu chút nữa ngã ở cửa, nếu không, sao em phải dựa vào bàn."

Triệu Thuần kỳ thực đã vô tâm nghe những lời này, ôn nhu hôn lên môi Tống Thiển Thiển, dỗ dành nói: "Cô giáo tốt, mau giúp em... Em đã cứng rắn sắp phát nổ..."

Nam nhân cường ngạnh lãnh đạm rất ít lộ ra bộ dáng khẩn cầu tình dục trước mặt mình, Tống Thiển Thiển trong lòng rung lên, vừa then thùng vừa xấu hổ liếc cái, cúi đầu ngậm gậy thịt cứng rắn của Triệu Thuần, mông lớn vô ý thức vặn vẹo.

Trong phòng học cũ trống trải, truyền đến giọng nam nhân ôn nhu lừa gạt cùng thiếu nữ yếu ớt thờ dốc, "Cô giáo tốt... mau dùng cái vú lớn đón tinh dịch của học sinh..."

"Ô ô... giáo viên rất dâm dăng... A a..."

"Hiện tại em là giáo viên... Thiển Thiển... Hơn nữa là em yêu cầu sắm vai a..."

"Lần sau không bao giờ chơi nữa... Ô..."

Chương 22

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Thầy đi công tác, điện thoại ái tình, tự an ủi đến cao trào (tự an ủi, phun nước)

Sắc trời lam sẫm, thiên không cuồn cuộn mây bạc và sao sớm, nhìn không thấy ánh trăng. Đã sắp nhập thu, thời tiết chuyển lạnh, ban ngày mát mẻ thoải mái, đến buổi tối có chút lạnh. Gió đêm luồn qua lá cây, mang theo hơi thở tùy tâm sở dục, lặng yên len vào bên người yêu.

Đã là mười một giờ tối, Tống Thiển Thiển vênh mông, ghé vào ghế nằm cạnh cửa sổ màu trắng nhìn ra bên ngoài, lại không hề buồn ngủ. Cô mặc áo ngủ bằng tơ thuần trắng anh mua cho cô, trước ngực hình dáng cao ngất nổi lên hai điểm nho nhỏ, chính mình lại hồn nhiên không biết, đang hết sức chuyên chú... ôm áo anh ngăn người.

Ai, thầy ngàn tốt vạn tốt, chỉ có một chút không tốt, luôn đi công tác. Dường như không bao giờ làm xong việc, dẫn hai ban thí nghiệm còn chưa tính, lại thường xuyên được học viện cử đi tham gia các loại thi đấu hoặc hội thảo nghiên cứu. Thậm chí có lúc chính anh cảm thấy chủ đề toán học hứng thú, thà rằng xếp lại lịch học, tự mình vất vả thêm, cũng cố tình ôm ấp lao vào lý thuyết toán học. Rất khó tưởng tượng, bây giờ còn có loại cố chấp đến thế, giáo viên thuần túy thích toán học. Thậm chí... cũng không giống giáo viên thuần túy.

Tống Thiển Thiển nâng quai hàm, hai cẳng chân nồn nà lão đảo, vô hạn sầu bi thở dài một hơi.

Rõ ràng là thời gian cuối tuần tốt đẹp, hai người có thể im lặng ngồi đối diện, chỉ cần hai người cùng một chỗ, đọc sách, nghỉ ngơi, thậm chí làm ra vẻ phụ đạo đều rất tốt. Nhưng anh bất đắc dĩ hôn lên trán mình rồi vội vã mang hành lý đi rồi.

Nghe nói lần này là hội thảo nghiên cứu của giáo viên nòng cốt của phòng giáo dục tỉnh, tuy Tống Thiển Thiển không cho là tốt, nhưng anh được mời đi, cũng không thể không đi. Đành phải nhịn đau bụng tha thời gian cuối tuần, anh mọi cách cam đoan buổi tối chủ nhật nhất định về. Chính cô tuy không tình nguyện, cũng chỉ đành chôn dấu ủy khuất, nhìn anh rời đi.

Đêm đó gió thổi tiển biệt, thậm chí không kịp thở nói với anh tâm ý chồng chất như núi, anh cũng đã rời đi. Ái muội dâng lên cùng không khí tương tư bị trận gió đêm chậm rãi thổi tan, gió đưa người yêu đi đến nơi rất xa.

"Ai, thầy..."

Tống Thiển Thiển ôm hai chân, tinh thần mê ly. Cầm áo sơmi của anh che lên ngực mình, vùi đầu vào, hô hấp của anh còn sót lại trên quần áo. Vẫn là hương vị quen thuộc, mùi thuốc lá thảo nhiên cùng vật liệu may mặc sạch sẽ, còn có một chút mùi phong lan cực nhẹ.

"Bao nhiêu lần hoảng hốt, giống như nhìn thấy anh trong biển người tới lui..." Tiếng chuông vang lên, Tống Thiển Thiển lập tức tỉnh táo lại, luống cuống tay chân ra cầm di động, đến khi màn hình có tín hiệu, mắt lập tức sáng lên, hít sâu một hơi, chân vểnh lên cũng quy củ buông xuống, tiếp điện thoại.

"Thầy!" Giọng Tống Thiển Thiển kiều nhuỷễn mang theo vô hạn vui sướng.

"Thiển Thiển, còn chưa ngủ sao?" Giọng Triệu Thuần thoáng mỏi mệt, cũng vẫn ôn nhu.

Tống Thiển Thiển hai tay cầm di động, bật loa ngoài, làm cho giọng anh tràn ngập toàn bộ gian phòng, thỏa mãn híp mắt đáp, "Ngủ không được, đang đợi điện thoại của anh."

Triệu Thuần mỉm cười, buông tài liệu trong tay, khẽ tháo kính mắt xuống, nhắm mắt lại néo néo mũi, ngồi ghế xoay lui lại một chút, đẩy ghế tới bên cửa sổ. Nhìn cảnh đêm thành thị le lói ánh đèn, thanh âm cũng tự giác ấp mềm mại, "Khônph phải nói hôm nay có thể không gọi điện thoại sao, bận đến xoay quanh."

Tống Thiển Thiển nói: "Cho dù có một chút khả năng, cũng muốn chờ nha. Em không dám chủ động gọi điện thoại, sợ chẳng may quấy rầy đến anh... Nhưng em nguyện ý chờ... Em.. Em tin tưởng thầy nhất định sẽ gọi cho em." Nói đến câu sau không khỏi có chút ngưng ngừng.

Triệu Thuần cong mắt, sắc bén cùng lạnh nhạt ban ngày hoàn toàn không còn, trong mắt tràn đầy thương tiếc, nói: "Thiển Thiển ngốc."

Tống Thiển Thiển lão đảo chân, xoay người nằm trên ghế đọc sách anh thường nằm. Ghế nằm làm dựa theo dáng người Triệu Thuần, thiếu nữ nhỏ nhỏ nằm trong đó, lại càng gầy yếu kiều nhỏ bé. Tống Thiển Thiển cắn môi, tò mò hỏi: "Các thầy bạn họp sao? Có phải trong cuộc họp có rất nhiều thầy giáo khoa tay múa chân không..."

Triệu Thuần trong mắt hiện lên phức tạp, hàm hồ nói: "Không có..."

Một lát chuyển đề tài, "Bất quá anh đại khái cuối tuần sẽ về được, chỗ này... còn việc bận, đến thứ hai về." Anh tùy ý đảo đồ đạc trên bàn— trên bàn của anh xếp đầy tài liệu, ở trên bàn cũng không phải toàn thứ liên quan đến toán học. Giấy tờ, tư liệu, báo cáo thống kê nhân sự các thứ, tựa hồ không phải của một thầy giáo toán học bình thường.

Tống Thiển Thiển thất vọng, thở dài nho nhỏ một hơi.

Nhĩ lực rất tốt Triệu Thuần lập tức bắt được, không đành lòng làm cho cô thất vọng, khẽ cười nói: "Trở về bồi thường em. Tính cả... phần cuối tuần cùng nhau."

Vừa nói ra có chứa tư vị tình dục, cô nghe hiểu, tai cũng đỏ lên, lấp bắp nói: "Ai... Ai muốn loại bồi thường này..." Lại bởi vì từ trong di động truyền đến tiếng anh trầm thấp mỉm cười, thân thể cảm thấy hơi nóng lên. Càng chán ghét là, anh vừa mới đi ra ngoài, vốn nghĩ trong nhà to như vậy đã vắng vẻ không còn bóng dáng anh, nhưng hiện tại, lại giống như... anh đang ở nhà... còn nhìn mình áo rách quần manh.

Thanh âm nặng nề truyền đến, "Thiển Thiển... đang mặc quần áo gì... hay là... không mặc?"

Thanh âm thông qua tín hiệu truyền đến, vốn thuần hậu trầm thấp lại có chút hư hồng, nhưng cho dù truyền đến chỉ có một phần mười, cũng đủ làm cô vừa nểm thử tình dục đã động tình.

Triệu Thuần đứng lên giương dựa vách tường, hai ngón tay không tự giác vuốt ve, bên tai truyền đến tiếng cô thờ dốc: "Em... mặc... một cái váy... màu trắng..."

Triệu Thuần giữ di động, chậm rãi dùng thanh âm thuần hậu tiếp tục

câu dẫn cô, "Có mông không?"

Tống Thiển Thiển khẩn trương túm góc áo, thở hổn hển quá lớn tiếng, tự giác lấy ngón tay vuốt ve vải áo, chỉ cảm thấy vải trở nên càng trong, mông làm cho người ta khó nhìn, tinh tế nói: "Rất mông... rất trong..."

Triệu Thuần không nhanh không chậm nói: "Vậy... núm vú đã đứng lên chưa?"

Cô lập tức cảm thấy núm vú theo ngôn ngữ của anh, không nghe lời lập tức đứng thẳng lên, ngoan ngoãn chờ mong chỉ thị tiếp theo.

"Rất... Rất cứng..." Cô nức nở một tiếng.

Anh phát ra mệnh lệnh tiếp theo, "Cầm núm vú, xoa nó."

Khóe mắt cô ướt át, nằm trên ghế, giống như bị ma lực khống chế, cắn môi, cực kỳ thông thả tự cầm hai hạt núm vú nhỏ đáng thương. Sau đó nhẹ nhàng xoa từng chút, một cỗ khoái cảm kỳ quái lập tức rơi vào đại não. Cảm giác vừa ngứa vừa mềm lập tức làm cho Tống Thiển Thiển rên một tiếng, "A..."

Anh không buông tha, "Dùng sức niết nó."

Cô vừa thở phì phò, vừa kìm lòng không được làm theo lời anh, càng thêm dùng sức cầm núm vú đã lặng lẽ đỏ lên, chà xát qua lại, thậm chí vô sự tự thông, thử kéo núm vú, nhẹ nhàng lôi ra bên ngoài, miệng cầu xin mang theo mị ý, "A... đau quá..." Cảm giác cũng không phải đau đớn, mà là vừa ngứa vừa đau vừa thoải mái, là hận anh không thể lập tức xuất hiện trước mặt cô, hung hăng cắn núm vú mình làm đến thoải mái.

Triệu Thuần nghe thấy cô lúc này là thoải mái mà không phải đau đớn, môi gợi lên một độ cong nhẹ, "Thiển Thiển thực ngoan, cũng thực phiêu đảng." Trong thanh mang theo khích lệ cùng khiêu khích, mệnh lệnh kế tiếp càng làm cho người ta thẹn thùng, anh tiếp tục: "Thiển Thiển... một bàn tay xoa xoa cái vú lớn của em... Tay kia... duỗi xuống dưới..."

Cô mở to hai mắt, ánh mắt mang theo sương mù tựa hồ không thể lý giải mệnh lệnh xấu hổ như vậy, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, xấu hổ vụn phần, thanh tỉnh lại, tựa hồ ý thức được mình dâm đảng, liên tục cầu xin: "Thầy không cần... em... em không thể..."

Triệu Thuần ngồi ở trên ghế, thoải mái nằm ngả ra, bỏ kính mắt xuống, nhắm mắt lại, không cưỡng ngạnh mà dùng một loại ngữ khí ôn nhu, tiếp tục mê hoặc: "Thiển Thiển ngoan, tưởng tượng đó là tay anh... Là anh đang nhẹ nhàng vuốt ve em, không phải sợ... Bây giờ, sờ sờ chỗ đó của em."

Cô không thể kháng cự mê hoặc đến từ anh, do dự lâu, tựa hồ thấy như vậy không ổn, nhưng khát vọng trong lòng khiến cô tiếp tục nghe theo lời anh nói, một bàn tay đã từ núm vú bị đùa bỡn đến sưng to chuyển xuống dưới, lặng lẽ chui vào quần lót màu phấn hồng, vươn một ngón tay mảnh khảnh, đề lên âm thần, khe khẽ vuốt ve qua lại, kỳ thực vừa rồi cô đã động tình, nơi riêng tư chảy ra dâm thủy chậm rãi làm ướt quần lót.

Miệng anh đào còn thờ dốc nói như thầm oán: "Thầy luôn khi dễ em... Ô..."

Anh nặng nề cười, lồng ngực dường như hơi rung nhẹ, thương tiếc dỗi dành: "Anh thương em còn không kịp, sao bỏ được khi dễ em." Trầm lặng một lúc lâu, lại nói, "Thật sự là... hận không thể lập tức bay về... hung hăng ôm em."

Cô đã lặng yên nửa cời bình phong cuối cùng của mình, quần lót dâm mỹ nửa ẩm ướt, vắt trên đùi nõn nà, ngón tay vuốt ve như tò mò lặng lẽ xoa hạch thịt, trong non huyết lập tức phun ra một chút dâm thủy. Trực tiếp xoa khiến cảm giác quá mức mãnh liệt, cô lập tức cong thân thể kêu lên "A a a... rất kịch liệt— — "

Anh cũng không chịu nổi, thờ hào hển thò tay vào trong quần. Bộ dáng bình thường lãnh đạm sắc bén hoàn toàn không còn, khe nhúu mày, tựa hồ đang chống đỡ khoái cảm, hoặc như là đang tự kìm chế. Hơi cắn môi, sắc môi bình thường nhàn nhạt hơi đỏ lên, có vẻ càng thêm dã. Động tác trong tay từ chậm đến nhanh, dần dần phát ra tiếng nước dính ngấy. Thờ hào hển hỏi: "Thiển Thiển có nhớ anh không?" Trong lời nói hiện ra vài phần cường ngạnh, trong cường ngạnh là yếu ớt chưa bao cho ai thấy.

Cô không ra nghe hàm nghĩa phức tạp như vậy, chỉ cảm thấy anh thật đáng giận, bỏ mặc mình, ở ngoài cách xa ngàn dặm lại dùng thanh âm chịu không nổi như vậy câu dẫn mình. Nghĩ đến đây, cam chịu kêu ra tiếng, "Nhớ... Nhớ không chịu nổi... A... Thiển Thiển đang tự niết âm đế... chịu không nổi ô... rất nhớ anh... Muốn thầy lập tức tiến vào hung hăng làm em... Của thầy thật lớn... thật thô... cắm vào làm Thiển Thiển chịu không nổi..."

Giọng anh càng thấp, giống như từ trong mũi thờ ra, động tác trên tay càng kịch liệt, "Thiển Thiển rối loạn..."

Cách xa nhau ngàn dặm, hai người cứ như vậy tự an ủi lẫn nhau, dựa vào tín hiệu điện thoại truyền đến tình cảm cho nhau.

Qua một lúc lâu sau, Tống Thiển Thiển mới thờ phì phò nằm ở ghế nằm không muốn nhúc nhích, dâm thủy dưới thân văng đầy ghế nằm.

Anh cũng hơi hơi thở dốc, nhưng rất mau hồi phục lại, rút khăn tay ra chậm rãi chà lau dưới thân mình, trêu chọc: "Tư vị "tự lực cánh sinh" xem như anh đã được nếm."

Tống Thiển Thiển có chút ngưng ngưng, "Thầy... Em... làm ướt ghế của thầy..."

Ánh mắt anh tối sầm lại, bất đắc dĩ phát hiện mình vừa mới phát tiết dục hỏa lại bị một câu vô hạn ủy khuất này câu dẫn, "Thật sự là không chịu nổi em..."

"Em... không phải cố ý..."

"Tự mình liếm sạch... Ngoan..."

"Ô..."

Gió đêm ôn nhu, khe khẽ thổi qua, người yêu trong mộng.

Chương 23

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 23: Kế hoạch của bé gái Tống Thiển Thiển (camera ái tình, đồng phục dụ hoặc)

Tuy thật là xấu hổ, nhưng Thiển Thiển vẫn nghe theo Triệu Thuần, cong cái mông trần trụi, cúi đầu liếm dâm thủy trên ghế nằm. Đây không phải lần đầu tiên, lúc ở bên cạnh, anh cũng đặc biệt thích nhìn cô ở trước mặt anh làm chuyện xấu hổ này, tư thế càng không chịu nổi anh càng thích. Loại thú vị tà ác này cô đã oán thầm trong lòng cả nghìn lần, nhưng chậm rãi hình như cũng bắt đầu thích... thầy dạy dỗ và dâm ô.

Nếu hiện giờ thầy ở đây, nhất định là đường hoàng ngồi bên cạnh, chỉ dùng cặp môi mỏng, truyền đạt một đống mệnh lệnh dâm tà. Cặp mắt bình thường trầm mặc, tràn ngập nóng bỏng, thông thả quét qua mỗi một tấc da thịt, giống như thị gian, cảm giác giây tiếp theo anh sẽ áp lên hung hăng làm cô, nhưng anh lại tự nhịn xuống, không làm gì chỉ nhìn cô thân thể trần trụi, vênh mông, còn hơi loạng choạng, vươn cái lưỡi phấn hồng từng chút liếm sạch đi toàn bộ dâm thủy đã phun ra.

Trò chơi đó, cô bại lộ trước anh, vắn vẹo rên rỉ, kêu thét chói tai, hít thở hỗn hển, đều chỉ có mình anh quan sát thưởng thức cũng không sao. Cho dù xấu hổ không chịu nổi, lúc ấy trong lòng vẫn vui sướng khoái hoạt. Loại khoái hoạt này cũng quá khó mà mở miệng, cho nên

lúc anh dùng ánh mắt sáng ngời nhìn cô, cô luôn nhịn không được làm ra tư thái kháng cự, trừ phi là hoàn toàn bị lạc trong khoái cảm đam mê, nếu không tuyệt đối không chịu đam mê quá mức.

Nhưng mà... hiện tại anh không ở bên cạnh... nói cách khác, chính mình làm tư thái đam mê... dù làm thế nào cũng không ai trông thấy... Tự mình giống súng vật liếm láp đam mê, dùng sức niết núm vú này nọ... Chỉ cần mình không nói... anh cũng không biết. A... nghĩ tới đã thấy thẹn thùng nha... Nhưng mà... rất trầm mê trong khoái cảm tự mình làm mình...

Thiếu nữ trẻ trung mới nếm tình dục, vốn rất dễ dàng thực tủy biết vị, hướng chi là một nam nhân mị lực thành thực, vừa cường ngạnh dẫn dắt vừa ôn nhu dạy dỗ, hai bút cùng vẽ, đã giao phó tâm trước, thân thể đương nhiên luân hãm nhanh hơn.

Tống Thiển Thiển thờ hỗn hể, mang theo tiếng thờ dốc mị ý cùng tiếng nước lép nhép, rất nhanh truyền qua điện thoại vào tai Triệu Thuần, từng chút ăn mòn tự chủ của anh.

"Thầy... em... đã liếm sạch..."

Tống Thiển Thiển toàn thân trần trụi, ngồi xổm trên ghế nằm, cầm di động trên tay.

Triệu Thuần ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, hầu kết lẫn lộn, tay cầm lấy tay ghế bằng gỗ càng thêm dùng sức, trầm ngâm nói: "Rất tốt. Thiển Thiển... mở camera ra, anh muốn nhìn em."

Mắt Tống Thiển Thiển lập tức mở to!

Chiếu camera?

Nhưng hiện tại bộ dáng trần trụi, chẳng nhẽ đều bị thấy?

Tống Thiển Thiển vội vàng đứng lên, cầu xin: "Không cần..."

Triệu Thuần hơi hơi nở nụ cười, khí định thần nhàn nói: "Thiển Thiển, anh rất nhớ em, nhìn em không tốt sao. Nếu thẹn thùng thì mặc quần áo vào."

Tống Thiển Thiển lúc này mới hòa hoãn lại, nếu thật sự cả người trần trụi chiếu camera, vậy cũng mắc cỡ chết. May mắn anh chỉ muốn nhìn một chút, yêu cầu nhỏ đó cũng không thành vấn đề, nói thật, chính cô thực sự cũng muốn nhìn thầy... Chỉ nghe giọng anh, nhìn không thấy người, trong lòng ngược lại càng thất lạc.

Còn đơn thuần cô hoàn toàn không biết thủ đoạn của anh, Triệu Thuần lo lắng lần đầu tiên bật camera đã bảo cô cởi hết quần áo, ngược lại sẽ làm cho cô rất thẹn thùng, vậy không tốt. Xem camera đến chỗ động tình... đương nhiên không cần nói cũng biết.

Tống Thiển Thiển đáp ứng, nói muốn trở về phòng thay quần áo, đợi một chút sẽ kết nối, Triệu Thuần đồng ý, sau đó treo điện thoại. Anh cầm di động, ngón tay lơ đãng vuốt ve di động, ánh mắt dừng trên văn kiện của mình ở trên bàn vẫn chưa xem xong, không khỏi thờ dãi một hơi, trong lòng bất đắc dĩ bật cười, trách không được người ta nói hồng nhan họa thủy, rõ ràng còn một đống việc chưa làm xong, lại hồ nháo với cô. Cô nhớ mình, mình sao không nhớ.

Triệu Thuần một lần nữa đẩy văn kiện tư liệu trên bàn ra, lắc đầu nói: "Thôi, cũng điên một lần."

Tống Thiển Thiển dùng áo ngủ che trước ngực chạy nhanh đến phòng ngủ, nghĩ nghĩ, vẫn là đi vào phòng tắm tắm rửa. Cô thích sạch sẽ, đương nhiên không muốn người còn dính ngấy gập anh.

Lúc tắm, Tống Thiển Thiển đầu ngón tay xoa bọt, vừa ngửa đầu hứng nước ấm từ vòi sen. Đầu ngón tay non mềm xẹt trên da thịt, kích khởi từng đợt run rẩy nhỏ. Cô không khỏi mỉm cười, không biết có phải thầy đã đợi đến không kiên nhẫn không, nhưng gặp anh dù sao cũng phải sạch sẽ mới tốt, nhưng mặc cái gì đây, đương nhiên không thể cả người trần trụi, vậy cũng quá..., nếu mặc áo ngủ... Vừa rồi đã bị mình làm ảm ướt...

Mắt Tống Thiển Thiển dừng trên đồng phục của mình vừa mới giặt sạch sẽ xếp gọn.

Một lúc lâu, cô còn chưa đưa ra lời mời kết nối xem camera, Triệu Thuần có chút nghi hoặc, phát tin nhắn hỏi làm sao, Tống Thiển Thiển thật nhanh chóng trả lời "Lập tức tốt rồi". Nhưng "Lập tức tốt rồi" này cũng đã trôi qua cả ngày.

Triệu Thuần sửa sang quần áo, dục hỏa đã dần dần bình ổn, thậm chí còn xem được hai phần tư liệu. Lời mời xem camera của cô mới thông dong xuất hiện.

Ánh mắt Triệu Thuần còn đặt trên số liệu phân tích phức tạp, đang phát hiện có một vài chỗ tựa hồ có chút vấn đề, anh cau mày, cầm văn kiện trên tay, cũng không thèm nhìn nữa tùy tay kí đồng ý, trong miệng nói, "Sao mà nghĩ cả nửa ngày."

Bên kia lại chậm chạp không đáp, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng gọi một tiếng: "Thầy..."

Triệu Thuần vô tình giương mắt, lập tức bị chấn động.

Cô mặc đồng phục trường trung học Dục Thụ, dáng vẻ tựa hồ như ở bình thường trong trường, nhưng mà lại có chút bất đồng. Đồng phục nữ trường trung học Dục thụ, có vẻ nghiêng về phong cách châu Âu,

phía trên là áo sômi trắng, phía dưới váy ngắn ô vuông màu xám, thời tiết vào thu, các nữ sinh cũng thường mặc quần tất tối màu hoặc màu trắng để giữ ấm.

Tống Thiển Thiển ngồi ở trên giường, máy tính đặt bàn trước mặt. Chính mình mặc đồng phục, bên trong lại không mặc áo ngực, núm vú cứng rắn trọc lên áo sômi trắng thật rõ ràng, áo sômi mỏng, thậm chí có thể tinh tường nhìn thấy màu đỏ bưng. Áo sômi cởi hai cúc, nửa kín nửa hở, xương quai xanh tinh xảo mảnh khảnh lộ ra, có rãnh nhũ rất sâu, còn lại đều dấu đi. Phía dưới mặc váy ngắn, nhưng không mặc quần tất, lộ ra hai cái chân nõn nà, hai cái đùi tách ra ngồi xồm trên giường. Biểu tình thanh thuần vô tội, tựa như hoàn toàn không ý thức được mình ăn mặc thành dạng gì. Thậm chí còn buộc hai cái đuôi ngựa, thắt hai cái nơ bướm nho nhỏ, thoạt nhìn hoàn toàn không phải mười bảy mười tám tuổi, chỉ giống cô gái nhỏ đầu khấu sơ khai mười lăm mười sáu tuổi. Nhưng trước ngực một đôi vú lớn đã muốn chọc thủng áo sômi, đặc biệt vừa rồi núm vú còn bị tự chơi đùa, hiện vẫn còn cứng rắn sừng đỏ, làm cho trong thanh thuần lại có một phần cảm giác tình dục.

Triệu Thuần hít sâu một hơi, mặt trẻ con, vú lại lớn, rất tốt.

Sau một lúc lâu Triệu Thuần mới từ trong kinh ngạc hòa hoãn lại, lắc đầu cười nói: "Thiển Thiển, em đây là từ đâu thấy được."

Tống Thiển Thiển trong lòng kỳ thực đã thẹn thùng đến không được, tuy không phải trần truồng, nhưng đồng phục dụ hoặc như vậy so với trần truồng càng làm cho người ta thêm khó nhịn. Rõ ràng cô có thể cảm giác được vừa rồi anh còn tùy ý tự nhiên, hiện tại trong mắt cuộn cuộn tình dục không biết tên, tựa hồ như một ngọn lửa tùy thời muốn thiêu đốt mình. Đành phải ngượng ngùng cố ý nói: "Đáng yêu sao?"

Triệu Thuần gật đầu, "Đáng yêu."

Tống Thiển Thiển hỏi lại, "VẬY... Thầy thích không?"

Triệu Thuần dung mạo ôn nhu, "Thích, nhưng mà..." Nói nửa câu ra vẻ do dự.

Tống Thiển Thiển vội vàng sốt ruột truy vấn: "Là cái gì? Thầy nói đi?" Khuôn mặt nhỏ treo đầy sốt ruột.

Triệu Thuần mặt không chút thay đổi nói: "Nhưng mà khả năng anh sẽ bị bắt, xin chào bé gái."

Tống Thiển Thiển ngẩn ngơ, hiểu được, cố tình ngượng ngùng nghiêng đầu, động tác này có vẻ vốn định giả dạng làm bé gái lại càng thêm sinh động đáng yêu. Cô thở ra một hơi, cố tình hòa theo, cũng học theo vài phần hài hước kiểu lạnh lùng của anh, nghịch ngợm nói: "Thầy yên tâm, em sẽ không tố cáo."

Sau một lúc lâu mới cúi đầu, ngượng ngùng nói: "Em vốn rất ngượng ngùng, nhưng mà... chỉ cần anh thích là tốt rồi."

Triệu Thuần dục hỏa đã bị một câu vô cùng đơn giản này dập tắt, trong lòng chỉ còn lại lo lắng ảm áp. Hiểu được nha đầu ngốc này ép buộc nửa ngày, chỉ là muốn dỗ mình vui vẻ.

Triệu Thuần cười nói: "Thiển Thiển tốt, thầy già rồi, không chịu nổi ép buộc. Tha cho anh đi."

Tống Thiển Thiển lúc này mới mặt mày hớn hở, "Mới không cần, em suy nghĩ cả nửa ngày đó. Thầy phải theo em."

Triệu Thuần bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng. Nhìn thiếu nữ đang quay

camera bộ dáng linh động, trong lòng thật sự là hận không thể xé nát hết văn kiện bay nhanh trở về ôm lấy cô, hung hăng trừng phạt cô. Nhưng chỉ có thể cách màn hình băng lãnh, mặc cô tùy ý chơi đùa.

Triệu Thuần nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ bốn mươi, liền nói: "Lại cùng em một lúc, trước mười hai giờ phải ngủ, bằng không..." Triệu Thuần mặt không chút thay đổi, "Em cứ chờ anh trở về giết chết em."

Tống Thiển Thiển che miệng, cười đến không thể nhìn, anh tựa hồ càng thích chậm rãi dạy dỗ cùng dụ dỗ, rất ít khi trần trụi lộ rõ ra dục vọng chiếm hữu như vậy. Xem ra lần này là thật sự chọc anh nổi lửa lên.

Thầy đã nói thứ Hai mới có thể trở về, bây giờ hồ nháo một chút cũng không sao, dù sao anh cũng không có khả năng lập tức bay về trừng phạt mình. Cùng lắm thì... Thứ Hai trốn về nhà, nghĩ đến hân thầy cũng không có cách nào.

Sau đó không lâu, bạn học Tống Thiển Thiển vì ý tưởng đơn thuần này, trả giá bằng giáo huấn thâm thiết.

Nhưng hiện tại cô còn chưa biết, cho nên định chủ ý rồi, lập tức bắt đầu tùy ý câu dẫn.

Thiếu nữ cố tình nghiêng đầu, chu chu miệng vô cùng đáng yêu, thân thể hơi đổ về phía trước, lộ ra nửa bộ ngực rất tròn, vô tội nói: "Thầy, anh nhìn chăm chăm em làm gì nha?" Còn không đợi anh đáp, tự mình lấy tay sờ cái vú lớn, nặng trịch lòng bàn tay, xoa nhẹ qua lại vài cái, oán trách: "Đều do thầy, cứ hút chỗ này... đã trở nên lớn hơn... một bàn tay cũng không cầm được..."

Anh đương nhiên biết, được mình dạy dỗ, bộ ngực lớn càng trở nên

màu mỡ, lúc trước mới ra hình dáng, hiện tại một tay không thể cầm hết.

Triệu Thuần khinh khỏi nhìn thẳng núm vú cô.

Nơi đó tựa hồ... còn vô cùng đỏ bưng. Sưng đỏ, đáng thương. Bất quá cũng giống như đang câu dẫn anh hung hăng cắn nó, bóp hồng nó. Câu dẫn dục vọng bạo ngược của anh.

Tay cô nhỏ bé trượt xuống, duỗi đến háng, cả người không khỏi run lên, vú lớn tự nhiên cũng cùng run rẩy theo, dùng tiếng thở dốc anh chịu không nổi nhất: "A... thầy... rất nhớ anh..."

Bất luận một người đàn ông bình thường nào đối diện với cô gái mình yêu sâu sắc, đang tự an ủi trước mặt mình, còn gọi mình, đều không chịu nổi.

Triệu Thuần đã xiết chặt nắm tay.

Cô đã sắp duỗi ngón tay rút chọc vào trong non huyết, bởi vì Triệu Thuần đặc nghe được ầm ầm có tiếng nước. Cô có bao nhiêu nước ngon miệng, anh đều biết. Đang lúc anh chuẩn bị mở miệng, cô lại cong mắt, tràn ngập mỉa ý nhìn chăm chăm anh, trong mắt ngập nước.

Tay cô thông thả kéo váy lên... Rất hiển nhiên, phía dưới váy... trống không...

Anh hoàn toàn có thể nghĩ đến dáng vẻ ở giữa hai chân đó... Hoa huyết phun nước... Ướt đầm...

Anh đã ngừng hô hấp...

Ngay giờ khắc này... camera ngừng!

Đối diện màn hình đen tuyền, anh không biết nên cười hay khóc.

Cô rất nhanh gửi tin nhắn tới, "Thầy, quay camera không chơi được, em ở nhà chờ anh nha."

Triệu Thuần xiết chặt điện thoại di động, bộ dáng cô trêu tức giống như ngay trước mắt, không sợ trời không sợ đất.

Anh hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên dục hỏa nồng đậm chưa từng có, khàn khàn nói: "Rất tốt."

Chúng ta vì bạn học Tống Thiển Thiển bi ai một phút đồng hồ.

Chương 24

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Trong nhà thầy bị

"Người đàn ông cường tráng xa lạ" gian dân (tiết mục ngụy cưỡng gian)

Tống Thiển Thiển treo điện thoại, không để ý hình tượng cười đến lăn lộn ra đất, cơ hội làm càn như vậy thật sự không nhiều, anh ở xa ngàn dặm, dù làm càn thế nào cũng không có biện pháp trừng phạt mình. Cùng lắm thì, lúc thầy trở về ngoan ngoãn nhận sai, còn "Trừng phạt"...

Tống Thiển Thiển đỏ mặt lên.

"Trừng phạt" của thầy luôn làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Chính mình hoàn toàn không có cách nào chống cự, đến lúc đó tùy thầy ép buộc thế nào, mình không phản kháng là được... Dù sao... Thầy cũng sẽ không thực sự hại mình, đại khái vẫn là lấy một ít thủ đoạn giày vò khi dễ mình... cùng lắm thì... nằm yên nhận chà đạp! Ừ! là dũng khí này! Cô rất tốt! Giữ vững!

Nghĩ đến đây cô ra vẻ đứng đắn vung nắm tay trong không khí, trong lòng ngược lại dâng lên một cỗ chờ mong cùng ngưng ngưng nhỏ.

Bình thường thầy giáo nghiêm túc sắc bén, đến giường tựa như thay đổi tính dạng, nói năng lưu manh, thủ đoạn chọc ghẹo cũng cả bó lớn. Cả người trở nên gợn cảm mà cưỡng chế, bộ dáng muốn nắm trong tay hoàn toàn.

May là thứ hai anh mới có thể trở về, cùng lắm thì... Thứ hai mình bỏ chạy về nhà! Dù sao bắt không được cũng không có biện pháp.

Tống Thiển Thiển yên tâm hưởng thụ thời gian cuối tuần một mình, dự tính buổi tối cuối tuần sẽ lạng lẽ trốn về, nghe khẩu khí của thầy, dù sao hai ngày này anh cũng không có cách nào trở về.

Thời gian một ngày bay nhanh qua rồi, Tống Thiển Thiển cơ hồ lưu luyến một mình ở lại trong nhà Triệu Thuần. Bên kia anh không động tĩnh gì, giống như cũng không thèm để ý tiểu nhóc con là mình. Thậm chí giữa trưa còn phát tin nhắn, dặn dò anh còn đang bận, bảo mình cẩn thận ăn cơm, cẩn thận đọc sách. Cứ như vậy, cảm xúc lo lắng của Tống Thiển Thiển cuối cùng chậm rãi bay đi.

Triệu Thuần ở nhà, anh ngồi trên ghế dựa, anh xem sách, anh đi lại, đối với Tống Thiển Thiển có lực hấp dẫn vô cùng lớn. Tống Thiển Thiển cứ như vậy ngây ngốc ghé vào trên bàn cơm, nhìn chăm chăm hoa đồ mi tươi hồng, lúc mình đến lần đầu tiên, hoa vẫn là nụ, xấu hổ đờn nở, hiện tại không biết có phải là đóa hoa lúc đó không, nếu là cùng một đóa, có phải cũng chứng kiến khoảnh khắc mình được ôm hay không?

Trên mặt Tống Thiển Thiển trắng nõn nổi lên một tia đỏ ửng.

Trước khi đi anh nói cho cô trừ thư phòng, chỗ khác đều có thể đi vào, thư phòng đương nhiên cũng bị khóa. Cô cũng không có để ý yêu cầu cổ quái này. Đương nhiên rồi, "Nữ chủ nhân" thông minh nên hiểu được nhất định phải cho người đàn ông một gian riêng.

Tống Thiển Thiển thậm chí cổ quái nghĩ, anh chắc không có khả năng dẫu một cô gái nũng nịu ở trong thư phòng. Cho nên Tống Thiển Thiển đối với những phòng khác cũng không có gì hứng thú, cô càng thích nằm trên ghế dưới lầu trước cửa sổ của Triệu Thuần, lúc thời tiết tốt, gió thổi tới, dương quang ấm áp rơi trên người, tựa như âu yếm mềm dịu.

Còn phòng khác trên lầu và ban công, Tống Thiển Thiển cũng không đi. Cô giống một con mèo thích mùi quen thuộc, thích ngốc ở nơi mình có cảm giác an toàn, thà rằng không đi chỗ xa lạ khác. Triệu Thuần cho cô yêu thương và cũng dung túng cô cái tật xấu yếu ớt này.

Bất tri bất giác màn đêm đã sắp buông xuống. Tống Thiển Thiển một mình ở nhà thầy giáo, trong tủ lạnh đầy nguyên liệu nấu ăn và đồ ăn, tự mình làm một chén mì thịt thơm ngào ngạt, ngồi trước bàn ăn không khỏi có chút hoảng hốt. Như vậy... thật sự có vẻ giống vợ thầy... Im lặng ở trong nhà, lúc anh ở nhà thì nấu cơm cho anh, lúc anh không ở nhà, giúp anh trông nhà, sửa sang lại gọn gàng ngăn nắp, sau đó tự mình sinh hoạt, chờ đợi chồng từ nơi xa trở về.

Ánh mắt Tống Thiển Thiển mê ly.

Giống như vậy cũng không sai, ừ.

Nhưng mà, cô lập tức ý thức được mình ngu xuẩn cùng thất sách, bất tri bất giác, cô quên tương lai gần, mình đối mặt với nguy cơ tiềm tàng "A a a ăn nhanh chút rồi về nhà — — vạn nhất bị bắt lúc còn ở nhà — — nhất định sẽ bị thầy giết chết!"

Tống Thiển Thiển vội ăn xong mì, rửa sạch bát, chạy tới phòng ngủ, bắt đầu nhanh chóng thu thập đồ đạc rút lui.

Bên ngoài sắc trời đã hoàn toàn tối, trong thành phố đèn điện huy hoàng thấp sáng từng tòa nhà cao lớn. Tống Thiển Thiển bật sáng đèn trong phòng, ngồi bên giường thu thập quần áo, cô thu thập rất nhanh, hết sức chuyên chú muốn chạy trốn. Không thể không nói phụ nữ trời sinh giác quan thứ sáu phi thường chuẩn, phiền toái đang tới gần từng chút.

Tống Thiển Thiển đang cúi đầu xếp quần áo, cô thích sạch sẽ, không thể chấp nhận quần áo loạn thất bát nhét cùng một chỗ để mang đi. Ngoài cửa phòng lại truyền đến tiếng động cực nhỏ.

Tống Thiển Thiển yên lặng lắng nghe, cảm giác không có gì, lắc đầu hoài nghi mình nghe lầm.

Thanh âm đó cực khẽ, giống như không phát sinh chuyện gì.

Ngoài cửa sổ gió đêm trong giây lát thổi càng mãnh liệt, hung hăng quét lá cây ngoài cửa sổ, cuốn toàn bộ lá cây xào xạc rung động, thậm chí có nhánh cây cứng rắn, cứ như vậy hung hăng đập vào cửa sổ, phát ra tiếng "lạch cạch" trầm đục.

Đêm tối, ánh đèn vàng trong phòng ấm áp, bình thường chỉ cảm thấy thoải mái, nhưng bây giờ ánh đèn vàng lại có vẻ trầm đáng sợ. Tống Thiển Thiển không khỏi hơi sợ hãi, không thể là có quỷ đâu... Đột nhiên cuồng phong gào thét, căn phòng to như vậy chỉ có một mình, hơn nữa... gian phòng xa lạ này mình còn không đi vào, có thể có cái gì đáng sợ bên trong hay...

Miên man suy nghĩ đến sắc trời hôn ám, làm cho Tống Thiển Thiển từ đáy trong bốc lên một loại sợ hãi không hiểu.

Ngoài cửa tiếng động như càng gần, vẫn là tiếng động sột soạt rất nhỏ, giống con chuột cũng không giống con chuột, càng giống vải dệt

hoặc là tiếng cọ sát kỳ quái gì.

Bên ngoài gió mạnh mẽ thổi tung rèm cửa, Tống Thiển Thiển bị hoảng sợ, vội vàng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, luống cuống tay chân muốn khép cửa sổ lại. Gió mạnh thổi đến, vô cùng mãnh liệt, thổi cho Tống Thiển Thiển không mở mắt ra được. Ngay trong nháy mắt này!

Một thân ảnh tối đen lặng lẽ đứng ở cửa.

Trong phòng đèn lập tức bị tắt! Nhất thời tối đen mênh mông, nhìn không thấy năm ngón tay!

"A a ——" Tống Thiển Thiển sợ hãi, lập tức nhin không được lớn tiếng hét chói tai, túm chặt cửa sổ. Phía trước vô cùng tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, rồi sau đó cũng không thể lui.

Một bàn tay to mạnh mẽ hữu lực nắm lấy cổ tay mảnh khảnh, lập tức kéo cô từ mép cửa sổ cuồn phong gào thét đẩy lên giường!

Tống Thiển Thiển phát ra tiếng hét ngăn ngui, "A a —— cứu mạng!" Cô độc ác cúi đầu lập tức hung hăng cắn bàn tay xa lạ, người đàn ông xa lạ bị cô cắn một miếng cực đau, phát ra tiếng kêu ngăn ngui, thanh âm khàn khàn, lập tức lại ngậm miệng. Tiếp theo, hấn hung hăng đẩy cô ngã trên giường lớn.

Tống Thiển Thiển tóc rối tung, trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy hình dáng ẩn hiện, giọng nói xa lạ không nhận ra, mang theo tia hy vọng cuối cùng run rẩy hỏi: "Thầy... đừng... đùa em..."

Miệng lại bị một mảnh vải dài mềm mại gắt gao bịt lại, lập tức không nói được, hi vọng cuối cùng cũng bị phá hủy!

Thầy sẽ không đối đãi mình như vậy, như vậy... không thể là thầy!

Không phải thầy... một người đàn ông trưởng thành xa lạ đột nhiên xâm nhập vào nhà, còn phát hiện ra mình, lập tức làm cho mình không thể há mồm nói chuyện, còn đẩy ngã lên giường... Kết quả đã rất dễ tưởng tượng.

Tống Thiển Thiển tuyệt vọng trừng mắt, muốn nhìn chút người trước mặt rốt cuộc là ai, nhưng thân thể cường tráng xa lạ không cho cô cơ hội, từ miệng bị ngăn chặn, một cái gì che hai mắt cô. Hai tay bị trói cùng chỗ, bị hấn đẩy qua đầu giữ chặt.

Tống Thiển Thiển lấy một tư thế cực kì khuất nhục bị người xa lạ mạnh mẽ đặt trên giường, hấn chen vào giữa hai chân cô, hai chân bắt đắ dĩ tách ra. Mắt không nhìn thấy, miệng không thể nói, chỉ nghe được tiếng hấn trầm trọng thờ dốc hỗn hển bên tai.

Tống Thiển Thiển có thể tinh tường ngửi được hương vị xa lạ trên người kẻ kia, không phải mùi phong lan quen thuộc trên người thầy, mà là mùi bụi trộn với mùi thuốc cực mạnh. Nói thật, thời khắc khẩn cấp này, đầu óc Tống Thiển Thiển cũng hỗn loạn, càng không ngừng nức nở, định nói ra, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu — — chẳng lẽ hôm nay ở nhà thầy, mình thật sự bị một người xa lạ cưỡng gian sao?

Tống Thiển Thiển nước mắt lập tức ướt đẫm mảnh vải che mắt, thân thể run rẩy không ngừng, trong lòng tuyệt vọng đến cực điểm.

Hấn đè lên cô, thong thả chậm rãi yên tĩnh lại, tiếng thờ dốc theo trầm trọng trở nên vững vàng. Tống Thiển Thiển cho dù không nhìn thấy, nhưng cũng có thể cảm nhận được — — hấn đang thị gian mình.

Ánh mắt mang theo nhiệt độ từ trước ngực cao ngất lướt nơi tư mật trên người cô. Loại ánh mắt không kiêng kị này như mang theo ma lực, Tống Thiển Thiển xấu hổ cảm giác thân thể mình lại dần dần nóng lên. Tiếp theo, kẻ xa lạ này trầm mặc một lúc, rồi hung hăng vạch áo cô, lực xé rất mạnh, thậm chí cúc áp cũng bung ra từng cái, cái vú lớn bị áo ngực bao vây lập tức bị hấn thu vào mắt.

Tống Thiển Thiển khẩn trương vắn vẹo thân thể, ý đồ thoát khỏi khống chế, lại không biết mình bị bịt mắt, quần áo không chỉnh tề, còn lộ ra bộ ngực lớn, có thể càng làm dục vọng trong lòng hấn bốc lên dữ dội.

Hấn tiếp tục không lưu tình chút nào mở váy cô, thậm chí trực tiếp cởi quần lót. Lại cố tình lưu lại áo bên ngoài thiếu chút nữa bị xé rách còn chưa cởi ra.

Tống Thiển Thiển hoàn toàn không biết mình hiện tại là bộ dáng gì nữa — thiếu nữ kiều nhỏ trên giường lớn màu trắng bị trói hai tay, hoàn toàn không thể tránh né, vú lớn vì tư thế vắn vẹo lúc lắc trên dưới, vẽ ra sóng nhũ, có áo mỏng như che lại không che được núm vú đỏ bồng. Phía dưới lại hoàn toàn trần trụi, nơi tư mật nhất cứ như vậy bị một người đàn ông xa lạ nhìn không sót cái gì.

Cô lạnh run, hấn lại không chút do dự cúi đầu ngậm núm vú mềm mại, dùng răng nanh bạo ngược hung hăng mài cắn, hung hăng hút núm vú, không chút cố kỵ cô khóc kêu vắn vẹo, sau đó ngoan độc lồi kéo rồi buông ra, chơi đến bất diệp nhạc hồ. Cô cảm thấy trên núm vú truyền đến cảm giác vừa đau vừa nhuyễn, lập tức tình triều mãnh liệt châm lên ở đáy lòng. Thầy... thầy thực sự thích chơi đùa núm vú mình... Cũng không chơi thô lỗ như vậy, người này thô lỗ, nhưng thô lỗ bạo ngược này chính mình cũng... thực thích...

Thật là kỳ quái... Chẳng lẽ mình là một nữ hài dâm đăng như thế này

sao?

Trong lòng Tống Thiển Thiển không phải không tuyệt vọng, vừa chống đỡ khoái cảm sinh lý thuần túy, vừa vô cùng áy náy xấu hổ với thầy còn chưa trở về. Thầy còn chưa về, mình lại ở nhà anh bị một người xa lạ hung hăng dâm ô... Hơn nữa mình... còn rất thoải mái... Có phải rất đáng xấu hổ hay... ô...

Nhưng lúc này cô đã hoàn toàn không rảnh nghĩ nhiều như vậy, kẻ này vừa vào nhà cho đến bây giờ cũng không nói, một câu cũng không, tay đưa bõn lại thuần thực... Vừa rồi hấn mới thật vất vả buông núm vú đã sưng đỏ không chịu nổi ra, tay lại trực tiếp xoa lên hoa huyết mềm mại, tiểu âm để bị khe khẽ cầm lấy, xoa xoa qua lại, hoa huyết đã bắt đầu chậm rãi chảy dâm thủy, Tống Thiển Thiển chưa bao giờ thống hận thân thể mất cảm của mình như thế.

Hấn vừa xoa vừa liếm hôn, trùng điệp mút mát rồi mềm dịu liếm hôn, chung quanh cổ nhất định bị ấn đầy dấu hôn xấu hổ... Làm sao có thể... cô là của thầy... Làm sao có thể bị người khác vũ nhục như vậy... cô có thể thật sự bị... người này... hung hăng cưỡng gian... không.

Sợ hãi cực độ cùng với khoái cảm kịch liệt, lập tức đưa cô vào một cao trào nhỏ. Trong hoa huyết lập tức phun ra một cỗ dâm thủy.

Lúc này người đó ngoài dự đoán rút ngón tay dính đầy dâm thủy về, lập tức cởi mảnh vải bịt miệng cô. Lập tức cầm cái cầm khéo léo, đầu lưỡi thô lỗ vờ vào miệng cô, tùy ý liếm đầu lưỡi mịn màng, còn bắt chước động tác tính giao rút cắm, nước bọt không kịp nuốt vào chảy dọc theo cổ. Đến lúc cả hai sắp không thở nổi, hấn mới rút đầu lưỡi ra, buông tha cô.

Tống Thiển Thiển lúc này đã hoàn toàn không có khí lực, cả người

xụi lơ, sợ hãi thờ dốc nói: "Không cần... Thầy tôi sắp về... không cần để anh ấy nhìn thấy tôi như vậy... A..."

Hắn ngẩn ngui trầm mặc một lúc, bắt đầu cởi khóa quần, thanh âm rất nhỏ, lúc này so với cái gì cũng khủng bố hơn, cô lập tức cảm giác được một thứ cứng rắn, tràn ngập nhiệt độ cọ vào miệng tiểu huyết của mình.

Cô vẫn cầu xin: "Không cần... Tôi không thể... không cần gian dâm tôi... A..."

Lời còn chưa dứt, gậy thịt thô to không chút do dự chọc vào, non huyết ấm áp ẩm ướt, gắt gao vây lấy gậy thịt, cơ khát ngậm vào, hoàn toàn vi phạm ý nguyện chân thật của chủ nhân.

Nước mắt cô chảy ra, lập tức hoàn toàn sụp đổ, xong rồi, mình ở nhà thầy bị kẻ xa lạ hung hăng gian dâm đùa bỡn, nếu thầy biết, khẳng định sẽ không cần mình... Tình dục lập tức phai nhạt vài phần, cả người tuyệt vọng run rẩy.

Đang lúc coi khóc không thể kìm nổi, người xa lạ vẫn không nói một lời, chỉ hung hăng làm cô, đột nhiên tiến đến bên tai, phát ra một tiếng thờ dài ôn nhu quen thuộc, giọng nhớ thương khe khẽ nói: "Đừng sợ, là anh, Thiển Thiển..."

Tống Thiển Thiển lập tức mở to hai mắt, tuy người đó vẫn không cởi bỏ che mắt cho cô, nhưng cô đã có thể từ giọng nói nhận ra, đây là giọng thầy!

Anh giống như cảm nhận được sợ hãi và phần nộ của cô, lập tức ôm chặt cô, tiếp tục nói: "Thiển Thiển ngoan, tạm thời đừng nói gì, thật sự là anh... nhớ em muốn chết." Câu cuối cùng trầm thấp như thờ dài. Dưới thân không ngừng lại, tiếp tục hung hăng rút cắm bốn phía

trong tiểu huyết.

Tống Thiển Thiển lập tức rên rỉ, "Thầy... Làm em sợ muốn chết... Ô... Vì sao..."

Không nghĩ tới anh đúng lý hợp tình nói: "Tình thú. Em chơi tình thú, cũng không cho anh chơi sao?"

Tống Thiển Thiển lập tức bị chọc tức bật cười, xuất phát từ báo thù, dùng tiểu huyết hung hăng xiết gậy thịt một chút, như ý nguyện nghe được anh đè nén hút không khí, cô nói: "Sắp làm em sợ muốn chết... Em còn tưởng rằng... tưởng rằng..."

Triệu Thuần hạ thân ngưng một chút, thở dốc nói: "Tưởng thật sự bị người xa lạ cưỡng gian?"

"Ừ..."

"Đừng sợ Thiển Thiển... sẽ không... Hơn nữa... Vừa rồi em có vẻ thực sự thích trò thô bạo này, ừ, anh đã nhớ kỹ."

Kẻ ngốc cũng có thể nghe ra thanh âm trêu tức.

Tống Thiển Thiển bị làm đến cơ hồ không thể tự hỏi, giống như có khí lực vô tận, thâm trầm làm mình. Đã là anh, đương nhiên buông xuống đề phòng. Chỉ có thể nhỏ giọng thét: "Thầy... chậm một chút... Rất thô..."

Anh lại hoàn toàn không buông tha.

"Hử? Nhưng giống như Thiển Thiển rất thích cảm giác bị đàn ông cường tráng hung hăng gian dâm vậy?"

"Không..."

"Nhưng anh vừa rồi càng thô bạo, em lại càng hưng phấn..."

"Không phải..."

"Có phải đang chờ mong bị hung hăng cưỡng bạo hay không? Hoàn toàn không để ý đến em, cứ như vậy tiết dục, hử?"

"Không phải! Em... A... thầy... em chịu không nổi... ô..."

Tiểu thư Tống Thiển Thiển đụng tới quý ngài cường tráng, lại bị chinh phục, KO!

Chương 25: Là người cũng là người tịch mịch (phân tích tâm tư, tặng lễ vật)

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Ban đêm cuồng phong gào thét dần dần bình ổn, vừa rồi lá cây còn âm âm rung động, bởi gió chậm lại, cũng đã ôn nhu đong đưa. Ánh trăng thản nhiên rớt cục lộ ra ánh sáng mơ hồ, lấp ló trong mây, tô điểm thiên không.

Từ tòa nhà cao tầng lại truyền đến một tiếng thét phần nộ chói tai.

" Anh không giải thích rõ ràng, em liền bóp chết anh a a ——" Trên người chỉ đơn giản khoác một cái áo, hoàn toàn không để ý cả người còn trần truồng, cô vươn hai tay giương nanh múa vuốt bóp chặt cổ anh liên tục rung lắc.

Triệu Thuần bị bóp đến sắp không thở nổi, cười liên tục, cũng không phản kháng, đỡ bả vai Tống Thiển Thiển, cầu xin tha thứ: "Bóp chết, thật sự anh sắp bị bóp chết..."

"Bóp chết anh cũng đáng! Làm em sợ có ý tứ sao! Em thật sự bị anh hù chết, em còn tưởng rằng... em còn tưởng rằng..." Tống Thiển Thiển tạm ngưng động tác, mắt đột nhiên đỏ lên, "Em còn tưởng rằng... em thật sự xong rồi!"

Triệu Thuần ngây ngẩn cả người.

Tống Thiển Thiển trong mắt to chảy ra từng giọt nước mắt, vô thần bảo trì động tác, miệng lẩm bẩm nói: "Tối như vậy... còn có gió lớn, trong nhà toàn bộ có một mình em, đột nhiên lại... Em gọi anh, anh cũng không trả lời! Một khắc đó trong lòng em thật sự tuyệt vọng!" Trong ánh mắt cô hiện lên một tia tuyệt vọng, "Em đã nghĩ, nếu em thật sự bị vũ nhục, em sẽ cùng hấn đồng quy vu tận!"

Trong giọng nói âm vang hữu lực, là hỗn loạn tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Cô chuyển mắt đến, nhìn chăm chăm anh, tức giận, cúi đầu hung hăng cắn lên bờ vai trần trụi của anh, vừa cắn vừa hàm hồ nói: "Em cho anh làm em sợ! Cho anh khi dễ em!"

Triệu Thuần ngồi ở trên giường, Tống Thiển Thiển ngay trước mặt anh cúi đầu cắn nửa ngày, răng hung hăng nghiến vào, đến khi đầu lưỡi nếm đến hương vị tinh ngọt, mới ý thức được hấn là cắn chảy máu, cuống quít dừng lại.

Cẩn thận nhìn, phát hiện trên bờ vai cường tráng trần trụi đã bị cắn đến máu tươi đầm đìa, một tia lại một tia máu, nhưng anh không nhúc nhích, vẫn ôn nhu đỡ lấy thắt lưng cô, tùy ý cô phát tiết cảm xúc sợ hãi. Giống như hoàn toàn không cảm giác bả vai đau đớn, dùng ánh mắt thâm thúy mà áy náy, ôn hòa dừng trên người cô.

Triệu Thuần hơi hơi thở dài một hơi, nói: "Hết giận chưa? Chưa hết, lại cắn anh hai cái."

Tống Thiển Thiển mới bừng tỉnh, cuống quít đi lấy hòm thuốc, "Em... Em không biết nặng nhẹ, thầy cũng nhắc nhở em!" Phẫn nộ và thương tâm vừa rồi hoàn toàn bị lo lắng hòa tan.

Triệu Thuần đau đến rên một tiếng, khẽ nhíu mày, vẫn cười khổ nói: "Là lỗi của anh, Thiển Thiển trừng phạt là đúng, sao anh có thể trốn?"

Tống Thiển Thiển lấy hòm thuốc trong phòng, nước mắt lại muốn chảy xuống, "Nói bừa nói bừa! Em cắn mạnh như vậy, anh nói anh đau, em sẽ không cắn nữa!" Cô ngồi xổm ở trước mặt anh, vẫn còn nước mắt, mở hòm thuốc, lấy khăn ướt sạch khe khẽ lau miệng vết thương cho anh.

Kỳ thực khí lực cô cũng không lớn, cắn cũng không mạnh, nhưng răng lại sắc, cắm vào da thịt, máu chảy ra, nhìn huyết nhục mơ hồ đến dọa người.

Triệu Thuần lúc bị cắn không cau mày rên một tiếng. Hiện tại nhìn cô gấp thành dạng này, ngược lại như nói giỡn an ủi cô: "Tốt rồi đừng lo lắng, anh làm chuyện không tốt với Thiển Thiển, đáng bị trừng phạt."

Tống Thiển Thiển giương mắt liếc mắt anh một cái, "Anh cũng biết!" Thanh âm không tự giác mềm mại hơn, giống như phẫn nộ, ngược lại giống tình nhân thâm oán.

Triệu Thuần một thân phong trần mệt mỏi, kiểu tóc chải tỉ mỉ cũng rối bời, không còn thần thái sáng láng, lạnh lùng cự người ngàn dặm, nhìn kỹ là vẻ mặt mệt mỏi, thậm chí râu cũng lún phún, còn thật sự nói: "Anh xin lỗi."

Cô trừng mắt nhìn, "Cái gì?"

Triệu Thuần rút đi thái độ sắc bén cùng cường ngạnh, Tống Thiển Thiển lần đầu tiên nhìn thấy anh có vẻ mệt mỏi yếu đuối như vậy.

Triệu Thuần thật sự nói: "Có lỗi với Thiển Thiển, là anh không tốt."

Anh không nên dọa em như vậy. Em có biết anh đi tham gia... hội nghị, theo kế hoạch vốn là thứ hai mới có thể trở về, nhưng ở đó, anh thật sự rất nhớ em, cho nên tự mình tăng ca, hoàn thành công việc trước. Muốn... trở về cùng em." Nói tới đây, Triệu Thuần giương mắt, ôm thiếu nữ hai mắt đẫm lệ, thấp giọng an ủi: "Tốt lắm đừng khóc, em nhớ anh... anh sao không nhớ em đây. Vốn đặt vé máy bay là thứ hai, lúc đi đổi lại thiếu chút nữa không kịp, kỳ thực đêm hôm qua và buổi tối cuối tuần chỉ cách một ngày, anh cũng không biết hôm nay tối muộn mới về đến nhà, nhưng chỉ cần nghĩ đến... em đang ở nhà chờ anh, trong lòng lại hận không thể bay nhanh về, một giây cũng ngại lãng phí."

Triệu Thuần nâng mặt Tống Thiển Thiển lên, ôn nhu ấn một cái hôn khe khẽ, dừng ở trên mắt cô nói: "Anh về trễ, em đã ngủ, anh đắp chăn cho em, anh trở về sớm, em còn chưa ngủ, anh bồi em nói chuyện một chút." Nói tới đây, trong mắt hiện lên một tia áy náy, "Anh bên kia... không quá thuận lợi, tâm tình rất kém, lại vội muốn gặp em, cho nên vừa về, lạng lẽ tiến vào, vốn muốn ôm em, cho em một kinh hỉ, cũng không biết là hồ đồ thế nào, nhìn thấy em... anh đột nhiên nhẹn không được... Ngược lại dọa đến em."

Triệu Thuần mỗi một nói: "Anh đã khống chế mình, em không bị thương là tốt rồi. Thiển Thiển... có phải anh rất kém cỏi hay không?"

Người này lần đầu tiên ở trước mặt cô thành khẩn mà áy náy yếu thế như vậy, vốn tưởng rằng anh không gì không làm được, kỳ thực cũng là người thường. Trong tình yêu, thường thường bị cuồng nhiệt kích tình che mắt, thấy người yêu mình nhất định là tốt nhất trên đời, cũng nhất định là người hiểu mình nhất trên thế giới, cho dù không nói, anh cũng có thể hoàn toàn hiểu được tâm ý mình, không làm cho mình bị thương. Nhưng mà, chúng ta đều là người thường, có khuyết điểm cũng có lúc phạm sai lầm, người yêu cũng không phải vạn năng, anh cũng sẽ phạm sai lầm, cũng có lúc hồ đồ.

Tống Thiển Thiển không tức giận nữa, không khỏi nở nụ cười, cả người nhất thời long lanh, lại cực lực nhấn nạt ý cười, hung tợn nói: "Đúng vậy! Đặc biệt kém cỏi!"

Triệu Thuần chớp động ánh mắt ôn hòa, "Vậy thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh?"

Tống Thiển Thiển nghiêng đầu tự hỏi nửa ngày, nghĩ ra một chuyện, đỏ mặt nói: "Vậy anh — — nửa tháng không cho chạm vào em! Đến khi em hết giận mới thôi!"

Triệu Thuần cười nói: "Đó chẳng phải là em chịu thiệt?"

Tống Thiển Thiển khó hiểu, "Cái gì? Hả là... Hả là anh chịu thiệt nha!" Cô vươn một ngón tay, to gan lớn mật gõ gõ đầu Triệu Thuần, "Thầy có phải ngốc hay không?"

Không thể đụng vào mình, đương nhiên là anh chịu thiệt nha.

Triệu Thuần thanh thanh cổ họng, lui về phía sau, như là sợ Tống Thiển Thiển lại phát tác, t hật cẩn thận nói: "Nhưng mà... anh nhớ rõ kỳ sinh lý của Thiển Thiển... Lập tức sắp đến rồi..."

Tống Thiển Thiển ngẩn người, sắc mặt từ trắng thành hồng, thẹn quá thành giận nói: "Dù thế nào cũng thể nhịn nổi... anh cả ngày chỉ nhớ kỹ chuyện này sao! "

Lập tức vươn tay bắt đầu véo cổ Triệu Thuần, Triệu Thuần liên tục né tránh, nhịn đau cười nói: "Thiển Thiển ngoan tha cho anh, đau đau đau..."

Tống Thiển Thiển lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng nhìn miệng vết

thương vừa băng xong, "Lại chảy máu sao? Em xem xem!"

Triệu Thuần không để ý đau đớn, khe khẽ ôm Tống Thiển Thiển vào lòng, đầu gối lên vai cô, thờ dài, "Đừng nhúc nhích, cho anh ôm em một cái."

Tống Thiển Thiển an tĩnh xuống, ngửa đầu nhìn vào mắt anh, "Thầy?"

Triệu Thuần nặng nề nói: "Em... nguyện ý tha thứ cho anh sao?"

Tống Thiển Thiển trầm mặc một lúc lâu, không ra tiếng, ngửa đầu trên môi anh ấn lên một nụ hôn, đỏ mặt nói: "Kỳ thực... lúc anh vào... em đã biết là anh... nhưng không dám nói... Tuy là động tác anh rất thô bạo, nhưng mà... vào lúc... sẽ giống như bình thường vậy... rất ôn nhu hôn em... sợ em đau, nhịn nửa ngày mới động... Em biết... em đã sớm không tức giận. Chính là có chút sợ hãi."

Triệu Thuần thương tiếc nói: "Lần sau sẽ không." Lại đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì dư, xoay người đi lấy áo khoác của mình, "Đợi chút, có cái này cho em."

Tống Thiển Thiển hiếu kỳ hỏi: "Cái gì nha?"

Anh thần bí từ trong túi ví lấy ra một cái túi nhỏ, đưa cho cô, mỉm cười nói: "Chỗ hộp tuy xa, nhưng anh đi ngang qua một cửa hàng, nghĩ có lẽ em sẽ thích, liền mua."

Là một vòng tay thạch anh tím, mỗi một hạt đều được mài thành hình dáng nổi bật, tinh xảo đặc sắc. Thủy tinh tím, thuần túy mà thần bí. Dưới ánh đèn, tản ra quang mang mê người. Cô vui sướng đeo vào tay, cổ tay mảnh khảnh với thạch anh tím, da thịt có vẻ càng thêm trắng nõn.

Tống Thiển Thiển vui vẻ, rõ ràng có vẻ mệt, lại còn nhớ mua lễ vật cho cô, rõ ràng muốn cho cô kinh hãi, ngược lại thành kinh hách, thật không biết thầy thông minh thật hay giả ngốc.

Cô lập tức nghĩ đến cái gì, làm nũng nói: "Đừng tưởng rằng vòng tay có thể thu mua em nha, trừ cái đó ra, chúng ta còn phải ước pháp tam chương!"

Triệu Thuần dung túng nói: "Ước pháp tam chương thế nào?"

Tống Thiển Thiển vươn một ngón tay, "Một, không thể khi dễ em!"

Triệu Thuần gật gật đầu.

Tống Thiển Thiển vươn ngón tay thứ hai, "Hai, bất luận lúc nào cũng không thể khi dễ em!"

Triệu Thuần ngẩn ngơ.

Tống Thiển Thiển vươn ngón tay thứ ba, đỏ mặt, "Ba, trừ phi là lúc em đồng ý!"

Triệu Thuần sửng sốt, sau một lúc lâu cười to nói: "Được được được, đều theo em!"

Ngoài cửa sổ mây đen rút lui, lại là đêm trăng yên tĩnh.

Chương 26

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Sau vũ đài lúc vạn người chú ý cùng thầy hôn môi

(tìm manh mối)

Trường học vào thu, không khí tùy ý phóng thích nốt nhiệt lượng dư thừa ấm áp cuối cùng trước khi vào đông, các nữ sinh mặc quần áo dày, quần các loại khăn quàng ấm áp quanh cổ, cũng trở thành phong cảnh mỹ lệ trong trường. Thời gian lướt qua tựa bóng mây, các lớp cao nhị dần dần đã tới gần giữa kỳ.

Trước khi giữa kỳ, tin tức lớn nhất trong trường học phải cuộc thi giữa kì sẽ theo hình thức kỷ luật nghiêm túc như thi đại học, mà là hạng mục truyền thống của trung học Dục Thụ — thi đấu diễn thuyết cá nhân sắp bắt đầu.

Thi đấu diễn thuyết cá nhân luôn là cuộc thi hàng đầu bắt đầu từ khi có trường. Lúc ấy thậm chí trở thành dấu hiệu để đo ý chí tiến thủ ở học viện. Trước mỗi một lần thi diễn thuyết đều có nhóm giáo viên tổ ngữ văn cùng định ra chủ đề, mỗi ban đề cử một người, ở phòng họp lớn nhất trong học viện diễn thuyết trước mặt toàn bộ học sinh. Sự kiện như vậy mỗi lần đều có thể làm xuất hiện vài nhân vật phong vân. Nhưng năm nay, thi diễn thuyết cá nhân tiến hành cải cách mới hoàn toàn, chủ đề diễn thuyết đổi thành diễn thuyết tự do, không hạn chế chủ đề, không hạn chế nội dung, nhưng vì cân nhắc đến số học

viện đông, nên để lớp học đề cử, lớp học tự do báo danh, toàn ban đề cử hai người ra tham gia. Quy chế thay đổi và số người tăng nhiều, khiến cho thi diễn thuyết năm nay càng náo nhiệt, cũng càng khiến người ta chờ mong.

Ban cao nhị, chủ nhiệm lớp là giáo viên ngữ văn, đương nhiên đối với chuyện này càng thêm coi trọng, ngàn chọn vạn tuyển, lựa chọn Tống Thiển Thiển cùng một nam sinh khác. Một nam sinh khác là đại biểu tinh anh, từ năm nhất đã từng tham gia thi diễn thuyết, không sợ đi thi, phong độ đã có, tuy không phải thứ nhất nhưng cũng lấy được thành tích không tầm thường. Mà chủ nhiệm lớp đối với Tống Thiển Thiển, nói như thế nào đây, là vừa yêu vừa hận. Tống Thiển Thiển về ngữ văn thiên phú rất cao, văn phong tinh tế, trong nhu có cương, tự thành một phái. Nhưng mà, chủ nhiệm lớp xem ra, Tống Thiển Thiển lá gan có vẻ nhỏ, bộ dạng tuy xinh đẹp, nhưng ở cuộc thi khả năng không có hiệu quả tốt như nam sinh kia. Cho nên từ năm nhất, tuy là rất xem trọng Tống Thiển Thiển, nhưng cũng không cử cô đi. Lần này cải cách quy chế, ngược lại cho Tống Thiển Thiển một cơ hội.

Chủ nhiệm lớp tuyển người xong, ngày kế tiếp còn ở trong văn phòng ngữ văn vừa uống trà, vừa nói chuyện phiếm với đồng sự: "Thầy hiểu không? Cái này gọi là một lần đổi mới hoàn toàn! Tống Thiển Thiển học sinh đó, nếu tố chất tâm lý lớn hơn một ít, lá gan lớn hơn, tôi đã sớm cử cô bé ấy đi!"

Nếu để Triệu Thuần nghe thấy nói Tống Thiển Thiển nhát gan, không chừng đang uống nước cũng sẽ phun ra. Ai nói Tống Thiển Thiển nhát gan khả năng sẽ có người tin, Triệu Thuần lại vạn vạn không tin.

Kỳ thực đây cũng là ấn tượng người ngoài nhìn Tống Thiển Thiển — — xinh đẹp trầm tĩnh, nhưng tố chất tâm lý kém chút. Tống Thiển Thiển cũng do dự lâu mới tiếp nhận "Nhiệm vụ" thi diễn thuyết lần này. Cô biết điểm mạnh và điểm yếu của mình, cái gọi là nhát gan là

một loại tự bảo vệ mình. Cho đến khi cùng với Triệu Thuần, mới có thể ở trước mặt anh phóng xuất ra lớn mật và nhiệt tình chân chính.

Hôm đó vụng trộm nói chuyện này cho anh xong, Tống Thiển Thiển vốn tưởng Triệu Thuần không quá quan tâm, dù sao cái đó và toán học không có quan hệ gì, nhưng không nghĩ tới anh nhúu mày, lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình thật lâu.

Tống Thiển Thiển trong lòng lo sợ bất an nói: "Thầy... nhìn em như vậy... Là sao?"

Triệu Thuần nhúu mày nói: "Bọn họ cứ nhiên thấy em nhát gan?"

Tống Thiển Thiển vâng dạ nói: "Em vốn nhát gan..."

Triệu Thuần nở nụ cười, lắc đầu nói: "Anh không tin." Tống Thiển Thiển trong lòng đột nhiên ấm áp, không đợi cô lấy ánh mắt ẩn tình đáp lại, anh tiếp tục bổ sung: "Thiển Thiển tiểu thư còn hoang dã hơn mèo hoang, sao có thể nhát gan."

Tống Thiển Thiển giương nanh múa vuốt đánh về phía anh, lại bị anh ôm lấy, ngồi trên đùi, bị ôm vào trong ngực anh không thể nhúc nhích. Triệu Thuần tiếp tục nói: "Vốn cũng có chuyện muốn nói cho em, bất quá không quá quan trọng, vì bận nên quên... hiện giờ xem ra, cũng có chút trọng yếu."

Tống Thiển Thiển lòng hiếu kỳ bị dâng lên, lắc lắc cánh tay anh, "Nói đi, chuyện gì."

Anh thế nào cũng không chịu mở miệng, chỉ bí hiểm nói đến lúc đó em sẽ biết. Như vậy cô cũng biết khẳng định là hỏi cũng không được gì, trong lòng càng thêm tò mò.

Cô ủy khuất nói: "Thầy cũng không cổ vũ em."

Triệu Thuần xoa xoa mái tóc cô, ấm áp nói: "Anh biết Thiển Thiển khẳng định không thành vấn đề, đúng không?"

Cô không hiểu ra sao đã bị làm cho hồ đồ, choáng váng mơ hồ nói: "Đúng!"

Triệu Thuần tiếp tục bỏ thuốc mê, "Đến lúc đó anh mặc... bộ âu phục em thích đó, cổ vũ em."

Tống Thiển Thiển lập tức kích động, son sắt nắm tay nói: "Thầy yên tâm! Em tuyệt đối làm được! Đại sát tứ phương! Cái đó, anh nhất định phải mặc nha!"

Triệu Thuần tiếp tục bí hiểm gật gật đầu.

Bộ âu phục thích nhất đó, kỳ thực ngược lại là bộ anh mặc ít nhất. Tống Thiển Thiển từ trong tủ quần áo lật ra một bộ âu phục lạ mắt, quay đầu hỏi Triệu Thuần vì sao không mặc.

Mặt anh không chút thay đổi nói: "Em không biết là bộ này... rất rối loạn sao?"

Bộ đồ này cũng rất đẹp mắt, nhưng quả thật thực sự... rối loạn. Áo trong màu tím đình hương thiếp vàng, chất vải hoa văn chìm cùng áo khoác ngoài bằng gấm màu nho bóng loáng. Triệu Thuần mỗi bộ âu phục đều có caravat tương xứng, bộ này tương ứng là caravat màu có hình vẽ bất quy tắc, càng đề cao màu tím mang đến hơi thở sang quý và thần bí. Tống Thiển Thiển chỉ cần vừa nghĩ đến anh mặc bộ âu phục màu tím này vào, đã kích động muốn hét chói tai.

Cô vội vàng tạo hai tay thành chữ thập cầu xin nói: "Lần khác thầy

mặc thử đi?"

Anh mặt không chút thay đổi nói: "Không mặc."

Cô vung tay như đao chặt hoa quả, "Mặc hay không?"

Anh tiếp tục mặt không chút thay đổi, "Chính là không mặc."

.....

Sau vài lần muốn nhìn Triệu Thuần mặc một bộ âu phục quá mức rối loạn đều bị Triệu Thuần vô tình cự tuyệt. Tống Thiển Thiển cũng dần dần quên đi chuyện như vậy, lần này anh đột nhiên đề suất, Tống Thiển Thiển thực mừng rỡ, không rõ Triệu Thuần đột nhiên tính toán gì. Vừa nghĩ, không được, tuy là vì cổ vũ mình, nhưng thực tế ngấm lại, nếu thầy ăn mặc anh tuấn dụ hoặc như vậy, khẳng định lại thu hoạch một đồng lớn tim thiếu nữ. Như vậy không thể được! Anh mặc cho mình xem là đủ rồi, người khác không thể nhìn!

Nghĩ đến đây, vội vàng cầu xin nói: "Quên đi vẫn không cần mặc, không thể cho người khác nhìn thấy, bằng không người khác tuyệt đối sẽ thích thầy mất!"

Triệu Thuần dờ khóc dờ cười nắm mũi cô, "Vậy muốn anh mặc, hay không cần anh mặc, rốt cuộc mặc hay không?"

Tống Thiển Thiển vuốt ve tay anh, che cái mũi nói: "Không được niết mũi! Sẽ bị ngốc!"

Triệu Thuần dí sát vào, áp lên trán cô, ôn nhu ép hỏi nói: "Rốt cuộc muốn người đàn ông của em mặc hay không, hả?"

Tống Thiển Thiển bị cái từ "người đàn ông của em" làm cho choáng

váng hồ đồ, ánh mắt từ quần áo quay tròn nhìn đến anh, răng cắn chặt, tim đập thình thịch, nhắm mắt lại lớn tiếng nói: "Mặc mặc mặc! Ai tới cướp thầy với em, em đây giơ tay chém xuống!"

Triệu Thuần cười đến không được, liên tục lắc đầu nói: "Cái khí thế này lên đài, khẳng định đại sát tứ phương."

Tiếp theo Tống Thiển Thiển vùi đầu vào chuẩn bị thi diễn thuyết, thậm chí cả Triệu Thuần cũng không thèm nhìn, chỉ toàn tâm toàn ý chuẩn bị chủ đề của mình. Ôm quyết tâm "Đại sát tứ phương", rốt cục đã đến ngày cuộc thi diễn thuyết chính thức bắt đầu.

Tống Thiển Thiển mặc một cái váy tơ nhung màu đỏ, trang điểm má màu hồng đào thản nhiên, son môi màu san hô, cả người có vẻ tràn ngập sức sống lại vô cùng mỹ lệ. Hóa trang xong, ở trong phòng hóa trang vụng trộm đeo vào vòng tay thạch anh tím Triệu Thuần đưa.

Nghĩ đến Triệu Thuần, Tống Thiển Thiển không khỏi lộ ra mỉm cười nhẹ, nghiêng đầu, lại nghĩ tới tình cảnh buổi sáng.

Sáng sớm anh để cho mình nhìn toàn bộ chỗ anh để ghim cài tay áo và khăn tay, cho mình chọn một cái. Tống Thiển Thiển chọn cái ghim cài tay áo màu bạc hình đóa hoa hồng nhỏ, cùng khăn tay in hình ô vuông thoát nhìn rất anh tuấn khí chất. Chọn xong quay lại hỏi được chưa, anh chỉ nói "Tùy em" rồi không nói nữa.

Có lẽ... Là muốn cho mình một kinh hỉ?

Đứng ở hậu trường, tim Tống Thiển Thiển nhảy bùm bùm.

Đột nhiên có người vào, vừa đến đã lớn tiếng kêu lên: "Trời ơi Tống Thiển Thiển! Vòng cậu đeo thoát nhìn quý giá a!" Thanh âm sắc nhọn lại lẫn vào cảm xúc đổ kỵ.

Tống Thiển Thiển quay đầu nhìn, là bạn học Mạnh Mỹ Lệ. Lại không biết cô ấy vào thế nào, chỉ có thể tận lực đè nén cảm xúc bất đắc dĩ, miễn cưỡng nở nụ cười, "Hoàn hảo. Mạnh Mỹ Lệ, sao cậu đến đây?"

Mạnh Mỹ Lệ mặt đầy, mắt một mí, tự xưng là trong ban trừ Tống Thiển Thiển ra, không còn ai hơn, cho nên thái độ đối với Tống Thiển Thiển có chút phức tạp. Khi thì sắc nhọn, khi thì thân thiết. Lúc này lại kỳ quái nói: "Cậu tới sao tớ không thể tới? Tớ đến xem không được sao!"

Tống Thiển Thiển đối với cô ấy quả thực không thể hết phiền. Nhưng cũng khó mà nói gì, gật gật đầu chuẩn bị tránh ra.

Tống Thiển Thiển mặc váy đỏ ngắn áo, trên cổ tay vòng tay thạch anh tím tinh xảo chột lóe lên, bị Mạnh Mỹ Lệ liếc mắt một cái trông thấy, liền thét to: "Cái vòng tay này thương hiệu tớ cũng biết, rất đắt tiền! Trời ạ, sao cậu có thể có!"

Tống Thiển Thiển bị hoảng sợ, nói, "Làm sao vậy Mạnh Mỹ Lệ, đừng kêu ầm lên!"

Mạnh Mỹ Lệ không phân trần cầm cổ tay Tống Thiển Thiển lên, thạch anh tím khúc xạ ra ánh sáng chói mắt, đổ kỵ nói: "Cậu còn muốn giấu sao? Khẳng định là yêu đương bạn trai tặng!"

Chung quanh học sinh dự thi đã xúm lại nhìn, Tống Thiển Thiển vội vàng che miệng Mạnh Mỹ Lệ, "Đừng ồn ào được không!"

Mạnh Mỹ Lệ linh hoạt tránh thoát tay Tống Thiển Thiển, chỉ vào mũi Tống Thiển Thiển nói: "Tớ biết, khẳng định là Phùng Kha cách vách đưa!" Bỗng nhiên chớp mắt, lại thân ái, nóng bỏng khoác tay Tống Thiển Thiển, nói nhỏ, "Ai nha đều là chị em tốt, có gì mà giấu giếm."

Cậu nói đi, cam đoan tớ giữ bí mật."

Tống Thiển Thiển khóc không ra nước mắt, cuộc thi lập tức bắt đầu, không muốn cùng Mạnh Mỹ Lệ dây dưa, chỉ đành nói dối: "Đây là... Mẹ tớ tặng. Không phải tớ sắp sinh nhật sao."

Trong mắt Mạnh Mỹ Lệ hiện lên một tia thất vọng, nhìn ra trong mắt Tống Thiển Thiển tựa hồ có chút trốn tránh, tâm tư linh hoạt, cười lạnh nói: "Không nói thì thôi, còn muốn gạt người. Ai chẳng biết mẹ cậu... Hừ, là một quả phụ". Mấy chữ cuối cùng phun ra cực khế, cắn cũng rất nặng.

Tống Thiển Thiển lập tức nổi giận, "Cậu câm miệng!"

Trên mặt Tống Thiển Thiển trắng nõn sưng đến đỏ bừng, cảm xúc phần nộ giống một trận cuồng phong lập tức thổi đến, ngực kịch liệt nhấp nhô, tay gắt gao nắm bắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mạnh Mỹ Lệ cậu tôn trọng một chút!"

Mạnh Mỹ Lệ nhìn Tống Thiển Thiển nghiêm mặt, sợ hãi lui lại, vẫn nhỏ giọng than thở: "Ai chẳng biết nha... Vốn là vậy..."

Người chung quanh bắt đầu chỉ trỏ, nhỏ giọng nghị luận.

Tống Thiển Thiển vừa tỉnh táo lại, lửa giận bị áp chế mạnh mẽ ngược lại ở trong lồng ngực càng thêm mãnh liệt thiêu đốt, mặt không chút thay đổi đi từng bước ra phía trước, đi đến trước mặt Mạnh Mỹ Lệ, giơ bàn tay lên.

Ngay lúc cái tát lập tức hạ xuống, cổ tay bị một bàn tay hữu lực nắm lấy, không thể động, Tống Thiển Thiển quật cường ngửa đầu nhìn.

Là Triệu Thuần.

Triệu Thuần mặc bộ âu phục màu tím sẫm, sắc mặt lạnh nhạt, nắm cổ tay Tống Thiển Thiển, quay đầu nhìn Mạnh Mỹ Lệ, lãnh đạm nói: "Bạn học, lập tức bắt đầu cuộc thi. Người không liên quan mời đi ra ngoài."

Mạnh Mỹ Lệ miệng quyết một cái, mạnh mẽ gạt nước mắt, nhuần nhuyễn nói: "Thầy Triệu sao thầy ở đây... Tống Thiển Thiển muốn đánh em!"

Triệu Thuần sắc thái không giả, nhíu mày nói: "Mạnh Mỹ Lệ, tôi nhớ rõ cuộc thi lần trước, môn toán của em hình như đứng cuối ban." Ánh mắt lạnh lùng, "So với quan tâm việc nhà người khác, không bằng quan tâm thành tích toán học của em!"

Mạnh Mỹ Lệ bị nhục nhã đỏ bừng cả mặt, thất tha thất thểu chạy ra ngoài.

Triệu Thuần nhìn Mạnh Mỹ Lệ chạy ra ngoài, lại lạnh lùng quét một vòng tuyển thủ dự thi đang xem náo nhiệt, "Thế nào, còn không đi chuẩn bị? Chờ tôi hủy bỏ tư cách thi đấu của các em sao?"

Người chung quanh đều tan tác chim muông.

Một nữ sinh vừa đi còn vừa nhìn Tống Thiển Thiển bị Triệu Thuần nắm cổ tay, thấp giọng hỏi đồng học bên cạnh, "Này, đó là thầy Triệu Thuần sao? Thầy đối xử với Tống Thiển Thiển có vẻ rất tốt."

Bạn học của cô ấy vội vàng kéo đi, nhỏ giọng nói: "Phòng chừng không phải, Triệu Thuần nghe nói đặc biệt nghiêm khắc, Tống Thiển Thiển muốn đánh người trước mặt mọi người, khẳng định là sẽ bị xử phạt, âm thầm giáo huấn ấy..."

Nữ sinh kia không hiểu, nghĩ mà sợ nói: "A... Nhìn thầy ăn mặc đẹp trai như vậy... Hóa ra lại xấu thế, vẫn nên đi nhanh đi."

Triệu Thuần thấy người chung quanh đều tản ra, chậm rãi buông tay ra, cúi đầu lặng lẽ hỏi: "Có chịu ủy khuất hay không?"

Tống Thiển Thiển vốn đang quật cường cúi đầu, vừa nghe thấy, nước mắt ngậm trong vành mắt lập tức như tìm được chỗ phát tiết ra, nhịn không được nhìn anh, gật gật đầu nói: "Vâng..."

Triệu Thuần ôn nhu rút khăn tay ra, hơi hơi xoay người, khe khẽ lau nước mắt cho Tống Thiển Thiển, ôn nhu nói: "Bảo bối đừng khóc, hôm nay xinh đẹp như vậy. Anh còn muốn nhìn em "Đại sát tứ phương" đó."

Tống Thiển Thiển lập tức nín khóc mỉm cười, đoạt lấy khăn trong tay anh, "Thầy lau hết hóa trang của em."

Triệu Thuần nghiêng đầu cười, động tác đặc biệt cười khế này, lập tức như trẻ ra vài tuổi, sờ sờ đầu cô, khuyên nhủ: "Tốt rồi, lập tức bắt đầu. Trang điểm lại, ra phía sau đài chuẩn bị đi."

Tống Thiển Thiển gật gật đầu, hít sâu một hơi, xoay người đi.

Triệu Thuần nhìn theo Tống Thiển Thiển rời đi, ánh mắt vừa rời còn nhu hòa lập tức sắc bén, yên lặng suy tư. Đứng nửa ngày không nhúc nhích, sau một lúc lâu, giáo viên thập thò tiến vào, nhìn thấy Triệu Thuần mới thở ra một hơi, "Thầy Triệu sao anh còn ở chỗ này, tìm anh nửa ngày, đi một chút đi, lập tức bắt đầu, còn chờ anh chủ trì đây!"

Triệu Thuần gật gật đầu.

Tống Thiển Thiển ngồi ở vị trí thứ nhất, chỗ chung quanh đều là đồng học cùng tham gia thi đấu, cảm xúc kịch liệt vừa rồi đã chậm rãi bình phục, cô rút được số thứ 7, có vẻ xem người thi trước, nhìn thấy trong lòng càng khẩn trương.

Tống Thiển Thiển nâng mắt tìm thân ảnh Triệu Thuần, nhưng thất vọng phát hiện căn bản không tìm thấy anh. Trong lòng sốt ruột nghĩ, thật là, còn thúc giục mình, anh cũng không thấy đâu.

Ánh đèn trên vũ đài lập tức tối dần, dưới đài thanh thảo luận nho nhỏ chậm rãi biến mất, có người nhỏ giọng hô, "Sắp bắt đầu!"

Tống Thiển Thiển giương mắt nhìn khán đài.

Đèn sáng lên, chiếu vào người nữ MC mặc váy dài màu lam, ngoài ra... cũng chiếu vào người Triệu Thuần mặc âu phục tím thẫm.

Tống Thiển Thiển căn bản mù cả mắt.

Triệu Thuần khí chất lãnh liệt, mặc âu phục tím thẫm, hai loại khí chất lãnh đạm cùng dụ hoặc trung hoà. Vừa rồi

không nhìn kỹ, hiện đã thấy tay áo Triệu Thuần đúng là cái ghim màu bạc hoa hồng nhỏ mình lựa chọn, khăn tay hình ô vuông trước ngực, anh tuấn đến chói mắt, mười phần thân sĩ mà quý khí, âu phục dưới ánh sáng phát ra hào quang xa hoa, phía dưới mặc quần âu cùng giày da đen, vừa xuất hiện đã cơ hồ làm toàn bộ nữ sinh thét chói tai. Triệu Thuần mỉm cười, nhất thời như gió xuân vào mặt, Tống Thiển Thiển thậm chí nghe thấy nữ sinh thét to "Tôi nhìn cũng muốn mang thai".

Nữ MC chủ trì là giáo viên học viện Âm nhạc, khí chất cao nhã, điệu ngữ liên châu, làm mọi người thét chói tai từng đợt, nói vừa dứt, nữ

MC cười nói với Triệu Thuần: "Thầy Triệu hôm nay trang phục rất đẹp mắt nha, có hàm nghĩa gì đặc sắc sao?"

Triệu Thuần mỉm cười, tiếng nói từ tính truyền khắp phòng, "Không có gì, chỉ là thích."

Toàn trường lại thét chói tai, Tống Thiển Thiển che miệng, khống chế mình cười đến rất háo sắc. "Chỉ là thích" Triệu Thuần nói quả thực mặt không đổi sắc, rõ ràng lần trước còn mặt không chút thay đổi chết cũng không mặc cơ mà.

Đơn giản giới thiệu các giám khảo và quy chế xong, trận đấu chính thức bắt đầu. Tự do diễn thuyết, có thể chọn chủ đề tự do. Tống Thiển Thiển lựa chọn một chủ đề mình rất thích — — "mãnh hổ có tim, khế ngữi tường vi". Chủ đề này khả năng không phải rất chính thống, không được yêu thích, nhưng Tống Thiển Thiển lại rất thích. Mãnh hổ mặc dù dữ dằn, nhưng lại bị một đóa hoa mảnh mai đã động. Ngẫm lại rất lãng mạn.

Mỗi người dự thi trước tiên ngồi ở dưới đài, từng người bắt đầu lên diễn thuyết, sắp đến lượt thì có người dắt ra sau màn để chuẩn bị, người chủ trì luân phiên đi ra giới thiệu. Mỗi một lần Triệu Thuần đi ra làm toàn trường vỗ tay và thét chói tai không ngừng.

Các tuyển thủ phía trước đều phát huy rất tốt, có nam sinh lấy thân tình làm chủ đề, thanh sắc tốt tươi, đến rơi lệ lã chã, được toàn trường vỗ tay. Lập tức là đến Tống Thiển Thiển, cô cảm giác tờ diễn thuyết trong tay sắp bị mình vò nát. Tống Thiển Thiển theo giáo viên dẫn đường lên đài, đứng sau màn chờ. Cô không ngừng hít sâu. Trái tim cơ hồ sắp nhảy ra ngoài.

Lại một đồng học nữa sắp diễn thuyết xong.

Tống Thiển Thiển cứng ngắc đứng tại chỗ, một thân ảnh quen thuộc tiến lại, thấp giọng gọi cô: "Thiển Thiển."

Tống Thiển Thiển giương mắt nhìn, là Triệu Thuần đứng trước mặt, ý bảo cô theo anh lập tức lên đài. Tống Thiển Thiển thành thoi, gật gật đầu.

Lại một tuyển thủ diễn thuyết xong, tiếng vỗ tay vang lên, màn vải kéo xuống.

Triệu Thuần dẫn theo Tống Thiển Thiển đứng sau màn, chờ đợi màn kéo ra. Triệu Thuần liếc mắt quét hai bên, lại gọi một tiếng: "Thiển Thiển."

Tống Thiển Thiển ngậy thơ ngẩng đầu.

Cái hôn của Triệu Thuần bay nhanh dừng ở trên môi cô, mềm mại như chuồn chuồn lướt nước, gợn lên làm sóng.

"Anh tin tưởng em, bảo bối."

Hai người ngay trên vũ đài vạn người chú ý, sau màn vải dày, coi như không có người tiếp tục một cái hôn thanh thản.

Ai cũng không nhìn thấy. Lại rót vào lòng Tống Thiển Thiển dũng khí vô hạn.

Màn vải kéo lên, thiếu nữ mặc váy đỏ tươi, được người yêu nhất bầu bạn, đi lên vũ đài vạn người chú ý.

Tống Thiển Thiển chưa bao giờ thấy giọng mình trầm tĩnh hữu lực như vậy, rõ ràng tinh tế.

Cảm ơn anh, người yêu của em.

Chương 27

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 27: Sau khi yêu phải em, anh sớm đã điên rồi

(khúc nhạc dạo nói chuyện với gia đình, ở đầu đường ôm hôn)

Sau đó, cuộc thi diễn thuyết cá nhân công bố thành tích ngay tại chỗ, Tống Thiển Thiển tuy không được giải nhất, nhưng chỉ cần nhớ lại thầy đứng sau màn vải dày, ngay tại chỗ không coi mọi người vào đâu, tùy ý ôn nhu hôn mình đã đủ để cho cô trở về chỗ ngẩn ngơ thật lâu.

Hình ảnh Tống Thiển Thiển ngây ngốc cầm giấy khen giải ba được máy ảnh vĩnh viễn lưu lại. Vị trí cô đứng không nổi bật, sau một đồng học giải nhì là sắp xếp chỗ đứng cho giải ba, còn đứng sát bên ngoài. Nhưng anh lại đứng bên người cô, vị trí sát vào sau, làm cho cô an tâm.

Trong ảnh, mọi người tươi cười sáng lạn vô cùng.

Còn không đến một tuần, sau khi tan học anh gọi cô lại, đứng trước mặt cô.

Ảnh chụp đưa tới tay cô còn chưa kịp nóng, Tống Thiển Thiển chợt nghe thấy một tin sét đánh kinh thiên, trực tiếp làm cô từ choáng váng hồ đồ lập tức tỉnh lại.

"Cái gì?! Em không nghe sai chứ, thầy muốn đến nhà chuyện!"

Triệu Thuần còn thật sự gật đầu, sắc mặt như thường, "Ừ, anh muốn đi nhà em nhìn xem."

Tống Thiển Thiển trong lòng đột nhiên níu chặt, bối rối cúi người, cụp lông mi, nhỏ giọng nói: "Không thể..."

Triệu Thuần kiên nhẫn nắm bả vai cô, tới gần vòng sau lưng ôm cô. Hô hấp mát lạnh ở bên tai, "Vì sao?" Giọng Triệu Thuần càng ôn nhu, như là sợ dọa đến một con chim nhỏ mới sinh.

Tống Thiển Thiển mắt chớp động, giọng càng thấp xuống, "Thầy không đi được không... Nhà em không có gì hay để xem..." Giấu đầu hờ đuôi lại bổ sung một câu, "Thực sự không cần đi..."

Triệu Thuần cảm thấy thân thể kiều nhỏ trước mặt có chút run rẩy, trong mắt ánh lên một tia thương tiếc cùng phức tạp, nhớ tới buổi chiều mình từ chỗ giáo vụ tra được hoàn cảnh gia đình cô, trong lòng lại kiên định vài phần. Tay đem thân thể nhẹ nhàng kéo lại, Tống Thiển Thiển cũng không phản kháng, mềm mại quay sang, khuôn mặt cô hơi dán vào trong ngực anh, động tác này khơi dậy ý muốn bảo vệ nồng cháy của anh.

Triệu Thuần hít sâu một hơi, lặng im một lát, thử thăm dò mở miệng: "Thiến Thiển, em từ cao nhất đã ở lại trường, nghe nói là ý tứ của mẹ em?"

Tống Thiển Thiển cúi đầu không nói lời nào.

Triệu Thuần tiếp tục nói, "Nhưng chủ nhiệm lớp nói... Trừ cao nhất phụ huynh là mẹ em tới, sau đó đều là ông em. Mẹ em không còn tới

nữa."

Một hạt nước mắt lớn trực tiếp rơi xuống.

Triệu Thuần nhận thấy cảm xúc của cô không quá thích hợp, nên dừng lại. Anh hôm nay mặc một bộ áo gió màu xanh sẫm, quần áo phồng phiu, màu sắc tôn người, Tống Thiển Thiển tự tay mua cho anh khăn quàng cổ màu xám, anh đang mang trên cổ, cả người đều có vẻ cởi mở mà ôn hòa, trung hoà về sắc bén mang đến khí thế bức người lợi hại trên khuôn mặt. Nhìn kỹ, là tỉ mỉ chuẩn bị lựa chọn, là một bộ dáng giáo viên nên có.

Anh hơi hơi cong người, trên mặt tràn đầy thương tiếc.

"Thiển Thiển, đưa anh về nhà, được không?"

Từ câu nói đầu tiên, Tống Thiển Thiển đã sâu sắc nhận thấy Triệu Thuần tựa hồ hoàn toàn hiểu rõ tình huống nhà mình, bao gồm những điều cô không muốn bị anh phát hiện, không muốn bị anh biết. Bao gồm sự thực mình không muốn về nhà, thà rằng ở nhà thầy, một mình đơn vượt qua cuối tuần, cũng tìm các loại lí do từ chối không trở về nhà.

Tống Thiển Thiển trong lòng nổi lên một nỗi sợ hãi kịch liệt sắp mất đi thứ gì đó trọng yếu, anh đi đến nhà, sẽ biết chuyện đó! Hay là nói... anh đã biết rồi?

Tống Thiển Thiển lỗ măng cầm bàn tay to dày rộng của Triệu Thuần, kéo đến dán lên mặt mình, yếu đuối hỏi: "Thầy... có phải anh đã biết hay không?"

Triệu Thuần cúi đầu nhìn Tống Thiển Thiển, khuôn mặt nhỏ cơ hồ mất đi huyết sắc, không nhãn tâm, lời nói dừng trên đầu lưỡi, tạm

dừng một lúc vẫn đáp, "Phải."

Tống Thiển Thiển lập tức như bị rút hết khí lực, lập tức nhũn xuống, nếu không phải anh tay mắt lạnh lẽo lập tức đỡ lấy thắt lưng cô, không chừng cô đã tê liệt ngồi xuống.

Triệu Thuần trên mặt bình tĩnh rớt cục lộ ra một tia lo lắng, "Thiển Thiển!"

Tống Thiển Thiển lại hoàn toàn bình tĩnh xuống, thậm chí có thể nói là tuyệt vọng. Mặt không chút thay đổi ngẩng đầu, môi tái nhợt thong thả nói ra từng chữ, "Như vậy, thầy cũng đã biết chuyện ba em chết, mà mẹ em là quả phụ."

Triệu Thuần nhú mày, trong lòng phi thường không đồng ý thái độ lạnh nhạt của Tống Thiển Thiển với mẹ mình.

Thiếu nữ giờ khuôn mặt mất đi huyết sắc, kiệt lực lộ ra mím cười, đáy mắt lại mờ mịt, "Như vậy thầy có muốn biết ba em chết thế nào không? Để cho người mẹ máu lạnh của em nói, còn không bằng em nói cho anh."

Triệu Thuần trầm mặc nghe.

Mỗi một chữ nói ra đều như cứa vào tim, trước mặt người khác tựa hồ còn có thể bảo trì thờ ơ thậm chí phẫn nộ, trước mặt Triệu Thuần, lại ngoài ý muốn bình tĩnh vô cùng, tâm như tro tàn.

"Triệu Kỹ, căn thuốc quá mức mà chết."

Đã bắt đầu mùa đông, lá phong bay lả tả mỗi ngõ ngách phố phường, gió bắc thổi tới, khe khẽ thổi, tung lên vô số lá cây vàng đỏ. Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa, mãi đến chạng vạng vẫn không

có một tia mưa bụi rơi xuống, màn trời âm u, mây thật dày chồng chất trên thiên không, cùng đợt mưa to phát tiết một lần.

Tống Thiển Thiển trầm mặc ở phía trước dẫn đường cho Triệu Thuần.

Triệu Thuần đi chậm sau nửa bước, ở phía sau một chút, yên lặng nhìn bóng dáng cô quật cường lại gầy yếu.

Ngày đó lúc ở sau đài, Tống Thiển Thiển cùng nữ sinh kia nói một câu, Triệu Thuần đều nghe được rành mạch, hai chữ "Quả phụ" này, Triệu Thuần trực tiếp cảm giác được, nhất định làm đau đớn tim cô. Phần nộ của cô biểu hiện ra, nếu anh không tới ngăn lại, Tống Thiển Thiển không chừng còn có thể làm ra chuyện gì nữa. Loại phần nộ này, cùng lúc là chuyện xấu, cùng lúc cũng là chuyện tốt. Phần nộ biểu hiện cô để ý chuyện này, cô để ý gia đình mình. Nhưng vừa rồi, Tống Thiển Thiển ở trước mặt anh lại hoàn toàn đè nén phần nộ xuống đáy lòng, biểu hiện ra ngoài bình tĩnh, hoàn toàn bình tĩnh, Triệu Thuần thậm chí cảm thấy có một tia tuyệt vọng.

Loại tuyệt vọng này nhất định không phải nhất thời. Mà là đã cố gắng rất lâu, thậm chí cố gắng rất nhiều năm, vẫn thất bại rồi hoàn toàn tuyệt vọng.

Không, không thể cứ như vậy đi gặp mẹ của Thiển Thiển.

Triệu Thuần hạ quyết định trong đầu, gương mặt nhìn Tống Thiển Thiển phía trước bước chân thậm chí có chút lảo đảo, trầm thấp mở miệng gọi cô lại, "Thiển Thiển, đợt chút."

Tống Thiển Thiển như phản ứng cả nửa ngày mới hoảng hốt xoay người.

Triệu Thuần không nói hai lời, bước nhanh hai bước, trực tiếp nâng khuôn mặt nhỏ của cô, thâm trầm hôn xuống.

Ngay ở đầu đường đầy lá phong rụng, trước khi màn đêm xuống.

Anh một thân áo gió bị gió thổi tung góc áo, tóc tỉ mỉ chăm sóc có chút rối loạn, sừng mặt anh tuấn, phảng phất như đao khắc, lộ ra cái trán trơn bóng. Hoàn toàn mặc kệ, mặc kệ ánh mắt người qua đường, mặc kệ địa điểm không thích hợp, chỉ vô cùng chuyên tâm cúi đầu cùng thiếu nữ kiều nhỏ nhiệt liệt hôn môi.

Tống Thiển Thiển mơ hồ một chút, sau khi tỉnh lại kiệt lực kháng cự thân cận, cuộn đầu vào trong ngực anh, miệng bị anh ngậm, chỉ có thể đứt quãng thờ dốc nói: "Thầy, anh điên rồi... Đây là trên đường... Ô..."

Anh chỉ dừng lại một lát trên cánh môi mềm mại, sau đó đầu lưỡi lập tức tiến quân thần tốc, cuốn lấy đầu lưỡi cô, dùng đầu lưỡi lặp lại liếm láp đôi môi mẫn cảm, lại ôm lấy đầu lưỡi của cô kéo ra bên ngoài, môi ấm áp trần trọc trên cánh môi phấn hồng của cô. Thẳng đến lúc hôn Tống Thiển Thiển cả mặt đỏ bừng, thâm trầm hút đầu lưỡi Tống Thiển Thiển một chút, mới từ trong miệng cô lui ra, cái mũi cao thẳng dán tại lên mũi cô, nặng nề thờ dốc nói: "Sau khi yêu phải em anh đã sớm điên rồi."

Triệu Thuần nâng khuôn mặt nhỏ của Tống Thiển Thiển, vừa lòng nhìn cô vừa hôn xong, môi khôn còn tái nhợt, trên mặt là đỏ ửng không ức chế được, cánh môi trong suốt, hiện ra màu hồng đáng yêu.

Lập tức còn thật sự mở miệng nói: "Thiển Thiển nghe lời, anh là người yêu của em. Anh yêu em, sẽ không hại em. Nếu em sợ hãi, cứ trốn tránh, không thể chân chính giải quyết. Anh biết em đã cố gắng,

nhưng thất bại. Nhưng bây giờ em có anh, anh nguyện giải quyết mọi chuyện cho em. Nhưng anh càng hy vọng nhìn thấy em cũng có thể dũng cảm đi đến, đối mặt những thứ em từng sợ hãi, sau đó trực tiếp nói cho mọi người, "Tôi, Tống Thiển Thiển, không sợ hãi bất luận chuyện gì." sau đó em sẽ phát hiện, việc này cũng không thể tổn hại em, mà làm em càng dũng cảm."

Giọng anh âm vang hữu lực lập tức làm cho mắt Tống Thiển Thiển đang vô thần một lần nữa dấy lên hỏa diễm.

Tống Thiển Thiển lẩm bẩm nói: "Thầy... anh nói là..."

Triệu Thuần nói: "Anh nói, anh muốn đi gặp mẹ em. Không phải xé miệng vết thương của em, kích thích em, mà là muốn cùng em trị liệu nỗi đau trong lòng. Người nhà, đời này chúng ta không thể lảng tránh. Anh không tin mẹ em không yêu em, có thể là có hiểu lầm gì. Dù phát sinh chuyện gì em cũng không cần sợ, anh ở bên cạnh em."

Anh thở dài chấn động màng nhĩ, giống đàn cello phát ra âm tiết trầm thấp mà duy mỹ, chạm vào chỗ nào đó trong lòng Tống Thiển Thiển phủ bụi đã lâu, thật nhiều năm không dám chạm vào.

Anh thở dài nói, "Thiển Thiển, tin tưởng anh."

Chương 28

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 28: Thầy Triệu đến nhà nói chuyện (gặp phụ huynh, mâu thuẫn bùng nổ)

Hơi lạnh đến từ phía Tây quét qua thành phố, thời tiết từ thu chuyển sang đông, rút đi nắng vàng ngày mùa thu, rét lạnh kéo dài vào đông rất cục càng lạnh lẽo khốc liệt.

Trước đây... cô sẽ hoặc là một mình lang thang đường, hoặc là một mình ngây ngốc thật lâu ở thư viện, đến khi thư viện đóng cửa, mới nguyện ý cọ cọ xát xát về nhà. Hoặc là sớm tránh ở trong phòng, khóa cửa, bịt tai, cái gì cũng không muốn nghe, cái gì cũng không muốn nhìn.

Nhưng đó là lúc một mình, hiện giờ có thêm một người vên cạnh, cảm giác chống đối dần dần biến mất, anh ấm áp cổ vũ, vào đông tựa hồ cũng không đáng sợ nữa.

Tống Thiển Thiển cảm xúc bất an rất cục chậm rãi tan đi, khuôn mặt nhỏ tái nhợt có huyết sắc.

Cô ngược khuôn mặt to bằng bàn tay, mắt thật sự nhìn chăm chăm Triệu Thuần, như muốn xác nhận một lần nữa, "Dù thế nào? Thầy đều sẽ cùng với em, đúng không?"

Triệu Thuần cũng thành khẩn nhìn cô, "Anh cùng em, dù thế nào."

Tống Thiển Thiển hít sâu một hơi, được lời hứa hẹn, lộ ra tươi cười cực nhẹ, sôi nổi chạy hai bước về phía trước, xoay người hai tay làm loa hô, "Đến nhanh đi! Thầy quá chậm!"

Triệu Thuần khoác áo khoác lên vai, sủng ái nhìn cô, "Đến đây."

Nhà Tống Thiển Thiển ở trong khu phố cũ, khu phố cũ phương Bắc, phải xuyên qua ngã tư phồn hoa, ngồi xe bus công cộng số 9, đi về hướng bắc. Hoàng hôn chậm rãi rơi xuống, Triệu Thuần không lái xe, cùng Tống Thiển Thiển lên xe bus.

Tống Thiển Thiển ngồi bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm bên ngoài. Ánh đèn phản xạ đủ mọi màu sắc, trong kính mặt Tống Thiển Thiển có chút mơ hồ không rõ, sắc mặt thay đổi, như là ẩn dấu rất nhiều cảm xúc.

Triệu Thuần đứng bên cô vừa kéo tay, vừa cúi đầu nhìn cô.

Không đợi Triệu Thuần mở miệng, ngược lại Tống Thiển Thiển nói trước, "Em về nhà... Vẫn ngồi tuyến xe này." Thần sắc cô có một chút hoảng hốt, "Lúc tiểu học, trường cách xa nhà, mỗi lần đến trường, cơ bản đều đi cùng trẻ con hàng xóm, mẹ rất ít đưa em. Ngược lại ba em, em nhớ rõ ông rất ít khi rảnh rỗi, nhưng chỉ cần có lúc rảnh, đều đưa em đi."

Triệu Thuần kiên nhẫn nghe cô kể.

Tống Thiển Thiển tiếp tục nói, "Mẹ em lúc trẻ rất đẹp, thích khiêu vũ, cũng thích đi dạo phố. Ba lấy mẹ, cũng vì mẹ là người xinh đẹp nhất ở đó. Nhưng mà..."

Tống Thiển Thiển bỗng nhiên ngậm miệng, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Triệu Thuần cũng không truy vấn.

Xe bus đông đưa, mang theo hai người yêu, đông đưa chạy đến điểm đỗ của bọn họ.

Xuống xe, Tống Thiển Thiển đeo túi sách, dắt Triệu Thuần đi vào trong một ngõ nhỏ hẹp dài tối tăm. Bảy cong tám vòng, nhà trong ngõ nhỏ cũ nát, u tối mịt mờ, hai ba người già trệu trạo ăn cơm, bốn phía im ắng, mùi đồ ăn và hơi thở hỗn loạn, quanh quẩn ở chóp mũi.

Vách tường xám trắng, trong không khí ẩm ướt dần dần bong ra từng mảng, lộ ra màu gạch. Một hai cọng cỏ bám trên đầu tường, còn rêu rao huênh hoang trong gió.

Trừ mùi vị ra, xa xa tựa hồ còn truyền đến một mùi gì không rõ, mới ngửi rất nhẹ, len vào trong mũi lại có vẻ nồng đậm.

Tống Thiển Thiển bỗng nhiên quay đầu cười nói với Triệu Thuần: "Sắp đến nhà em, nha, bên cửa có gốc cây hoa quế." Triệu Thuần nhìn theo hướng Tống Thiển Thiển chỉ, ở ngõ nhỏ cuối cùng, quả thật có một gốc hoa quế nghiêng ngả, nhìn như không có sinh khí, hoa quế sớm tàn hết, không có hoa, chỉ có cành khô lá héo trên mặt đất.

Thiếu nữ khuôn mặt tươi cười trong sắc trời tối u ám có chút không rõ, ánh mắt lại lóe hào quang, "Thầy, anh đã xem tư liệu, chắc biết mẹ em tên là gì, Hứa Uyển Quế. Có phải rất dễ nghe không? Cây quế này, lúc ba mẹ em kết hôn, ba em tự tay trồng."

Hai người đã sắp đi đến chỗ cây hoa quế, Tống Thiển Thiển không

lưu luyến đi qua, tiến vào cầu thang, Triệu Thuần lại phát hiện trên thân cây quế cong vẹo này, có một vết dao chém thật dài rất ghê người, cơ hồ bổ đôi cái cây.

Triệu Thuần không khỏi chậm bước, nhìn miệng vết thương dữ tợn.

"Rất dọa người."

Tống Thiển Thiển đứng ở đầu hành lang, một bên sáng, một bên tối, biểu tình không rõ, khe khẽ nói: "Là mẹ em chẻ."

Anh không khỏi hỏi, "Vì sao?"

Tống Thiển Thiển trấn định nói, "Ba em lần đầu tiên cắn thuốc bị bà phát hiện, cảm xúc của bà rất kích động, ba em chạy, bà đuổi theo chém."

Anh ngạc nhiên.

Đi lên lầu năm, Tống Thiển Thiển lấy chìa khóa ra mở cửa, hướng vào trong khe khẽ gọi mẹ một tiếng, nhưng ai đáp lại. Bất đắc dĩ quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Thuần, "Mẹ em chắc đi đánh bài."

Tống Thiển Thiển thuận thục cởi giầy ra, đặt bên cạnh tủ giầy cũ kĩ, bật sáng đèn trong nhà. Gọi Triệu Thuần: "Thầy vào ngồi đi, em đi gọi mẹ."

Triệu Thuần cao lớn bên tủ giầy nhỏ có chút chật chội, nghi hoặc hỏi: "Em biết bà ở đâu?"

Tống Thiển Thiển gật gật đầu, "Vâng, phố đối diện có phòng đánh bài, mẹ em bình thường đều đánh ở đó."

Tống Thiển Thiển đi vào bếp, cầm một cái chén ra, thuần thực dùng nước sôi rót cho Triệu Thuần, hơi co quắp nhìn anh, "Nhà em hình như không có trà, thầy uống tạm nước lọc nhé."

Triệu Thuần cảm giác được Tống Thiển Thiển vừa về nhà, quang mang trên người hoàn toàn rút hết, tinh thần can đảm biến sạch, tựa như Tống Thiển Thiển ban đầu, giống cái bóng, thản nhiên, không để ai chú ý, lá gan rất nhỏ, bộ dáng ngượng ngùng, trong ngượng ngùng mang theo không tự tin. Vốn từ lúc cùng với mình, tinh thần can đảm tự tin chậm rãi được bồi dưỡng, hiện tại lại giống một con ốc sên, hoàn toàn lùi vào trong vỏ.

Triệu Thuần bất động thanh sắc cười cười, "Tùy ý, anh thế nào cũng được."

Tống Thiển Thiển cầm cái chén nhỏ rót cho Triệu Thuần, bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô bén nhọn từ cửa phòng, giọng phụ nữ truyền ra, "Ôi ai vậy?"

Một nữ nhân tóc xoã tung, quần áo hỗn độn, nửa híp mắt đứng ở cửa phòng.

Đến lúc chân chính gặp được mẹ Tống Thiển Thiển — — Hứa Uyển Quế, Triệu Thuần vẫn không thể tin được bà chính là người cầm dao thiếu chút nữa chém đổ cây quế chông mình tự tay trồng.

Hứa Uyển Quế, tuổi khoảng bốn mươi, mới nhìn qua lại già như hơn năm mươi tuổi. Vẻ mặt mơ hồ còn bóng dáng dịu dàng nhiều năm trước, lông mi tinh tế, mắt hơi xếch lên, nhưng nếp nhăn khóe mắt đã hoàn toàn ăn mòn mỹ mạo. Màu da hơi vàng, hai gò má có tàn nhang vết thâm, ánh mắt âm đạm, một bộ dáng khúm núm của tiểu dân phố phường. Mặc một bộ đồ nửa vàng nửa trắng, rụt cổ ngồi đối diện Triệu Thuần.

Nhưng Hứa Uyển Quế vừa há mồm, Triệu Thuần đã biết bà không phải yếu đuối như bề ngoài, ngược lại lộ ra chút khôn khéo.

Tống Thiển Thiển giải thích với Hứa Uyển Quế mình là thầy giáo trong trường đến nhà nói chuyện, Hứa Uyển Quế lập tức chuyển sang cảnh giác, nhiệt tình lôi kéo Triệu Thuần ngồi xuống, lại khách sáo đưa trà, "Là thầy giáo của Thiển Thiển a, tôi nói sao tuần tú lịch sự như vậy, ai nha thầy Triệu, Thiển Thiển nhà chúng tôi có phải ở học viện biểu hiện không tốt không? Ngài có gì cứ nói, đứa nhỏ này, từ bé đã không làm cho người ta bớt lo, nên giáo dục vẫn phải giáo dục!" Hứa Uyển Quế nói liên tục nửa ngày, nhìn Tống Thiển Thiển đứng bất động một bên, lập tức kéo cô lại, hung hăng đánh cánh tay cô: "Con ở học viện làm gì? Cả ngày gây chuyện sao!"

Tống Thiển Thiển bị đau, Triệu Thuần nhìn thấy, lập tức giải thích: "Bà Hứa, không phải như thế. Tống Thiển Thiển ở học viện biểu hiện rất tốt, lần trước thi diễn thuyết còn đạt giải ba, chủ nhiệm lớp thực sự xem trọng cô ấy. Tôi là thầy giáo dạy toán, ừ... Là vì cô ấy trong thời gian này, thành tích toán học có chút không ổn định, cho nên tôi muốn đến nhà xem, hy vọng có thể hỏi bà hiểu biết chút tình hình."

Hứa Uyển Quế bĩu môi, "Giải ba dùng làm cái rắm gì..." Lập tức lại thay đổi khuôn mặt tươi cười, "Đó là, ít nhiều được các thầy cô quan tâm, bằng không a, đứa nhỏ này đã sớm hỏng mất."

Triệu Thuần nghe Hứa Uyển Quế nói chuyện thô tục, không khỏi nhíu nhíu mày, vẫn ôn hòa nói: "Bà Hứa, tôi thấy vẫn nên để đứa nhỏ đi vào phòng đi thôi. Tôi có thể một mình nói chuyện với bà không?"

Hứa Uyển Quế vung tay lên, vô tình nói: "Được, nói đi, thầy cứ nói đi." Bà cười hắc hắc, "Bây giờ rưỡi tôi mới có bàn bài."

Triệu Thuần ý bảo Tống Thiển Thiển đi vào phòng.

Tống Thiển Thiển cắn cắn môi, chạy vào phòng mình.

Triệu Thuần nhìn theo Tống Thiển Thiển vào phòng đóng cửa, quay sang, đối với Hứa Uyển Quế chẳng hề để ý, nặng nề nói: "Bà có vẻ khônkh quá để ý học tập của Tống Thiển Thiển?" Thậm chí không thèm để ý đến Tống Thiển Thiển.

Hứa Uyển Quế lập tức mở to hai mắt, chỉ lên trời nói: "Thầy giáo quả thực là nhắm mắt nói sai! Tôi chỉ có đứa nhỏ, là đặt trên đầu quả tim mà yêu thương, sao lại không thèm để ý." Hứa Uyển Quế vẻ mặt kêu oan, "Đây là Thiển Thiển đứa nhỏ này quật cường, tính cách kỳ quái, đến mẹ ruột cũng không thân, tôi có thể có cách nào."

Triệu Thuần thản nhiên nói: "Nghe nói, cô ấy không có cha?"

Hứa Uyển Quế trong mắt phức tạp chợt lóe lên rồi biến mất, đáp thật nhanh, "Đúng, người cha không hay ho của nó bị chết không ra gì, thầy cũng đừng để ý, đỡ khiến tôi tức giận."

Triệu Thuần chậm chước nói: "Bà Hứa, lần này tôi đến, cũng bận khoản đã lâu, là có chuyện muốn nói cùng bà, về Tống Thiển Thiển."

"Nói thật, làm cha mẹ, tôi không tin bà đối với đứa con duy nhất, ngay từ đầu lại lãnh đạm như vậy, hay là nói bỏ mặc."

Biểu tình không thèm để ý của Hứa Uyển Quế chậm rãi thu lại.

"Tống Thiển Thiển là đứa con duy nhất của vợ chồng bà, mỗi một đứa trẻ đều khát vọng được cha mẹ mình thương. Đã mất đi một người thân rồi, Tống Thiển Thiển càng khát vọng được bà yêu thương, được bà quan tâm, nhưng mà..." Triệu Thuần lời còn chưa

nói xong, Hứa Uyển Quế lập tức hừ lạnh một tiếng, ánh mắt phức tạp, "ầm ầm" đứng lên, chỉ vào mũi Triệu Thuần nói: "Quan tâm nó? Người đó có quan tâm tôi! Họ Tống bọn họ, lấy người tôi, móc đi tim tôi, chẳng lẽ còn muốn ăn luôn da thịt tôi, cả đời làm nô lệ cho họ Tống sao!"

Hứa Uyển Quế cảm xúc phun trào mãnh liệt mà trực tiếp, "Tôi là một phụ nữ, thầy giáo, một phụ nữ không còn trẻ, chồng tôi cho tôi cái gì? Chồng tôi cho tôi một cái danh hiệu "Quả phụ"! Sau đó chết ở trên giường người phụ nữ khác! Con của tôi, con ngoan của tôi cho tôi cái gì? Nó căn bản không quan tâm tôi, còn muốn tôi quan tâm nó sao? Rõ ràng chết rồi mới gọi là sạch sẽ! Mẹ con chúng tôi đến âm phủ rồi quan tâm lẫn nhau mới tốt!"

Triệu Thuần lẳng lặng nghe bà phát tiết cảm xúc.

Hứa Uyển Quế thở hổn hển, đỏ mắt, "Thầy giáo, thầy không biết khó xử của tôi, một quả phụ mang theo đứa con không lớn không nhỏ, quá khó khăn, quá khó khăn a."

"Kỳ thực trong lòng bà căn bản không nghĩ thế."

Triệu Thuần thành linh nói ra một câu như vậy.

"Cái gì?"

Triệu Thuần nặng nề nhìn chăm chăm Hứa Uyển Quế, không chút che giấu nói: "Bà, kỳ thực còn yêu chồng, yêu mãnh liệt, cho nên hận cũng mãnh liệt! Mà hận ý lại chuyển lên đứa con, bà yêu Tống Thiển Thiển, cũng hận cô ấy, đúng không?"

Hứa Uyển Quế lập tức tê liệt ngồi lên ghế.

Chương 29

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 29: Đùa giỡn dưới bàn ăn (yêu đương vụng trộm hôn môi, cọ đũa, trêu ngược lại)

Ngoài cửa sổ cuồng phong gào thét, trong cửa sổ khí cơ hồ ngưng tụ thành băng.

Triệu Thuần đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Hứa Uyển Quế tê liệt ngồi dưới ghế, ánh mắt mang theo thương hại và bất đắc dĩ, ngữ khí lại không chút lưu tình, tiếp tục nói: "Yêu sâu, hận càng sâu. Bà yêu sâu sắc chồng bà, ông ta phản bội càng làm cho bà khó chấp nhận. Tống Thiển Thiển là con của bà, cũng là con của ông ấy. Hận ý cũng của bà liền chuyển đến cô ấy."

Hứa Uyển Quế sửng sờ, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, cười lạnh một tiếng, "Thầy Triệu, thầy không biết, mò cái gì?"

Triệu Thuần tuyệt không tức giận, chậm rãi nói: "Tôi chẳng qua là thầy giáo, đương nhiên không thể hiểu biết đứa nhỏ nhiều hơn bà. Tôi chỉ thấy rằng như vậy không cần thiết."

Hứa Uyển Quế lau mặt, thô lỗ đặt mông ngồi lên ghế, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp: "Cái gì là không cần thiết? Con tôi, tôi cam lòng mới phải nhúng tay vào quản, không cam lòng tôi bất kể nó sống chết!"

Triệu Thuần nghe đến đó, rớt cục từ từ phát hiện vấn đề của gia đình Tống Thiển Thiển ở đâu.

Cha Tống Thiển Thiển sau khi qua đời, cả nhà hổ thẹn. Hứa Uyển Quế coi chồng là hổ thẹn nhục nhã, đương nhiên đối với đứa con họ sinh ra có tình cảm phức tạp. Không muốn gần gũi Tống Thiển Thiển, cũng không quan tâm cô, đây là một loại lảng tránh, lảng tránh yêu, cũng lảng tránh hận với cha Tống Thiển Thiển. Ở trong mắt người khác, cả nhà đương nhiên là kỳ quái mới có thể tùy ý khi dễ. Cho dù phong cách trường trung học Dục Thụ nghiêm cẩn, cũng có người dám ở ngay trước mặt Tống Thiển Thiển nói mẹ cô là "Quả phụ", bởi vậy có thể thấy một nhà Tống Thiển Thiển mấy năm sống thế nào.

Triệu Thuần thâm trầm thở dài một hơi, tự tay bưng ly trà, đưa cho Hứa Uyển Quế.

Hứa Uyển Quế ngơ ngác nhận lấy.

Triệu Thuần thành khẩn nói: "Lời này vốn tôi không nên nói, nhưng mà... Tôi thật tình hy vọng Tống Thiển Thiển và bà đều có thể buông chấp niệm. Tôi biết, cô ấy vô cùng yêu bà."

Hứa Uyển Quế trong mắt hiện ra một tia yếu đuối, nhưng lập tức cường ngạnh cười cười, "Tôi mới không tin nó sẽ nói lời buồn nôn như vậy." Ngữ khí cũng không tự giác hòa hoãn hơn.

Muốn hỏi vì sao Triệu Thuần sẽ nói như vậy, vậy phải nhớ lại lần đầu tiên cùng Tống Thiển Thiển. Sau khi mây tan mưa tạnh, Tống Thiển Thiển kiệt sức ngã vào trong lòng anh thở dốc, bóng đêm thâm trầm, tấm xong, cô ngủ rất nhanh. Giống con mèo nhỏ chôn trong lòng anh, trên mặt còn có nước mắt, mày nhíu lại như có chút đau đớn.

Triệu Thuần ôm cô, cúi đầu nhìn cô ngủ. Tống Thiển Thiển nhắm mắt

lại, không thoải mái giật mình, cúi đầu kêu cái gì, Triệu Thuần ghé sát vào nghe.

Tống Thiển Thiển vẫn trong giấc mộng, lại nhàng kêu một tiếng, "Mẹ... mẹ..." Lúc từ từ nhắm mắt ngủ có vẻ càng kiều nhỏ, giống đứa bé.

Triệu Thuần chính là từ thời khắc này, bắt đầu muốn biết rõ hết thảy về đứa bé này.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên, đánh gãy suy nghĩ của Triệu Thuần.

Hứa Uyển Quế nhận điện thoại, to tiếng nói: "Không đi không đi, lão nương không rảnh... Gì? Ba thiếu một! Thiếu mười cũng không đi! Thầy giáo Thiển Thiển nhà tôi đến, gọi cái gì, nói chuyện gia đình, không rảnh đi a." Trong thanh âm khàn khàn lộ ra vui thích không dễ phát hiện, "Được rồi được rồi, cúp đây." Lập tức không kiên nhẫn cúp điện thoại. Cười nói với Triệu Thuần: "Thầy Triệu nói tiếp a." Sờ sờ tóc, giải thích: "Bàn bài hôm nay cũng có ý nghĩa, không muốn đi."

Bố Tống Thiển Thiển để lại cho Hứa Uyển Quế một số tiền không nhiều không ít, không tính là túng quẫn, vẫn có thể sống qua ngày. Hứa Uyển Quế đánh bài thì đánh bài, nhưng vẫn có vẻ tiết chế. Bà rất khôn khéo. Ngoài tự mở tiệm bách hóa nhỏ bán đồ dùng hàng ngày, chống đỡ chi tiêu trong nhà, còn trong phòng bài cũng mở một cái sạp tạp hoá nhỏ, nhiều lúc, bà thừa dịp đánh bài, rút ra thời gian bán trái cây đồ ăn vặt, cũng là một khoản thu nhập.

Lời này bà không nói với Tống Thiển Thiển, đương nhiên Tống Thiển Thiển cũng sẽ không biết. Chỉ biết là mẹ mình cả ngày ở phòng bài.

Triệu Thuần lời vừa rồi cũng không thể nói cùng Hứa Uyển Quế, đẩy

đẩy kính mắt, thay đổi tư thế, vẻ mặt ôn hoà nói với Hứa Uyển Quế:
"Được. Tôi với bà cứ việc nói thẳng..."

Tống Thiển Thiển ở trong phòng, lén lút trốn sau cửa, dựng thẳng hai
lỗ tai, tựa vào ván cửa nghe động tĩnh bên ngoài. Hứa Uyển Quế rít
gào cô đương nhiên nghe rõ, nhưng thanh âm Triệu Thuần thủy
chung trầm ổn, vừa thấp vừa thuần hậu, cơ hồ nghe không rõ anh
đang nói cái gì. Đành phải để sát vào ván cửa, nhón chân nghe.
Phòng cô trải thảm dày, cho nên Tống Thiển Thiển cởi giày, chỉ đi tất
tựa vào cửa nghe.

Sau khi nghe ngóng lại không nghe thấy cái gì, Tống Thiển Thiển tức
giận hận không thể đẩy cửa đi ra ngoài nghe.

Đang lúc cô lo lắng, cửa đột nhiên mở ra.

"Ôi!" Tống Thiển Thiển đang tựa vào cửa, không đứng vững bổ nhào
về phía trước, ngã vào trong lòng anh.

Một thanh âm sung sướng từ đỉnh đầu truyền đến, "Không nóng này,
không vội yêu thương nhưng nhớ." Triệu Thuần đỡ lấy thất lưng
Tống Thiển Thiển, trêu chọc cô.

Tống Thiển Thiển tức giận ngẩng đầu, lấy ngón tay chọc chọc ngực
anh rắn chắc. Lại nghĩ mà sợ thò đầu ra ngoài thăm dò, "Bà ấy đâu?"

Triệu Thuần thản nhiên nói: "Đi ra ngoài."

Tống Thiển Thiển xoay người, vẫn nhin không được cảm xúc thất
vọng, "A, lại đi đánh bài rồi."

Triệu Thuần nói: "Không phải."

Tống Thiển Thiển nghi hoặc quay đầu, trừng mắt nhìn, "Không phải?"

Triệu Thuần ôn hòa nói: "Mẹ em đi mua đồ ăn, nói buổi tối hầm canh bổ dưỡng cho em." Anh trầm ngâm một lúc lâu, cảm khái nói: "Kỳ thực... Mẹ em, thật sự rất yêu em."

Tống Thiển Thiển nhất thời khó hiểu, cũng không tiếp tục truy vấn, tươi cười long lanh, kiễng mũi chân, "Anh không bị mẹ em đuổi ra cũng là anh lợi hại."

Triệu Thuần cong khóe miệng, "Anh là thầy giáo, sao có thể bị phụ huynh đuổi ra."

Tống Thiển Thiển vò đầu, biểu tình thiện chân vô tà, mắt cười chớp chớp, "Chỉ là thầy sao?"

Triệu Thuần mặt không chút thay đổi nói: "Cũng là người đàn ông của em."

Tống Thiển Thiển lập tức đỏ mặt, bụm mặt, "Không cần nói trực tiếp như vậy! Đang ở nhà..."

Triệu Thuần thấy thú vị, nghiêm trang nói: "Được, nhưng bà mời anh ở lại ăn cơm, em thấy anh có nên đồng ý hay không?"

Tống Thiển Thiển lập tức cả kinh nhảy dựng lên, "Mẹ em? Quý họp hời đó? Còn mời anh ở lại ăn cơm?" Tống Thiển Thiển lôi kéo bả vai anh, "Anh, cái đồ vô lại cho mẹ em thuốc mê gì?"

Triệu Thuần khó được hài hước nói: "Người đàn ông của em dù sao cũng tuấn như vậy, ăn một bữa cơm thì làm sao."

Tống Thiển Thiển vươn ngón tay, kiễng mũi chân, ôn nhu cào cào

mặt anh, "Xấu hổ xấu hổ."

Triệu Thuần cúi đầu, nhìn khuôn mặt Tống Thiển Thiển tươi cười vô ưu vô lự, không khỏi bỗng nhiên sinh ra nhu tình, quả thực muốn đem mọi thứ tốt nhất trên thế giới này đưa đến trước mặt cô. Hơi dùng một chút lực, khe kẽ đỡ Tống Thiển Thiển dựa lên tường, cúi đầu hôn cánh môi cô mềm mại.

Tống Thiển Thiển hơi hơi nhón chân, không chút giãy dụa, ôn nhu mở cái miệng nhỏ, tùy ý để đầu lưỡi anh vói vào, trong khoang miệng ướt át liếm hút, còn thử duỗi đầu lưỡi lạng lẽ liếm lưỡi anh một chút, làm cho nụ hôn vốn nóng rực càng kịch liệt lên. Anh thậm chí hàm chứa đầu lưỡi Tống Thiển Thiển hơi hơi kéo ra bên ngoài, tiếng tư tư vang lên.

Loại thanh âm khiến người ta xấu hổ này làm cho Tống Thiển Thiển không chịu nổi, giữa lúc hôn, Tống Thiển Thiển thở hào hển cầu xin tha thứ: "Thầy... A...không... chân em nhuyễn..."

Triệu Thuần không buông tha, đổi tư thế, lập tức ôm Tống Thiển Thiển lên, cô mơ hồ kinh hãi kêu lên, lập tức kẹp chặt cứng thắt lưng gầy của anh, sợ ngã xuống.

Anh vừa lòng đỡ cô lên tường, vây cô trong ngực mình, ôm hai tay cô, làm cho cô nhẹ bẫng, chỉ có thể dựa vào lực hai chân chống đỡ không ngã xuống. Tư thế này hôn càng khoái cảm, đầu lưỡi anh không kiêng nể gì trần trọc dâm dăng trên môi cô, linh hoạt liếm láp đầu lưỡi mẫn cảm. Tống Thiển Thiển rất nhanh bại trận, hai chân mềm nhũn.

Đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Hứa Uyển Quế lớn giọng từ cửa truyền đến: "Thiển Thiển a! Đến giúp mẹ nhặt rau!"

Tống Thiển Thiển bị hoảng sợ.

Anh nhận thấy, lập tức thay đổi tư thế, khe khẽ thả Tống Thiển đi xuống, buông lưới dây dưa ra.

Tống Thiển Thiển kêu lớn: "Biết rồi, đến đây, thầy xem bài tập của con!" Ánh mắt cô cơ hồ có thể chảy ra nước, mềm mại đáng yêu nhìn anh một cái, còn có chút khó thở, nhỏ giọng oán giận: "Miệng bị anh hôn sưng lên rồi."

Triệu Thuần ôn nhu để ý quần áo cô hơi hỗn độn, vô lại nói: "Không có cách nào, Thiển Thiển rất ngọt."

Tống Thiển Thiển xoay người mở cửa ra, đi vào nhà bếp giúp Hứa Uyển Quế nhặt rau, Hứa Uyển Quế không phát hiện, "Thầy Triệu đâu?"

Tống Thiển Thiển oán hận bẻ rau trong tay, "Ở trong phòng xem bài tập cho con."

Hứa Uyển Quế vừa lòng gật gật đầu, "Thầy Triệu này ra rất tốt..." Nhìn thấy Tống Thiển Thiển động tác thô lỗ, đau lòng đoạt lấy rau xanh đáng thương trong tay Tống Thiển Thiển, "Đứa nhỏ này con có thể nhẹ tay một chút hay không, rau đều bị con vò nát!"

Tống Thiển Thiển hừ một tiếng.

Hứa Uyển Quế có chút xuất thần, nếp nhăn khóe mắt hơi giãn ra, "Năm đó... Ba con thực sự đẹp trai... kém thầy Triệu..." Trên mặt hiện ra ý cười thiếu nữ mới có, đột nhiên lấy lại tinh thần, che giấu lắc đầu, "Này, mẹ đang người nào vậy, không nói nữa, rửa rau rửa rau!"

Trên bàn cơm trải khăn ô vuông, đồ ăn có chút bình thường, trứng

xào, rau xào, đậu hũ ma bà vân vân, ánh sáng mê người, thơm nức mũi. Tống Thiển Thiển mang đến một chén lớn canh sườn củ cải, Triệu Thuần vội vàng đứng dậy tiếp nhận, đặt lên trên bàn.

Tống Thiển Thiển có chút hoảng hốt, "Mẹ em... thật lâu chưa làm đồ ăn phong phú như vậy."

Triệu Thuần nghe vậy nói: "Về sau sẽ thường xuyên làm cho em."

Đang nói, Hứa Uyển Quế mặc tạp dề, cả đầu mồ hôi bung lên một mâm sườn chưng nóng hôi hổi, ngồi ở trước bàn mời Triệu Thuần: "Chỗ chúng tôi nhỏ, thầy đừng khách khí a, ha ha! Về sau Thiển Thiển ở học viện, còn phải nhờ thầy săn sóc!" Nói xong đưa ánh mắt cho Tống Thiển Thiển, "Thiển Thiển đưa đĩa rau cho thầy a!"

Tống Thiển Thiển ngây người một chút, lập tức phản ứng lại, có chút không được tự nhiên lấy rau cho Triệu Thuần, "A, thầy dùng bữa."

Triệu Thuần đứng dậy khiêm nhượng, cười nói, "Không cần khách khí. Tôi đây mặt dày ở lại, không thể không nếm thử tay nghề của bà."

Hứa Uyển Quế cười đến nếp nhăn trên mặt đều nở hoa, lại tự đưa đĩa rau cho Triệu Thuần.

Bàn ăn hình vuông, Hứa Uyển Quế và Triệu Thuần ngồi đối diện. Tống Thiển Thiển do dự một lúc, vẫn ngồi bên Hứa Uyển Quế, cúi mắt.

Triệu Thuần biểu hiện khiêm tốn lại cởi mở, thường thường nói ra vài câu dí dỏm, khen Hứa Uyển Quế làm đồ ăn ngon, chọc Hứa Uyển Quế cười không ngừng. Một bữa cơm, chủ khách ăn hết sức vui vẻ.

Hứa Uyển Quế phát huy bản chất bát quái của phụ nữ trung niên, hỏi: "Thầy Triệu, thầy kết hôn chưa?"

Tống Thiển Thiển đang cúi đầu ăn canh, lập tức sặc lên, "Khụ khụ...".

Triệu Thuần mỉm cười, "Còn chưa lập gia đình."

Hứa Uyển Quế tiếc hận lắc đầu, cười nói: "Điều kiện tốt như vậy sao còn không lập gia đình? Tầm mắt thầy rất cao, bằng không tôi giới thiệu cho thầy."

Tống Thiển Thiển lại ho không ngừng.

Hứa Uyển Quế liếc Tống Thiển Thiển một cái, "Ho cái gì? Tử tế ăn cơm!"

Tống Thiển Thiển không dám ho nữa, xấu hổ giận dữ cúi đầu che giấu biểu tình.

Triệu Thuần cất lực khống chế biểu tình không thể cười ra, hai ba câu, lại đem đề tài dẫn sang chuyện khác.

Ăn cơm một lúc, Triệu Thuần đang cúi đầu chậm rãi uống canh, bỗng nhiên cảm thấy một vật nhỏ mềm mại bỗng nhiên cọ cọ mình, rất ngây ngô... cái chân.

Đầu tiên là thử thăm dò cọ lên ống quần, thấy mình không phản ứng, càng thêm lớn mật cọ xát lên trên, leo lên đến đũng quần. Một chút một chút, từ từ, hơi hơi dùng sức đè đũng quần anh. Triệu Thuần bất động thanh sắc gương mặt, cô cúi đầu, chậm rãi ăn canh, mặt ửng đỏ, không nói lời nào, động tác dưới chân càng làm càn. Chân gác trên đùi anh, dùng đủ mọi cách xoa nơi riêng tư của anh.

Triệu Thuần bị trêu chọc, dưới thân bắt đầu phát sinh biến hóa sinh lý, căng phồng một bao lớn. Gian kế thực hiện được, cô thừa thế muốn lùi chân về, lại bị anh lập tức tay mắt lanh lẹ bắt được.

Đột phát biến cố, Tống Thiển Thiển không nhịn xuống sợ hãi kêu một tiếng, "A!"

Hứa Uyển Quế đang ngậm miệng cơm lớn, "Sao? Kêu gì?"

Tống Thiển Thiển che giấu uống ngụm nước, "Không có việc gì... Con thấy con muỗi."

Hứa Uyển Quế có chút nghi hoặc, cũng không truy vấn, than thở nói: "Đã bắt đầu mùa đông không nên có muỗi."

Tình thế lập tức thay đổi. Hiện tại là anh ấn cô, dâm tà đem chân của cô đặt lên hạ bộ mình, chậm rì rì xoa nắn, thỉnh thoảng ấn một chút.

Tống Thiển Thiển mặt lập tức đỏ lên.

Cũng quá dâm dăng, nếu mẹ phát hiện...

Triệu Thuần hoàn toàn không nóng nảy, một bàn tay chậm rãi bưng bát ăn canh, một bàn tay ấn Tống Thiển Thiển, tùy ý nắn bóp, cách quần chậm rãi xoa gậy thịt mình đã trướng lớn.

Đáng giận! Đùa giỡn biến thành ngược lại!

Tống Thiển Thiển thử vài lần cũng không thể thu chân về, cái khó ló cái khôn, lớn tiếng nói: "Thầy em ăn no, nhờ thầy hướng dẫn bài tập! Đi thôi!"

Hắc hắc, nếu đứng dậy, khẳng định không che giấu được hạ bộ

phồng lên...

Triệu Thuần ngồi trên ghế, động cũng không động, mỉm cười.

Hứa Uyển Quế lên tiếng trước, "Được rồi, ngày khác thầy lại giảng bài cho con, đều muộn như vậy, thầy cũng phải về nhà. Chỉ ăn bữa cơm đã muốn thầy dạy kèm cho con a!"

Triệu Thuần khiêm tốn nói: "Bà nói thế nào vậy, làm thầy giáo, đương nhiên nghĩa bất dung từ." Kính của anh phản quang, nói từng chữ một: "Ngày mai, nhất định cẩn thận bổ sung bài tập cho Tống Thiển Thiển, thật tốt."

Tống Thiển Thiển trước mắt đen xì.

Xong rồi.

Chương 30

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 30: Trừng phạt bé hư, thưởng cho bé ngoan (quất thước dạy học, cưỡng chế cao trào)

Bên ngoài càng ngày càng lạnh, bên trong máy sưởi cũng mở đã lâu, ấm áp như xuân. Trước bàn, trên ghế gỗ đặt tấm đệm mềm mại màu nâu, còn anh đứng bên cạnh ghế.

Triệu Thuần mặc áo lông dê ngắn màu vàng nhạt, đeo kính mắt viền vàng, mặt mày anh tuấn, trên tay cầm một cái thước dạy học nhỏ màu đen, gỗ lòng bàn tay suy nghĩ, cái thước dạy học rất nhỏ, ước chừng dài năm mươi cm.

Một thân thể kiều nhỏ quý trên ghế, ngón chân duỗi thẳng tắp, một lát lại thả lỏng cuốn vào. Vòng eo mảnh khảnh ép xuống, khiến cho hông cong trở nên đầy đặn dâm mỹ. Có tiếng thở dốc yếu ớt lúc có lúc không, hỗn loạn hàm chứa nước như mị ý. Nửa người trên của cô quần áo vẫn đầy đủ, mặc áo lông thỏ xanh nhạt, phía dưới quần lót tuột đến đầu gối, lộ ra kiều hông nõn nà. Trên hông có hai ba vết đỏ, hiện ra một loại mỹ cảm khi nhục.

Cô run rẩy cầm bút, bài kiểm tra thử môn toán mở trước mặt, anh đang giảng đến chỗ đề chưa làm được. Cô làm sai mấy câu, vài vết roi này cũng bởi vì vậy mà có.

Một tay anh cầm thước dạy học, một tay cầm bút đỏ, giọng không lạnh không nhạt, "Làm sai ba câu, kể tiếp xem chỗ chưa làm."

Cô quỳ sắp trên ghế, anh đứng bên người cô, cong người, cơ hồ từ phía sau vòng qua cô, một bàn tay cầm chặt thước dạy học, tay kia cầm bút đỏ đang vẽ ra một đường cong trên tờ bài tập, ở trên đầu cô tiếp tục lãnh đạm nói: "Xem đề mười bốn, khoảng cách điểm M trên đường cong đến tiêu điểm..."

Tống Thiển Thiển vốn không thể nghe được anh nói gì, trên mông trần trụi vết roi còn nóng bỏng tản ra nhiệt lượng, nửa người dưới lạnh lẽo trong không khí, không có cảm giác an toàn. Thân hình lửa nóng của anh gắt gao dán vào mình, giờ phút này giọng anh lãnh đạm ngược lại thành thuốc thúc tình tốt nhất, từng chút trêu chọc thần kinh mẫn cảm của Tống Thiển Thiển.

"... Ở trên đã nói, tọa độ điểm M là..." Bên lề đề mười bốn anh vẽ một đường thẳng như rồng bay phượng múa. Giống như thờ dài trần thuật một chuyện thực, "Thiển Thiển, em lại sai rồi."

Cô mở to mắt mang theo cầu xin, "A... thầy... Đừng đánh mông em... thật thẹn thùng..."

Triệu Thuần bất vi sở động, khế vung thước dạy học màu đen, ngay trên mông của cô lưu lại một vết đỏ, phát ra một tiếng "chát" thanh thúy.

"A!" Tống Thiển Thiển vô hạn nhu mì dịu dàng kêu tiếng. Chỉ cảm thấy trên mông truyền đến không phải đau đớn, mà là khoái cảm sóng sau cao hơn sóng trước, liên miên, nhỏ vun mà nóng bỏng.

Triệu Thuần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mặt chút thay đổi nói: "Rất khó tưởng tượng anh nhận học sinh như thế này. Nếu dạy em

không đúng, khả năng sẽ làm em rơi vào sai lầm hoàn toàn."

Cô thờ dốc kéo góc áo anh, "Thầy..." Mũi chân lại một lần nữa duỗi thẳng tắp, trong lòng mặc dù kháng cự, nhưng thân thể đã chờ mong bị đánh tiếp. Anh khống chế lực đạo, xuống tay cũng không nặng, nhưng cố tình quất vào chỗ gần tiểu huyết, toàn bộ đau đớn chuyển thành khoái cảm kích thích. Chỗ xấu hổ đã rách rách xuân thủy ngọt ngào, từ giữa đùi thong thả chảy xuống.

Tay anh dừng trên lưng cô, đỡ lấy eo cô, thản nhiên phun ra hai chữ, "Quy tiếp."

Tống Thiển Thiển có đôi khi rất muốn bỏ đầu Triệu Thuần ra xem rốt cuộc anh suy nghĩ cái gì, mỗi lần đều thích chậm rãi tra tấn cô như vậy, cũng tra tấn dục vọng của anh, mãi đến khi không thể nhịn được mới bùng nổ.

Triệu Thuần tiếp tục giảng đề tiếp theo, ngón tay chỉ lên đề mục, trầm ngâm nhìn từng bài, cúi đầu mỉm cười nhấn nại với cô, "Chúc mừng em, đề này đúng rồi."

Cô như trút được gánh nặng xụi lơ xuống, mông lại dựa theo ý nguyện chủ nhân, vắn cao cao nhếch lên, như đang bất mãn lúc này không được hưởng tra tấn ngọt ngào.

Lúc này anh tươi cười giống như ác ma, "Bé hư bị phạt, bé ngoan có thưởng." Ngón tay anh sờ lên miệng tiểu huyết cô, vuốt ra sợi tơ bạc thật dài, rõ ràng làm động tác dâm tà, biểu tình lại đứng đắn trước sau như một, thậm chí mang theo tùy ý, "Thiển Thiển làm bé ngoan hay bé hư?"

Tống Thiển Thiển thờ hào hển, mang theo nức nở đáp lại: "Thiển Thiển... phải làm bé ngoan..."

Triệu Thuần nhíu mày: "A?"

Anh không hề báo trước khép hai ngón tay, cầm âm thần kéo lên, dùng ngón tay thô ráp ma sát liên tục nơi riêng tư non mịn nhất của cô.

"Nhưng mà Thiển Thiển là bé hư." Anh cúi đầu, ngậm vành tai cô đỏ bừng, răng không nhẹ không nặng cắn một cái rồi ngậm lấy, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong lỗ tai trơn bóng.

Tống Thiển Thiển bị chọc ghẹo sắp sụp đổ, nơi riêng tư và lỗ tai đồng thời truyền đến khoái cảm, tay anh đã ôn nhu lại tàn khốc, cơ hồ muốn bức điên người ta.

"Trừng phạt" và "Phần thưởng" lặp lại như vậy đến khi giảng xong đề cuối cùng, âm thủy chảy ra đã làm ướt hơn phân nửa tấm lót mềm dưới thân, áo không biết cởi ra khi nào, hai cái vú lớn nháy trước ngực, lập tức bị bàn tay to bắt được, dùng sức xoa bóp yêu thích vô cùng, ác độc ấn vú xuống lại lôi núm vú lên, làm cho núm vú cứng rắn ma sát với mặt bàn cứng lạnh.

Cái vú lớn bị anh thành thực đâm ô, càng cứng càng nhọn. Tống Thiển Thiển cảm giác trước ngực đau đớn lại tê dại, mỗi một lần ngón tay anh chạm vào đều giống như điện giật, không thể tự kiềm chế. Đùa bỡn quá mức tàn nhẫn đâm mỹ như vậy, cô đã sắp không chịu nổi, nước nở bổ nhào lên bàn, âm thủy từ tiểu huyết không khống chế được, không ngừng chảy ra ướt đẫm.

Anh sâu sắc nhận thấy tình trạng hạ thân cô, mỉm cười, thấp giọng dò hỏi: "Thiển Thiển, nhịn không được sao?"

Cô phát ra hơi thở ngọt ngào, nói không ra lời.

Anh giống như phiền não, nhăn mặt, "Vậy làm sao đây? Về sau nếu Thiển Thiển ở học viện cũng chảy nhiều nước như thế, chẳng phải là ướt hết quần lót?"

Cô xấu hổ lắc đầu, mỏng manh cầu xin: "Không cần... Thầy..."

Anh nghi vấn hỏi: "Làm sao bây giờ đây?"

Cô xấu hổ không nâng nổi đầu, trong xấu hổ dứt quăng nói ra lời anh thích nghe: "Thầy... Giúp em chặn... Dùng gậy thịt lớn... chặn lại thì không chảy được..."

Anh được như nguyện, kéo khóa quần xuống, gậy thịt lớn nhấn nạy đã lâu lập tức nháy ra, chuôi thịt đầy gân xanh bạo khởi, quy đầu đỏ tươi lớn vô cùng.

Gậy thịt lớn để ở tiểu non huyết, trên miệng huyết ma sát không ngừng, thanh âm Triệu Thuần cũng có chút không xong, vừa thấp vừa ôn nhu, "Như em mong muốn, bảo bối của anh."

Cô bị tiếng "Bảo bối" này xấu hổ đến không được, còn chưa kịp phản ứng, gậy thịt lập tức thâm trầm chọc vào, phá vỡ vách tường cản trở, lập tức chọc đến chỗ sâu khó nói ra lời.

Cô mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hét to: "A a a — — "

Hạ thân xuân thủy bốn phía, vừa bị anh cắm vào liền cao trào.

Anh cắn vành tai cô, nặng nề cười nói: "Bảo bối thực phóng đảng, bất quá... anh thích."

Chương 31

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 31: Quỳ gối dưới bàn mặc đồ con thỏ bị thầy bắn vào mặt (khẩu giao, bị gậy thịt đập mặt)

Bốn mùa lưu chuyển rất nhanh, lá mùa thu vừa mới thừa thớt trên đầu, tuyết mùa đông đã lặng lẽ bao trùm. Năm nay tuyết đầu mùa rơi sớm, vào giữa tháng mười hai, rét sớm bỗng nhiên bao trùm toàn bộ. Đầu tiên tuyết mỏng manh rơi xuống một tầng trên đất, rất nhanh bị tan ra, nhưng tuyết cứ một tầng lại một tầng không ngừng phủ lên. Thành phố dần dần toàn màu trắng.

Triệu Thuần mặc áo ở nhà màu xám lông dê, ngồi trong thư phòng tập trung tinh thần chữa bài kiểm tra lần ba. Năm nay tết Âm lịch rất sớm, còn một tháng bảy ngày là kì nghỉ. Hiện tại đang là cuối tháng mười hai, thi lần ba xong, cách một đợt nghỉ ngắn ngủi, tiếp theo là cuộc thi cuối kỳ tháng năm.

Hầu như tất cả giáo viên đều ở văn phòng tăng ca chữa bài thi. Triệu Thuần lại mang toàn bộ bài kiểm tra về nhà, tự mình an tĩnh ở thư phòng phê chữa. Hơn nữa cho phép Tống Thiển Thiển tiến vào quấy nhiễu, sửa xong bài kiểm tra mới bồi cô. Lệnh này tuy làm cho cô vô cùng phẫn uất, nhưng Triệu Thuần mặt không chút thay đổi cự tuyệt cô muốn vào. Triệu Thuần nói là "Nếu em vào, một tuần anh cũng khó sửa xong."

Triệu Thuần phê chữa bài kiểm tra cực nhanh, trí nhớ rất tốt, đảo qua đáp án là nhớ kỹ. Tốc độ mặc dù nhanh, cũng chịu không được cả núi bài kiểm tra. Hai ban đều thi chất thành một đống cao cao, hơn một trăm bài, Triệu Thuần ngồi sửa đến giữa trưa, được hơn một nửa.

Triệu Thuần dừng bút, buông bài trong tay, tháo kính xuống, nhẹ nhàng day hốc mắt, dùng mắt quá nhiều, có chút mỏi mệt.

Cửa sổ thư phòng thật lớn, bên ngoài tuyết trắng xuyên qua cửa sổ trong suốt, long lanh lấp lánh. Triệu Thuần nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ có chút xuất thần.

"Kẹo kẹo — — "

Một cái đầu nhỏ đầy lông mịn như nhung thật cẩn thận đẩy cửa thư phòng hở ra một cái khe, chỉ lộ ra một đôi mắt to sáng ngời, xoay tròn, phát ra thanh âm thanh thúy lại nhu thuận: "Thầy, anh sửa xong rồi sao?"

Triệu Thuần đứng lên, đi đến cửa. Một chân để ở cửa, cúi đầu nhìn cặp mắt kia, mặt không chút thay đổi nói: "Cứ mỗi một giờ quấy rầy anh một lần, mười đời mới sửa hết."

Cô cầu xin híp mắt cười: "Em chỉ muốn hỏi một chút khi nào thì sửa bài của em." Vừa nói vừa dự tính mở cửa tiến vào.

Anh vươn một đầu ngón tay để lên cái trán bóng loáng của cô, không cho cô vụng trộm vào, sủng ái nhìn cô chế nhạo nói: "Thế nào? Tiểu thư thỏ có nhớ kỹ "Thước dạy học" của anh?"

Thành tích bài kiểm tra đang chấm này, so với lần hai đại đề toàn thể tốt hơn không ít, Triệu Thuần tâm tình cũng không tệ lắm, tinh thần

tốt nhìn cô mặc quần áo ở nhà lông nhung, nhìn không được chế nhạo một câu.

Tống Thiển Thiển mặc một bộ quần áo ở nhà cô mua, là con thỏ trắng hồng, hai bên mũ còn có hai cái tai dài. Cô chen chúc ở khe cửa, tai thỏ hồng làm nổi bật mặt tròn ngây thơ, có vẻ càng đáng yêu.

"Ai nha!" Tống Thiển Thiển lập tức dùng một bàn tay che hai mắt mình, "Thầy đùa giỡn lưu manh!"

Triệu Thuần nặng nề cười, "Rất tốt, nhận thức rất khắc sâu. Anh vốn chính là mặt người dạ thú."

Tống Thiển Thiển mở khe hở, xuyên qua đó nhìn Triệu Thuần, cầu xin: "Thầy cho em vào được không? Em cam đoan không âm ỹ, không nghịch nháo."

Triệu Thuần lắc đầu, "Nghe lời, tự mình đọc sách đi, buổi tối cùng em, ngoan." Cuối cùng một tiếng "Ng ngoan" trầm thấp lại gợi cảm, Tống Thiển Thiển thiếu chút nữa bị mê hoặc.

Cô vội vàng nói: "Em thấy sắp giữa trưa. Anh cũng mệt mỏi đúng không? Em tới xoa bóp một chút cho anh, còn mang coffee nha."

Trong nhà anh có một máy pha coffee thủ công, cô nháo lên muốn học cách dùng, anh không thể làm gì, phải cầm tay dạy cô. Tống Thiển Thiển về trù nghệ có thể thành thực, nhưng lại không có thiên phú về cà phê, thường bỏ quá nhiều, cuối cùng làm cho đắng không thể uống, sau đó Tống Thiển Thiển tựa hồ cũng hoàn toàn mất đi tự tin với nó.

Triệu Thuần vừa nghĩ đến lần trước thiếu chút nữa bị cà phê đen Tống Thiển Thiển tự tay pha làm đắng chết, không khỏi bật cười,

"Không phải muốn độc chết anh à?"

Tống Thiển Thiển tức giận chui đầu vào, "Sẽ không! Lần này em đã thử rất lâu!" Tay trái cẩn thận đưa một ly coffee đầy bảy phần tới trước mắt anh. Trong chén, coffee màu nâu sẫm, còn bốc hơi nóng nghi ngút, ngửi có mùi thơm cà phê đặc thù.

Mắt cô sáng ngời, ngưng ngưng nói: "Kỳ thực... em đã biết dùng. Vẫn nói không biết, là muốn thầy dạy em thêm. Cho dù mắng em ngốc, em vẫn thích." Nói đến câu sau, mặt không tự giác lại đỏ ửng.

Triệu Thuần ngẩn ngơ.

Anh quả thật không ngờ Tống Thiển Thiển còn có thể cố ý giả ngốc. Trong ấn tượng của anh, cô đương nhiên ngốc nghếch, thích đồ ngọt thật đáng yêu. Nhưng tâm cơ nhỏ nhỏ như vậy, cũng giấu diếm được mắt anh.

Triệu Thuần nheo mắt, vừa lắc đầu vừa cười, "Già rồi già rồi, nhìn không ra em chọc ghẹo anh như vậy."

Lực đạo trên tay buông lỏng, làm cho cửa mở ra.

Thiếu nữ đeo tai thỏ kính hỉ kêu lên: "Anh cho em vào! Hừ, em muốn xem thư phòng này rốt cuộc có bí mật gì, cứ không cho em vào!"

Trong mắt anh hiện lên vẻ phức tạp, lập tức che giấu đi. Anh thuận thế tiếp nhận coffee trong tay cô, hơi hơi ném một ngụm, mắt sáng lên, lập tức nói: "Anh muốn coffee về sau đều thế này."

Tống Thiển Thiển rộng rãi vẫy vẫy tay, nhưng mặc đồ con thỏ làm cho động tác vẫy tay rất buồn cười, cô lớn tiếng nói: "Không thành vấn đề! Dạ dày của thầy, trăm phụ trách!"

Triệu Thuần nghiêng đầu, hơi hơi nheo mắt, "Vậy cả người anh, em phụ trách không?"

Tống Thiển Thiển lập tức thẹn thùng, lắp bắp nói: "Phụ trách... có thể... Nhưng phải tiết chế..."

Triệu Thuần nghiêm mặt nói: "Cả ngày trong đầu em suy nghĩ cái gì? Anh cũng không có ý tứ này." Anh chỉ trích, "Còn nhỏ tuổi, tư tưởng không thuần khiết."

Cô trả lời lại, "Thầy giáo ở trên, cũng mặt người dạ thú."

Triệu Thuần mỉm cười, "Em còn chưa thấy bộ dáng mặt người dạ thú chân chính của anh."

Cô đỏ mặt khiêu khích: "Em mới không sợ đâu."

Tiếp theo vì những lời này mà trả giá bằng giáo huấn thảm thiết.

Anh thoải mái ngồi ở trên ghế sau bàn, hai cái chân dài hơi hơi tách ra, cúi đầu thoải mái phê chữa bài tập.

Cô mặc đồ con thỏ quỳ gối phía dưới bàn, hai tay nâng gậy thịt của anh, cái miệng nhỏ gian nan phun ra nuốt vào gậy thịt to lớn, mấy lần bị nghẹn, nước nở không ngừng, gậy thịt anh sưng thật lớn, lỗ nhỏ ở quy đầu chảy dâm dịch, tràn đầy trong miệng cô. Vạt áo cô mở rộng, lộ ra hình dáng cái vú đẹp đẽ, một bộ dáng bị chà đạp không thôi.

Triệu Thuần nhàn nhã tự đắc phê chữa bài tập, thậm chí so với buổi sáng, tốc độ phê chữa còn nhanh hơn, thường thường cúi đầu giáo huấn.

"Đề thứ năm mươi các em cơ hồ toàn quân bị diệt, đi học anh không giảng sao?"

"Phải ngậm hết vào, Thiển Thiển. Chỉ ngậm một chút gọi là lười biếng."

"Còn đề thứ mười tám, nhìn đã không muốn nói tiếp."

"Còn chỗ phía dưới kia cũng phải ngậm, biết không?"

Tống Thiển Thiển nức nở gật gật đầu, há mồm ngậm hai cái hạt tròn của anh, hút mạnh lại buông ra. Trong mũi tràn đầy hương vị của anh, lại càng thêm thúc tình. Quá nhiều nước bọt từ miệng chảy lên quần áo. Cô khó nhịn kẹp chặt hai chân, vừa quỳ gối phía dưới bàn khẩu giao cho anh, vừa lén lút thò tay mò tiểu huyết mình.

Anh sâu sắc nhận thấy động tác của cô, chậm rãi rút gậy thịt từ trong cái miệng cô ướt át ẩm áp ra, cầm gậy thịt to lớn như nhục nhã lại như yêu thương liên tục vượt khuôn mặt thiếu nữ mềm mại, thấp giọng hỏi: "Hương vị của anh tốt không?"

Nhãn tình cô ướt át, lại mang theo một tia mê mang, miệng còn tơ bạc, gật gật đầu.

Anh vừa lòng cẩn thận đổ chất lỏng từ gậy thịt lên môi cô.

Anh nặng nề cười, giáo hoạt hỏi: "Anh bắn hết cho em được không?"

Cô gật gật đầu.

Triệu Thuần một lần nữa cầm gậy thịt vào miệng cô, hung hăng rút chọc vài cái, đặt lên đầu lưỡi cô, gậy thịt nhảy lên, từ lỗ nhỏ đỏ tươi trên quy đầu bắn ra lượng lớn chất lỏng màu trắng ngà! Lập tức bắn

đầy miệng cô, lúc rút ra ngoài, lại bắn vài giọt lên mặt cô.

Anh thờ dài cảm thán nói: "Thật tốt..."

Tống Thiển Thiển quỳ gối tại chỗ, bị bắn cứng đờ, nửa ngày mới phản ứng lại, xấu hổ và giận dữ nói: "A a a! Đầy lên tóc em! Ghét nhất thầy!"

Bên ngoài rét lạnh tuyết rơi, bên trong ấm áp như xuân.

Chương 32

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 32: Mơ thấy lộ ra quần lót chữ "T" bị nam sinh toàn ban thị gian (bị yêu cầu biểu diễn tiểu huyết phun nước)

Hắn là lúc đến trường, kim đồng hồ chỉ tám giờ rưỡi. Trời xanh ngắt không một tạp chất, từng cụm mây trắng tan tác phía chân trời, cảnh tượng này trong thành phố rất khó nhìn thấy. Tống Thiển Thiển đeo túi sách đi vào trường học lại không gặp ai, xa xa tòa nhà dạy học truyền đến từng đợt hoan hô.

Tống Thiển Thiển không hiểu ra sao đi đến tòa nhà dạy học.

Kì quái... Sao khắp nơi không có ai?

"Thiển Thiển!" Một thanh âm rạng rỡ cởi mở từ phía sau truyền đến, gọi Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển quay đầu nhìn, là Lý Khả. Một cán thể dục trong lớp.

Lý Khả cao 1m85, dáng người cường tráng, lông mi dày. Cánh tay và đùi đều rất trắng kiện, cơ ngực căng phồng. Nhưng khó được là lúc cười lộ lên trên mặt sẽ lộ ra hai cái xoáy, một nam sinh cao to khỏe mạnh lại khá khinh. Thời gian đã sắp tới cuối tháng mười hai, cậu còn mặc một bộ áo ngắn tay đơn giản bó sát người.

Tống Thiển Thiển tò mò hỏi: "Cậu mặc cộc tay a? Không lạnh sao?"

Lý Khả ngẩn người, trên mặt mơ hồ thấy có điểm đỏ ửng, lập tức cười mở cườì to, "Không mặc ngắn tay thì mặc cái gì a? Trời nóng như vậy, bạn cũng mặc váy đó."

Tống Thiển Thiển cúi đầu nhìn, chính cô quả nhiên mặc áo sômi trắng, phía dưới mặc váy, nhưng kỳ quái là váy rất ngắn, chỉ tới đùi, tựa hồ hơi động một chút, quần lót sẽ lộ ra. Phía dưới đùi càng không cần phải nói, toàn bộ trắng bóng lộ ra hết.

Tống Thiển Thiển không được tự nhiên kéo váy xuống, muốn che một chút, nhưng Lý Khả người cao chân dài đứng trước mặt cô, trước mặt nam sinh xa lạ làm động tác này quả thật rất thẹn thùng, đành phải giả vờ phúi phúi bụi trên váy.

Chàng trai cào đầu, tựa hồ thấy rằng thảo luận vấn đề mặc áo ngắn tay, mặc váy cùng nữ sinh rất kỳ quái, cười vồ vồ vai Tống Thiển Thiển, "Bạn còn ở chỗ này làm gì?"

Thiếu nữ ngây thơ nói: "Đi học a."

Chàng trai liếc mắt nói: "Thầy Triệu nói hôm nay đi học, bạn sẽ biểu diễn một tiết mục cho chúng ta."

Cô hoàn toàn không biết, "Cái gì?"

Lý Khả nhanh như chớp chạy mất, vừa chạy còn vừa vẫy tay, đỏ mặt hô lớn: "Ớt rất chờ mong!"

Tống Thiển Thiển hiểu ra sao, "Tiết mục gì... Sao lại thế này..."

Vẫn đi đến cửa phòng học, Tống Thiển Thiển ý đồ muốn biến váy ngắn thành váy dài, lôi váy xuống. Nhưng phí công, trong ấn tượng của cô chiều dài váy hoàn toàn không giống thế, thậm chí Tống Thiển Thiển thấy rằng váy càng ngày càng ngắn, càng kéo càng ngắn. Vừa rồi còn có thể che hông, hiện tại... Nửa hông đang ở bên ngoài. Màu sắc đáy quần lót đã hiện ra.

Tống Thiển Thiển cúi đầu nhìn.

Chính mình thế nhưng mặc một quần lót chữ "T" ren đen!

Hình dạng tiểu huyết bị vải dệt mỏng manh hoàn toàn ép lồi ra, thịt sưng phồng, ngay ở dưới váy quá ngắn rêu rao huênh hoang. Cô xấu hổ cảm thấy dây thừng phía sau thâm trầm xiết vào trong khe hông, thậm chí chọc đến hậu huyết chưa bao giờ bị khai phá. Bị ma sát mãnh liệt, cảm giác hỗn loạn càng sâu sắc.

Khi nào thì mình lại đi học còn mặc một cái quần lót tình thú?

Tống Thiển Thiển tỉnh tỉnh mê mê đứng ở cửa phòng học. Cô biết mình nên nhanh chạy đi, không thể ở trước mặt các học sinh, trước mắt bao người, mặc váy ngắn lộ ra quần chữ "T" bị người ta nhìn thấy. Nhưng không biết là có lực gì vẫn khiến cô vươn hai tay run rẩy đẩy cửa phòng học ra...

Trong phòng học, anh đứng trên bục giảng, mặc âu phục màu xám đậm nhàn hạ, trên tay còn cầm một cái thước dạy học quen thuộc màu đen, mắt sáng như đuốc, kính phản quang lấp lánh, như là đợi đã lâu. Biểu tình quen thuộc vẫn là tao nhã và lãnh đạm trước mặt người khác.

Dưới bục ngồi toàn bộ nam sinh trong lớp, một nữ sinh cũng không nhìn thấy. Nói cách khác hiện trong phòng học, chỉ mình Tống Thiển

Thiến là nữ sinh. Toàn bộ đều là nam sinh!

Tống Thiến Thiến bị nhận thức này dọa choáng váng. Cô phát hiện nam sinh dưới đài đang dùng các loại ánh mắt đánh giá cô mặc rất gợi tình. Quần ren chữ "T" màu đen cứ như vậy bại lộ trước mắt bao người. Triệu Thuần cũng đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm cô.

Không tốt... không xong rồi...

Tống Thiến Thiến lập tức không hô hấp nổi, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, bị quần chữ "T" hung hăng ma sát, tiểu huyết có chút ngứa ngáy xấu hổ khó mà hình dung, vú lớn bị áo ngực bao vây, núm vú không nhìn được hoàn toàn đứng thẳng lên.

Bị nam sinh toàn ban và thầy giáo nhìn chăm chú, cô túm lấy khung cửa, mặt đỏ vô cùng, hai đùi trắng bóng giao nhau, nhìn kỹ trong đùi đang thông thả chảy xuống dâm thủy trong suốt.

Đây... căn bản chính là thị gian... Bọn họ đang nhìn quần lót của mình... A... không nên nhìn... Mình không muốn nước chảy... Vì sao... Kì quái ô... Thân thể nóng lên...

Ánh mắt cô ướn át khe kẽ gọi thầy một tiếng, "Thầy... Em thấy kì quái..."

Triệu Thuần không ôn nhu giống xưa nay, ngược lại nghiêm trang hỏi: "Bạn học Tống Thiến Thiến, em kỳ quái thế nào?" Thậm chí tựa như hoàn toàn không thấy cô bị dâm thủy ướn hết quần lót. Ánh mắt mang theo xâm lược, từ trên đi xuống, đảo qua hai vú cao ngất, đảo qua tiểu huyết chảy nước, tựa hồ dùng ánh mắt cũng đã liếm cô trên dưới, mỗi một tấc da thịt đều không buông tha, dù xấu hổ thế nào cũng không buông tha.

Cô biết nên đáp thế nào, loại ngứa ngáy phát ra từ sâu bên trong, không chỉ có tiểu huyết, núm vú đều trướng đau không được, giống như có bàn tay vô hình luôn luôn hung hăng xoa nắm núm vú mềm mại. Bị thầy ngày đêm mút cắn, núm vú đã không phải màu phấn hồng, hiện ra một loại đỏ bưng càng thêm sắc dục, thậm chí so với ban đầu lớn hơn một vòng, vừa động đã cọ sừng lên, núm vú giống quả nho lúc này trướng đau không được, cô chỉ có thể thở dốc nói: "Em không biết... Giống như ẩm ướt..."

Dưới đài các nam sinh vừa mới trầm mặc thị gian, đến nghe Tống Thiển Thiển nói ra những lời này, ánh mắt càng trở nên không kiêng nể gì, cô một mình bị ánh mắt hơn hai mươi nam sinh toàn ban thị gian khiến hai chân bủn rủn, xuân thủy bốn phía. Ánh mắt dâm tà tựa như đầu lưỡi thô dày, không chỉ liếm hết toàn thân, còn mang đến cảm giác khiến người ta điên cuồng xấu hổ và ngại ngùng.

Triệu Thuần không biết khi nào đã đi xuống, đứng bên Tống Thiển Thiển, khe khẽ nắm cầm cô, mềm dịu hỏi: "Thiển Thiển không phải nói muốn biểu diễn tiết mục cho chúng ta sao? Đến đây, mọi người nhiệt liệt hoan nghênh."

Phía dưới nam sinh phát ra thanh âm cười nhạo, vỗ tay nhiệt liệt, còn có người hiểu chuyện lớn tiếng ồn ào, dĩ nhiên là cán sự thể dục Lý Khả vừa rồi kia.

Lý Khả dắt cổ họng to tiếng nói: "Biểu diễn tiểu huyết phun nước!"

Tống Thiển Thiển không khỏi liên tưởng đến mình bị thầy ôm, tiểu huyết tràn trụi, ngón tay dài xấu hổ của thầy hung hăng chọc vào trong tiểu huyết mình, bắn ra dâm thủy tung tóe, thậm chí bắn đến mặt nam sinh bàn đầu tiên, bị nam sinh liếm hết...

Một vài nam sinh ầm ầm trầm trồ khen ngợi, còn có người không có ý tốt nói: "Thầy cũng giúp cô ấy, hung hăng chơi cái vú cho chúng ta xem!"

Tiếng tiếp theo nhỏ giọng nghị luận: "Cái vú lớn thế, khẳng định là bị nam nhân chơi lớn..."

Tống Thiển Thiển xấu hổ nhắm mắt lại, vô lực phản bác.

Tuy trước kia chỗ đó cũng không nhỏ... Nhưng mà... Quả thật là thầy chơi lớn... Nhưng cái này cũng không thể nên lời, kiên quyết không thể thừa nhận...

Cô không khỏi thở dốc nói: "Không có... không phải bị thầy chơi lớn..."

Các nam sinh bật phát ra tiếng cười to, "Thế thì là trời sinh cái vú lớn như vậy!"

Trời ơi... Ai tới cứu tôi...

Chương 33

Nguồn: Editor Haevydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 33: Trong mộng ngoài mộng bị cưỡng hiếp xấu hổ (cao triều phun nước, liếm dâm thủ, bị cưỡng hiếp)

Tống Thiển Thiển còn yên lặng bất an rên rỉ trong lòng, cánh tay anh ôn nhu từ phía sau vòng lên tay cô. Cánh môi ấm áp dán lên cổ thon dài, trần trọc liếm hôn, thấp giọng nhỏ nhẹ hỏi: "Thiển Thiển chuẩn bị tốt chưa?"

Lời anh mang theo ý tứ trấn an. Tiếng mút tư tư, ôn tồn trên da thịt mỏng manh.

Cô mơ mơ màng màng ừ một tiếng.

Lập tức cô bị anh ôm ngang lên, trực tiếp ôm lên bục giảng.

Anh làm cho hai chân Tống Thiển Thiển hơi hơi tách ra, đem quần lót ướt đẫm bại lộ trước ánh mắt đầy dục vọng phía dưới.

Cô thẹn thùng úp mặt, tựa vào trong ngực Triệu Thuần ôn hoà hiền hậu.

Triệu Thuần hơi hơi dùng sức, khiến cho áo cô rơi xuống, đầu vai trần trụi cùng xương quai xanh mảnh khảnh co rúm lại một chút. Áo ngực màu hồng cũng không thể hoàn toàn bao lấy cái vú lớn bị anh

xoa lớn thêm không ít. Tay anh hơi thô bạo mà dâm tà cầm một bên vú của cô, núm vú đỏ bừng được đầu ngón tay anh vuốt ve càng kêu diễm cứng lên.

Da thịt cô trắng nõn càng ngày càng lỏa lồ, dưới đài tiếng nuốt nước miếng và tiếng thở dốc lại càng lớn. Không ít nam sinh vụng trộm thò tay vào trong quần.

Tống Thiển Thiển nghe thấy phía dưới hơn hai mươi nam sinh ồ ồ thở dốc cùng tiếng nước loáng thoáng, muốn mở mắt, dựa vào trong ngực anh, từ từ nhắm hai mắt ngửa đầu, hướng về phía trước khát cầu cái hôn an ủi, cô nhỏ giọng cầu xin: "Thầy... hôn em..."

Triệu Thuần không chút do dự, cúi đầu chạm lên môi cô. Vươn đầu lưỡi tinh tế miêu tả đường môi, từng ngậm áp lên môi cô. Cô yếu ớt nức nở từng tiếng, hơi hơi hé miệng, tiếp nhận đầu lưỡi anh ôn nhu an ủi.

Phía trên dây dưa càng ôn nhu, phía dưới đùa bỡn lại càng là xấu hổ.

Một bàn tay to của anh đem cái vú lớn của Tống Thiển Thiển chen chúc lồi vào giữa, định cùng cầm cả hai. Nhưng nhũ thịt trắng mịn từ khe hở tràn ra, anh không thể một tay cầm hết. Anh liền dùng hai ngón tay kẹp lấy núm vú cô, lồi kéo không ngừng, một lát đã bị anh chơi sừng đỏ, cứng rắn lớn gấp đôi.

Thanh ân Triệu Thuần tà ác rơi vào tai cô: "Thiển Thiển núm vú nhỏ cũng thành lớn... Bọn họ đều thấy, em chỉ có vú lớn, hơn nữa núm vú cũng lớn..."

Cô ngượng ngùng vắn vẹo, nhắm mắt lại yêu kiều kêu lên: "Không nên nhìn núm vú lớn của em... A... thầy... núm vú lớn của Thiển

Thiến bị một đám nam sinh thấy rồi..."

Triệu Thuần một tay lần xuống phía dưới, xốc váy ngấn lên, từng chút túm lấy chút vải dệt đáng thương ở quần chữ "T" của cô, hung hăng kéo lên trên, dây thừng thâm trầm nhanh chóng ghì chặt chỗ thịt mẫn cảm, âm đế bị chơi lớn, bị bóp đến sưng đỏ không chịu nổi, từ trong âm thần bị bao vây, dâm thủy không khống chế được chảy đầy bàn.

Triệu Thuần thấp giọng nói: "Không chỉ cái vú a... Thiến Thiến tiểu huyết dâm đấng nhiều nước cũng bị thấy rồi..." Vừa nói xong, động tác lôi kéo trở nên càng kịch liệt, thậm chí tàn nhẫn nắm âm đế, dùng ngón tay thô ráp liên tục hung hăng ấn, mỗi một lần ấn, dâm thủy lại chảy càng nhiều, thậm chí phun từng ngụm ra bên ngoài.

Tống Thiến Thiến giống như một con cá thiếu nước, bực giảng bằng lãnh kiệt lực vắn vẹo, định tránh né khoái cảm đáng sợ quá đáng anh ban cho, khóc kêu: "Không được... Tiểu huyết phun nước cũng bị thấy rồi... Thiến Thiến chính là đũa nhỏ dâm đấng hư hỏng..."

Triệu Thuần không lưu tình chút nào, "Đã nói muốn biểu diễn, Thiến Thiến không thể bỏ dở nửa chừng." Động tác lôi kéo chuyển thành hai ngón tay chọc vào tiểu huyết, ngay trong phòng học đầy ánh mắt nam sinh, ngón tay thon dài thô trực tiếp cắm vào tiểu huyết đỏ bưng, mỗi một lần đều chọc sâu hết cỡ, hung ác giống như muốn chọc phá hỏng tiểu huyết, ngón tay linh hoạt lại sờ soạng, câu lên vách tường mẫn cảm bên trong, mỗi một lần đều vừa nhanh vừa chuẩn.

Tống Thiến Thiến ngẩng đầu lên, cơ hồ sắp sụp đổ, "Không được a a, sắp thủy triều a a, cái vú và tiểu huyết đều bị thấy... Ô không cần..." Dâm thủy từ tiểu huyết phun ra, cùng với nước tiểu, lực mạnh thậm chí bắn tung tóe trên mặt nam sinh bàn đầu.

Tống Thiển Thiển hoàn toàn xụi lơ xuống, không còn khí lực, nửa khép nhãn tình thờ dốc.

"Thật ngọt..." Thanh âm tà ác truyền đến.

Đầu ngón tay Triệu Thuần dính đầy dâm thủy của cô, ngấm nhìn một giây, ngón tay cho vào miệng, mút dâm thủy, động tác này cực độ thúc tình, Tống Thiển Thiển cảm giác tiểu huyết mình tựa hồ bởi vì động tác này kích thích, dâm thủy tí tách chảy không ngừng.

Anh miễn cưỡng cười, nhìn Tống Thiển Thiển, "Thiển Thiển cũng nếm thử."

Tiếp theo một câu, ngón tay cắm vào miệng cô, cầm đầu lưỡi cô đùa bỡn, để cho cô liếm láp ngón tay dính đầy dâm thủy của mình. Tống Thiển Thiển nức nở ngoan ngoãn ngậm ngón tay anh, nhắm nháp hương vị dâm đẳng đó.

Gậy thịt của anh đã trướng lớn đến đáng sợ. Anh thích tiền diễn thật lâu, khai quật hết điểm mẫn cảm của cô, mãi cho đến lúc đùa bỡn Tống Thiển Thiển đến ảm ướt xấu hổ, mới chậm rãi hưởng thụ bữa ăn chính. Không thể không nói là một loại độc ác thú vị.

Cô nhận thấy vật cứng rắn đã muốn chọc lên miệng tiểu huyết, không khỏi xấu hổ cầu xin: "Không cần... Thầy... nam sinh khác sẽ nhìn..."

Anh thấp giọng lừa gạt: "Thiển Thiển sợ sao?"

Tống Thiển Thiển lắc đầu, "Không phải sợ... Nhưng mà... bộ dáng Thiển Thiển bị thầy làm... không muốn bị người khác nhìn thấy... A!"

Anh hơi thô lỗ thâm nhập tận gốc, anh cũng nhẫn nại lâu. Trên gậy thịt to lớn gân xanh bạo khởi, bị vách tường ẩm áp chặt hẹp kẹp lấy,

lỗ nhỏ trên quy đầu đỏ tươi thậm chí đã hơi hơi mở ra, chảy dâm dịch. Mỗi một lần chọc vào tiểu non huyết, đều có thể tràn ra không ít dâm thủy, huyết thịt đỏ tươi bị làm hơi hơi nháy ra, động tác rút chọc càng lớn, cô phản ứng càng kịch liệt.

Anh cúi đầu thờ dốc nói: "Em nhìn dưới đài... Thiển Thiển..."

Tống Thiển Thiển không thể kháng cự mệnh lệnh của anh, bị anh làm đến hai mắt đăm lẹ mông lung, mắt hơi hơi mở to nhìn về dưới đài, lại phát hiện các gương mặt nam sinh không biết từ khi nào đã trở nên vô cùng mơ hồ, hoàn toàn không rõ diện mạo, thân ảnh dần dần biến mất.

Tống Thiển Thiển bị anh hung hăng chọc làm kích thích đến rên rỉ ra, "Đây là..."

Lưỡi anh lại trườn lên, thấp giọng nói: "Không có người khác... chỉ anh và em..."

Tống Thiển Thiển mơ mơ màng màng, trong lòng rất cực yên tâm xuống.

Động tác anh càng kịch liệt, còn xoay người ôm Tống Thiển Thiển lên người, để cho cô cứ lên người mình, lợi dụng quán tính, làm cho cô thâm trầm ngồi lên gậy thịt, tiểu huyết nhiều nước cơ hồ hoàn toàn áp lên gậy thịt!

"Thiển Thiển đến, cưới anh." Mắt anh mang theo ý cười, mồ hôi trên trán chứng minh ái tình kịch liệt thế nào.

Tống Thiển Thiển cả người như nhũn ra, hoàn toàn dựa vào lực xóc nảy trên dưới của anh, tựa như đi thuyền trong biển lớn.

"A a — — "

Triệu Thuần thâm trầm tiến thẳng vào trong tiểu huyết.

Cô thét chói tai, cảm giác tinh dịch hoàn toàn đổ đầy tiểu huyết, cơ hồ tràn ra, ngậm cũng không được. Thân thể hoàn toàn nhũn xuống.

Giờ khắc này, ôm ấp có vẻ ôn nhu mà thỏa mãn, thanh âm Triệu Thuần trầm thấp truyền đến: "Thiển Thiển ngốc."

"A a — — "

Tống Thiển Thiển lập tức mở to mắt, sắc mặt ửng hồng, cảm giác dưới thân ướt sũng.

Gió đêm thổi qua cửa sổ buông rèm, bên trong rất tối, ánh sáng đèn đường nhu hòa xuyên qua cửa sổ chiếu vào. Đã hai giờ khuya.

Triệu Thuần ngủ ở bên cạnh rất nhanh tỉnh lại, tuy trong lúc ngủ bị cô nói mơ làm tỉnh, vẫn ôn nhu ôm cô, thấp giọng an ủi: "Làm sao vậy? Ác mộng sao?" Thanh âm mang theo buồn ngủ.

Cô ngơ ngác ngồi trên giường. Triệu Thuần an ủi thế nào, cô vẫn không nói lời nào, trên mặt ửng hồng cũng rút đi.

Triệu Thuần cau mày, tay dò xét trán cô, "Không thoải mái sao?"

Tống Thiển Thiển hít sâu một hơi, xoay người đối diện Triệu Thuần.

Cô đỏ mặt nói: "Thầy, em muốn cưới anh."

Anh mở to hai mắt nhìn, lập tức hết buồn ngủ, "Cái gì?"

Cô lập tức lấp bắp, cơ hồ muốn khóc ra, "Em em... em là... Kỳ thực em cũng không biết..."

Triệu Thuần lập tức phản ứng lại, mỉm cười, "Hoan nghênh."

Sau đó không lâu...

"A a a... không cần... thầy... Thắt lưng thật đau..." Cô ngửa đầu, ngồi trên gậy thịt, bị anh vừa nhanh vừa ngoan độc làm đến cao trào liên tục.

"Trong mộng có phải như vậy hay không, hử? Có phải anh làm em như vậy không?" Anh không chút mệt, giữ eo lắc lư trên dưới, khiến cô dùng tiểu huyết ngâm gậy thịt mình, càng không ngừng "cưỡi" mình.

"A a là... Quá lớn... thật thoải mái..." Cô lắc đầu khóc kêu.

"Cho nên Thiển Thiển cả ngày đều mơ như vậy, phải không?" Giọng nói hiện ra một tia nguy hiểm.

"Không có ô... không phải... A a... ừ..."

"Ừ, xem ra là anh không đủ cố gắng. Từ hôm nay trở đi, thỏa mãn em gấp bội."

"Không cần a a a — — "

Chương 34

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 34: Trời sao trên đầu

và tình yêu trong lòng (ngắm những vì sao, quyết định cấm dục)

Đêm đông bầu trời luôn xa xăm trống trải trong suốt, cho dù trong thành phố, có thể mơ hồ nhận ra chòm sao Bắc Đẩu. Dưới ánh sáng rực rỡ, đèn trong các nhà có vẻ mơ hồ.

Tống Thiển Thiển và Triệu Thuần ôm nhau ngồi trên ban công rộng lớn. Anh dùng chăn lông bọc kín Tống Thiển Thiển, còn ôm cô trong lòng.

Vào đông không khí lạnh kích thích xoang mũi, hít thở trong trời lạnh, mỗi lần thở ra đều có làn hơi trắng lượn lờ.

Là Tống Thiển Thiển năn nỉ anh muốn lên sân thượng ngay góc một lần, cô xem tin tức trên báo nói tối nay có mưa sao băng từ chòm song nam năm mươi năm khó gặp. Cho dù đêm đông rét lạnh như vậy, cũng không thể ngăn cản cô nhiệt tình.

Triệu Thuần không thể làm gì, chiều theo cô, mặt không chút thay đổi mang chăn lông trải giường thật dày trải lên ghế nằm, tự tay dùng chăn quấn quanh thân thể cô, không để cô đông cứng, sau một lúc vẫn lo lắng, ôm chặt cả cô và chăn mới thấy yên tâm.

Tống Thiển Thiển vốn muốn xem mưa sao băng. Nhưng vừa ra tới, thật sự là bị thiết kế ban công mê hoặc.

Ban công nhà Triệu Thuần không trang hoàng giống thiết kế lãnh đạm đơn giản trong trẻo ở bên trong, cố ý thiết kế mang hơi thở rừng mưa nhiệt đới, Tống Thiển Thiển vừa nhìn thấy ban công đã kinh ngạc.

Trên đầu là cái giá dựng bằng gỗ thô, tản ra mùi thơm của gỗ. Trong ngày hè dần nho um tùm xanh mướt, hiện tại tuy lá đã héo rũ, nhưng cành khô vẫn đan xen dày đặc. Dưới dàn nho đặt một cái xích đu bằng trúc đong đong. Hai bên bày đầy chậu hoa to nhỏ, có lục la và phong lan. Phía trên buộc các giỏ trồng dây trường thanh, đều tươi tốt um tùm, tràn ngập sinh lực. Nhìn ra được ban công này là anh chăm sóc thật lâu mới được.

Tống Thiển Thiển quay lại dùng đầu cọ cọ cảm anh mới lún phún râu, sung sướng nói: "Đây là hoa viên bí mật của thầy?"

Triệu Thuần gật đầu, "Ừ, anh mời người thiết kế giúp. Sau đó tự mình chậm rãi mua thêm một ít cây cối anh thích."

Tống Thiển Thiển thở dài một tiếng, "Lúc trước em cũng không biết."

Tay Triệu Thuần ôm cô thật chặt, "Về sau, dần dần em hiểu biết anh càng nhiều."

Cô nghiêng đầu cười, "Đã vượt quá rất nhiều tưởng tượng của em."

Triệu Thuần gác lên vai cô, ấm áp nói: "Đúng vậy, có phải đã không còn thích Thầy Triệu như trước không?"

Cô bị quấn trong chăn ấm áp vui vẻ, giống ốc sên vô cùng an tâm trong vỏ cứng, mềm mại nói: "Mới sẽ khô. Kỳ quái là... Mỗi ngày lại càng thích thầy nhiều hơn hôm trước."

Càng thích.

Triệu Thuần tức giận cũng thích, Triệu Thuần tà ác cũng thích. Giống như bất kể thế nào trong lòng đều rất thích người đàn ông bên cạnh, cùng cô làm nũng hồ nháo, còn có thể dùng chăn dày quấn cô, bày ra tư thái bảo vệ. Bởi vì trong lòng biết, người này sẽ không hại mình. Cho dù đèn các nơi tắt hết, ở trong này vẫn có thể tìm được thứ cô tha thiết ước mơ.

Tống Thiển Thiển không khỏi thở dài một hơi.

"Nhưng mà... Mỗi ngày, cũng đều giống như đang nằm mơ."

Giọng Triệu Thuần rất thấp trầm, giống ngón tay thon dài phất qua đàn xenlô, từng âm tiết đều dễ dàng trêu chọc hơi thở của cô: "Có hai thứ, luôn ở trong lòng anh qua từng ngày tháng, anh cảm thấy không ngừng càng sâu sắc và lâu dài, đó là trời sao trên đầu và..."

"... Tình yêu vĩnh hằng?" Tống Thiển Thiển ngược ánh mắt sáng ngời nhìn đôi mắt thâm thúy của anh.

Triệu Thuần mỉm cười, "Là quy củ đạo đức trong lòng."

Tống Thiển Thiển có chút ngây thơ nhìn về phía bầu trời đầy sao.

Giống như có một ngôi sao băng lướt qua.

"Anh thường nghĩ, có thể hay không anh đột nhiên gặp một cô gái, sau đó yêu cô ấy không thể vãn hồi, sau đó vừa vãn cô ấy lại thích

hợp với anh."

"Thầy..." Tống Thiển Thiển xoay người, muốn nhìn biểu cảm của Triệu Thuần một chút.

Anh ôm chặt vai cô, "Chính là em, bảo bối."

Triệu Thuần chuyển thân thể Tống Thiển Thiển lại đối mặt với mình, trong đôi mắt như có tinh quang rạng rỡ, "Rất mong em lớn nhanh thêm một chút, trở nên thành thực một chút. Nhưng trong lòng lại nghĩ, tốt nhất em vĩnh viễn đều là bộ dáng nghịch ngợm này."

Tống Thiển Thiển nói không ra lời.

"Trời sao trên đầu, tình yêu trong lòng -- đây là tình của anh."

Giọng anh kiên nghị ôn nhu.

Đây là tình yêu của anh.

Giờ khắc này nếu dùng máy ảnh ghi lại được, hẳn là tốt đẹp nhất.

Anh còn chưa cạo râu, kiểu tóc hằng ngày tỉ mỉ chăm sóc đã bị gió bắc thổi loạn, có vẻ lộn xộn. Cô bị chặn lông quăn thành viên thịt, chỉ lộ ra một cái mũi đông cứng khuôn mặt nhỏ hồng hồng, ngây ngốc nhìn chăm chăm anh.

Hai người cũng không phải trong lúc tỉ mỉ chuẩn bị đẹp nhất.

Nhưng giờ khắc trong trời sao xa xăm trống trải, lại có vẻ đẹp tinh thần.

Qua một lúc thật lâu, vẫn là Triệu Thuần mở miệng trước.

Mặt anh không chút thay đổi nói: "Thiển Thiển, anh có chuyện muốn nói cho em..."

Tống Thiển Thiển lập tức nghĩ đến một chuyện khiến người ta ngỡ ngàng, cô còn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, vội vàng che miệng anh, cầu xin: "Đừng nói đừng nói, thầy để em giảm xóc một chút, em còn chưa chuẩn bị tốt..."

Anh nhíu mày, lấy tay cô nhét vào trong chăn, trầm giọng nói: "Còn muốn giảm xóc?"

Cô lập tức trừng mắt, "Chuyện trọng yếu như vậy, chẳng lẽ em không nên chuẩn bị một chút?"

Anh làm như khó hiểu, "À..."

Cô hít sâu, lại hít sâu. Một lúc lâu mới bình tĩnh xuống, "Được rồi, thầy, anh nói đi, em đã chuẩn bị sẵn sàng."

Trong ánh mắt Tống Thiển Thiển cất giấu mong đợi cùng khát vọng.

Anh chậm rãi, mặt không thay đổi nói: "Anh muốn nói với em... mưa sao băng chòm Song nam, đã qua."

Mắt Tống Thiển Thiển trừng lớn hơn, miệng mở to, "Cái gì cái gì cái gì?"

Mặt anh không chút thay đổi: "Mưa sao băng đã qua, anh nhìn thấy."

Cô đẩy bả vai anh, phẫn nộ nói: "A a a hóa ra anh muốn nói cái này? Không thể tin được!"

Anh nhíu mày trêu tức: "Nếu không em nghĩ anh và em phải nói gì, bạn học Thiển Thiển?"

Cô lập tức xấu hổ, buông lỏng vai anh, xoay người không chịu để ý đến anh, "Em cái gì cũng không nghĩ nha."

... Chỉ có một chút, nghĩ một chút đến cầu hôn thôi.

Nhưng tâm tư như vậy tuyệt đối không thể nói, hừ.

Anh thấy rằng đùa đã đủ, quay thân thể Tống Thiển Thiển lại, khó được làm bộ: "Em nói đi."

"Cự tuyệt!"

Anh xoa mũi cô, "Em không nói anh đây tiếp tục nói a."

"Hừ!"

Thanh âm Triệu Thuần trầm tĩnh như nước, hiển nhiên là đã tự hỏi thật lâu.

"Anh muốn nói, cái này cũng là khiêu chiến với anh, cũng là yêu cầu với em."

"Cái gì, thầy?"

Tống Thiển Thiển bị hấp dẫn, cô bắt đầu nghiêm túc lên.

"Thứ nhất, tết Âm lịch về cùng anh."

"Thứ hai, lên năm thứ ba cấm dục một học kỳ."

"Thứ ba..."

Giọng anh nghiêm túc lại trở nên ôn nhu, "Thứ ba về sau lại nói."

"... Hiện tại em thật sự muốn giảm xóc một

chút. A a a a --!!"

Gặp cha mẹ thầy và cấm dục một học kỳ???

Chương 35

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Trong lớp truyền tờ giấy cho thầy, buổi tối ngồi ở mặt thầy bị hút đến cao triều

(để cao trào, ngồi trên mặt)

Lời nói của anh còn vang vọng bên tai.

Tống Thiển Thiển bị anh trực tiếp ôm cả chặn lẫn người cùng rời khỏi ban công, đến chỗ máy sưởi ấm áp thổi vù vù trong phòng. Tống Thiển Thiển đầu óc còn choáng váng hồ đồ, uy lực nửa câu đầu làm nửa câu sau anh nói cái gì hoàn toàn bị bỏ qua. Cấm dục so với gặp cha mẹ thầy, chuyện phía sau hiển nhiên là càng làm cho người ta khẩn trương.

Gió bắc tuôn rơi, đột nhiên, Tống Thiển Thiển thấy cả người đều lạnh.

Cô bắt lấy vạt áo anh, sốt ruột hỏi: "Thầy anh nói giỡn sao? Em... em đi gặp cha mẹ anh? Nhưng sao em có thể..."

Triệu Thuần giọng ấm áp mà kiên định, "Anh nói em có thể thì em có thể." Anh an ủi vỗ vỗ tay cô, "Anh muốn cho người nhà biết em."

Cô co rúm lại chui vào trong chăn, mắt to vụt sáng nhìn chằm chằm

anh, nhỏ giọng nói: "Bọn họ sẽ thích em sao? Bọn họ có thể thấy em quá nhỏ không? Nhưng em đã sắp mười tám tuổi, qua năm là mười chín rồi, còn có... Bọn họ có thể thấy chúng ta không thích hợp không... Là em — — câu dẫn thầy?"

Cô lái nhải lẩm bẩm nói không ngừng, giọng càng ngày càng nhỏ, do dự và sợ hãi hiện rõ trên mặt.

"Bảo bối của anh."

Trong giọng anh mang theo thờ dài bất đắc dĩ.

Ngày hôm sau ngồi ở trong phòng học nghe giảng bài, Tống Thiển Thiển như trước có một chút hoảng hốt.

Đêm trước cơ hồ anh dùng hết thủ đoạn ôn nhu, trấn an sợ hãi của cô. Cuối cùng thậm chí hứa hẹn chỉ cần cô không muốn, tạm thời không mang cô đi. Mặt mày tuy mang theo trấn an đầy ôn nhu, nhưng từ lòng mày nhíu chặt nhìn ra được anh giấu cảm xúc phức tạp.

Theo hiểu biết về Triệu Thuần người này, đối với mọi việc thái độ anh vẫn luôn chậm rãi, không chút hoang mang. Tống Thiển Thiển trong lòng thật sự không rõ, vì sao Triệu Thuần kiên trì muốn đi nhà mình nói chuyện, liên quan đến xử lý quan hệ của mình và anh, bỗng nhiên lo lắng cùng vội vàng ít có. Đầu tiên muốn được mẹ mình tín nhiệm, lại hy vọng mình cũng đi nhà anh.

Chẳng lẽ là... Có nguyên nhân làm cho không thể không sốt ruột sao?

Cả đầu miên man suy nghĩ, phía sau có một tiếng ho quen thuộc, mang theo ý tứ cảnh cáo.

Không xong... Thất thần.

Lần này phát bài tập là tổ trưởng tổ toán học, một giáo sư khác giảng bài, cũng không phải Triệu Thuần giảng. Cho nên Tống Thiển Thiển không để ở trong lòng. Buổi sáng trước khi vào học, nghe toàn bộ giáo viên toán học đều phải tới nghe bài giảng lần này, Tống Thiển Thiển trong lòng vẫn hốt hoảng đã bị dọa hoảng sợ, thấy Triệu Thuần đeo caravat mặc âu phục, mặt không chút thay đổi, mang theo tập tài liệu, cùng một nhóm giáo viên toán nối đuôi nhau vào.

Nam nhân anh tuấn, mũi cao, mặt nghiêm trang trong ánh sáng ở cửa sổ có hiệu quả phản quang. Ngồi xuống sau phía cuối lớp học, ngón tay tùy ý giao nhau đặt trước ngực, cánh tay đặt trên đùi, lông mi dài nhỏ tối đen hơi hơi buông xuống, hiện ra khí chất lãnh đạm, cực kì khác giáo viên toán khác.

Người này... thật sự là giáo viên toán sao?

Tống Thiển Thiển trong lòng không khỏi hiện lên nghi vấn nấn ná trong đầu đã lâu.

Bỗng nhiên, anh miễn cưỡng nâng mặt lên, nhìn thoáng qua bên này.

Người đàn ông của mình... thật sự quá đẹp...

Cô lặng lẽ xoay đi, không dám nhìn Triệu Thuần.

A... Trời biết rốt cuộc thầy có thể có phương thức bình thường an ủi nữ sinh hay không... Ban đầu, cái loại ôn nhu này khắc chế đến lúc "trấn an" mới thôi, mình nên khóc kêu, không để ý xấu hổ chủ động cởi bỏ áo của anh, ngồi vào trên người anh, mọi cách cầu xin anh mới bằng lòng tiếp tục... thật là... Quả thực không nghĩ lại đến một

lần... không nghĩ... Kết quả cuối cùng vẫn là phun đến... quần lót ướt đẫm... A! Không được còn muốn!

Cô không biết làm sao đỏ mặt.

Chỗ ngồi đối một lượt, chỗ Tống Thiển Thiển ngồi từ tổ ba vị trí dựa vào cửa sổ, đổi đến vị trí chính giữa tổ hai sát phía sau. Triệu Thuần vừa vặn ngồi ở phía sau cô.

Nửa thời gian đầu Tống Thiển Thiển nghe thật sự chăm chú, phong cách dạy học của giáo sư hoàn toàn khác Triệu Thuần, Triệu Thuần là kiểu dẫn dắt, ví dụ, anh sẽ không giảng đi giảng lại mỗi phần từng chút, anh có khuynh hướng lấy điểm trọng yếu ra để trình bày tư duy, từ hàm số giảng đến hình học phẳng, từ hình học phẳng lại giảng đến hình học không gian. Mà giáo sư này lại không ngại phiền, mỗi một công thức, mỗi một phương pháp đều nói rất kĩ. Nhưng về sau, lúc bắt đầu giảng bài tập cụ thể, Tống Thiển Thiển bắt đầu có chút thất thần.

Thầy giáo phía sau giống học sinh phía trước, an tĩnh đến khẩn trương, có giáo viên thấp giọng nói chuyện trao đổi ý kiến với nhau, đại thể đều cho rằng giáo viên đang giảng có vẻ giảng rất tốt. Triệu Thuần vẫn không ra tiếng. Tống Thiển Thiển không dám quay đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy có vẻ anh thực sự nghe, lại có vẻ không nghe.

Kiêu ngạo và nội liễm của Triệu Thuần có quan hệ trực tiếp, có bao nhiêu kiêu ngạo, thì có bấy nhiêu nội liễm, không để cho người khác nhìn thấy một chút tâm tư. Nhưng Tống Thiển Thiển biết, lúc cô đi vào thư phòng Triệu Thuần, nhìn Triệu Thuần có ba giá sách đều tràn đầy tư liệu, đọc lướt qua đề mục, không chỉ lý thuyết toán học, còn có vật lý thiên thể cùng với tài chính thị trường, thậm chí còn có sách văn học. Đó tuyệt đối anh đều sẽ không nói.

Triệu Thuần có tài hoa và năng lực tuyệt đối không chỉ là một giáo viên toán trung học.

Anh hoàn toàn xứng với vị trí cao hơn.

Tống Thiển Thiển trong lòng cất giấu vô số nghi hoặc và khó hiểu, nhưng cô tin Triệu Thuần, tạm thời anh không nói, khẳng định là có đạo lý, mình cần gì phải sớm làm rõ? Có đôi khi, lui bước chờ đợi, so với từng bước tới gần càng thích hợp hơn.

Tống Thiển Thiển đang xuất thần, một viên giấy vô cùng tinh chuẩn đập trúng cái ót của cô.

"A!"

Cô ngẩn ngui kêu một tiếng, lập tức che giấu xoay người nhặt viên giấy lên, cầm giấy trong lòng bàn tay.

Ai lá gan lớn như vậy trong giờ học còn dám ném viên giấy? Lý Hà? Không thể nào, chuyện gì không thể tan học rồi nói nha.

Thừa dịp giáo viên giảng bài xoay người viết bảng, Tống Thiển Thiển lặng lẽ cúi đầu mở tờ giấy, tờ giấy rõ ràng từ sổ soạn bài lấy ra, chữ viết ngoáy rất tùy ý. Loại chữ này rất quen thuộc, thường phê điểm cùng viết "Tốt", "Đạt" cho mình, lúc viết càng ngắn gọn trong sáng.

"Học hành chăm chỉ, không được thất thần, bằng bây giờ sẽ làm em."

Tống Thiển Thiển không khỏi bật cười, thật đúng là phong cách của anh.

Nhưng không biết anh làm thế nào chỉ từ cái ót đã biết mình có thật sự nghe giảng bài hay không? Kỳ quái, đây là công năng đặc dị của giáo viên sao? Còn có... Cho nên kỳ thực anh không nghe giảng, chỉ chăm chăm nhìn mình có học thật hay không sao?

Thật sự là lần đầu tiên gặp giáo viên đi học truyền tờ giấy cho học sinh.

Tống Thiển Thiển không dám thất thần, biết mình nhất cử nhất động Triệu Thuần đều xem trong mắt, đành phải dường như không có việc gì thu hồi tờ giấy, gật gật đầu rất lớn. Xem như nói cho anh mình sẽ nghe giảng. Không nghĩ tới hành động này bị giáo viên giảng bài nhìn thấy, giáo sư đang giảng ví dụ mẫu, hỏi có ai nguyện ý đi lên làm hay không, một màn yên tĩnh, chỉ có Tống Thiển Thiển gật đầu thật mạnh.

"Vị bạn học này, có thể trực tiếp lên bục làm bài, không cần gật đầu a." Giáo sư rất vừa lòng, mời Tống Thiển Thiển lên làm bài.

Bỗng nhiên ánh mắt toàn ban đều tập trung lại.

Cái gì cái gì... Vừa mới đã xảy ra cái gì sao?

Cô nơm nớp lo sợ ngồi ở trên ghế.

Triệu Thuần môi mỏng giơ lên một độ cong sung sướng không rõ.

Giáo sư thấy cô còn không đi lên, tự cho là hiểu được tâm tư học sinh, hiền lành gọi: "Đến đến, làm sai cũng sao, đến thử xem."

Vươn đầu một đao, lui đầu một đao, dù sao vẫn chết, lên lên.

Cô thấy chết không sờn lên bục giảng. Cầm phấn viết lúc, mặt mang

cầu xin quay đầu nhìn Triệu Thuần ngòai xa xa phía sau một cái.

Anh hứng thú nhìn cô chăm chăm, giờ giờ cầm lên, ý bảo làm nhanh.

... Được rồi, xin giúp đỡ quả thực là luẩn quẩn trong lòng.

Hôm nay Thầy Triệu cùng Thiển Thiển hằng ngày như trước... ừ, hài hòa.

*

Buổi tối, trong phòng chỉ thấp đèn bàn màu vàng. Anh cơ bụng trần trụi kiện mỹ, nằm ngang trên giường lớn, trên cơ bụng đều là mồ hôi, còn ướt sũng chất lỏng không biết tên. Cô bị mạnh mẽ đặt trên người, bị bắt dùng tiểu huyết mềm mại đỏ tươi từng chút thâm trầm phun ra nuốt vào gậy thịt cực đại.

Trên cái vú lớn đều là dấu tay anh lưu lại, mang theo mỹ cảm nhục dục, cô khóc thút thít hỏi: "A... không phải... Cấm dục sao?"

Anh không lưu tình chút nào chụp lên cái vú ngày càng đầy đặn, không chút xấu hổ nói: "Đổi ý."

"Cái gì... Còn có thể đổi ý?" Cô thờ dốc nói.

"Anh hiện tại thấy không nên nóng nảy." Anh cầm thắt lưng cô, hướng lên trên hung hăng chọc làm, "Thiển Thiển không nóng nảy anh càng không nóng nảy. Chuyện gặp cha mẹ anh tạm hoãn, chuyện cấm dục... đương nhiên cũng tạm hoãn."

Cô mắt to thất thần hư không, bị khoái cảm kịch liệt bức lên cao trào, gậy thịt kiên nhẫn tàn nhẫn ở chỗ mẫn cảm nhất liên tục nghiền nát, tiểu huyết giống như khổng chế nổi rách rách chảy dâm thủy, "Em...

em a... em có thể đổi ý sao?"

"Không thể." Mặt anh không chút thay đổi.

Như vậy đến khi làm cho cô sắp cao triều, anh đột nhiên rút gậy thịt, lập tức kéo cô lên trên. Làm cho thịt non hơi hơi nhô ra ngoài, âm đế bị xoa phồng lên như hạt đậu tương, tiểu huyết trực tiếp đối diện với khuôn mặt anh.

"Không cần! A... thầy... tư thế này rất xấu hổ a a — — Thiển Thiển không được — — "

Anh không chút do dự ngửa đầu ngậm âm đế cô, dùng đầu lưỡi thô dày từng chút chọc làm cái hạt nhỏ mẫn cảm. Tiếp theo đầu lưỡi cắm vào trong tiểu huyết kịch liệt co rút, bắt chước tiết tấu gậy thịt, chọc làm liên tục. Dâm thủy chảy ra cuồn cuộn không ngừng, bị anh liếm sạch sẽ, tiếp theo ôn nhu lại tàn nhẫn bao vây tiểu huyết cô hung hăng hút mạnh.

"A a a — — "

Cô hư không ngồi ở trên khuôn mặt anh tuấn, tiểu huyết với cái lưỡi anh, đạt tới một cao trào chưa từng có. Dưới thân truyền đến khoái cảm thậm chí có chút đáng sợ.

"Thầy — — a a a — — em đi nhà anh, em đi a a — — anh đừng liếm — — "

Thầy Triệu lại thành công.

**Mọi người ơi, 5 chương cuối "Dạy hôn" mai mình sẽ đăng nốt nhé.*

*Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện**

Chương 36

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Cùng thầy qua năm mới, mua trang phục tình lữ (trên đường)

Hơi thở năm mới càng ngày càng gần, trong siêu thị các loại biển thông báo giảm giá năm mới cũng đã treo lên, nhân viên cửa hàng nhiệt tình lôi kéo tay khách dào dạt đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm. Toàn bộ tựa như đắm chìm trong niềm vui sắp đến cuối năm, Tống Thiển Thiển cũng không ngoại lệ.

Năm nay qua năm mới sớm, học viện dự tính nghỉ bảy ngày trong tháng một, lễ giáng sinh đương nhiên có khả năng nghỉ, cơ hồ nữ sinh toàn trường đều than thở vượt qua một giáng sinh không có Santa Claus, cũng không có quà Noel, lại xếp tràn đầy bài tập và bài thi. Bởi vì ngày mừng một tháng Một vừa vặn là thứ Hai, không thể nghỉ học, vì thế học viện sắp xếp chuyển ngày, ba mươi mốt tháng mười hai nghỉ nửa ngày, mừng một tháng Một tiếp tục đi học.

Nói cách khác — — có thể cùng thầy qua năm!

Tống Thiển Thiển hậu tri hậu giác trong phòng học tràn đầy tiếng hoan hô cùng thét chói tai mơ mộng một chút.

Lại nói tiếp mặc dù ở cùng một chỗ sắp được nửa năm, nhưng hoàn toàn chưa cùng thầy chính thức hẹn hò, học viện an bài thời gian học rất kín, lần trước mua quần áo, còn đi nhà thầy, đều vội vã bận rộn.

Căn bản không chân chính tỉ mỉ chuẩn bị hẹn hò ngọt ngào. Khác hẳn trong điện ảnh và truyền hình, ai không muốn ngọt ngào hẹn hò đạo đức, chỉ có thầy... Lần trước nhắc một lần thỉnh cầu hẹn hò, lấy lý do "Lập tức hết cấp III" để bác bỏ, dù cầu anh thế nào, miễn cưỡng đáp ứng hẹn hò rồi, mặc xinh xinh đẹp đẹp, không nghĩ tới lại ở nhà chuẩn bị một xấp bài kiểm tra chờ mình đến làm! Hò hẹn tương đương phụ đạo toán, thật sự là trước chưa từng có về sau càng không, lại còn không thể phản kháng, không thể cự tuyệt! Nào có hẹn hò như vậy.

Tống Thiển Thiển nhớ ngày đó mình xinh đẹp, mặc váy màu hồng đông cứng lạnh run trước cửa nhà Triệu Thuần chờ anh đi ra, không nghĩ Triệu Thuần mở cửa, mang theo kính mắt gọng vàng, mặt không chút thay đổi, trên tay chính là một bộ ba đề thi toán, liền tức đến ngửa răng.

Trên mặt anh tuần tràn ngập trêu tức, "Đến đây, không làm xong, hẹn hò của chúng ta sẽ không viên mãn." Còn đặc biệt nhấn hai chữ "Làm xong".

Vì thế — — buổi chiều hôm đó chính là không nghỉ không dừng vượt qua biển đề thi.

Lịch sử đầy máu và nước mắt như thế quả thực nhiều không đếm xuể, Triệu Thuần không hổ là đại ma đầu cả khóa công nhận, cho dù đang cùng cô ye3u đương, nhưng công tư rõ ràng, lúc nên xuống tay hoàn toàn không nương tay. Nhờ phúc của anh, thành tích toán học của Tống Thiển Thiển miễn cưỡng chen vào danh sách hai trăm, đây là chuyện nửa năm trước không thể tưởng tượng nổi! Mà Triệu Thuần chỉ thường thường thản nhiên cổ vũ cô một câu "Ừ, không tệ", sau đó... Sau đó vốn có sau đó!

Thúc thúc có thể nhịn, Thiển Thiển không thể nhịn.

Bị Tống Thiển Thiển mạnh mẽ lôi ra từ bài thi và tài liệu, Triệu Thuần thực sự không thể nhịn.

Nửa ngày nghỉ đối với học sinh mà nói rất xa xỉ, càng xa xỉ với học sinh và giáo viên ban sắp tốt nghiệp. Triệu Thuần bên kia còn có một chút việc, đang chuẩn bị lợi dụng buổi chiều khó có được này xử lý việc còn chông chắt, kết quả anh bị cô nhõng nhẽo cứng rắn, lôi kéo đi ra.

Mặt mày anh tuấn hơi hơi nhăn lại, bất đắc dĩ đến cực điểm nhìn cô túm caravat mình đi về phía trước, "Bạn học Tống Thiển Thiển, cho dù em muốn mời thầy — — cũng chính là người đàn ông của em là anh đi ra, cũng không thể kéo anh, lôi, kéo, biết không — —"

Hôm nay anh mặc một bộ áo lông màu xám, bên trong mặc áo sơ mi trắng, áo khoác lông dê, xúng với một cái caravat trầm ổn màu lam xám. Mi tâm sắc bén nhíu lại, miệng hơi mân, kiểu tóc ba bảy, tóc mái hơi dài, hơi cuốn khúc, bày ra dáng vẻ mê người, đương nhiên, trong mắt Tống Thiển Thiển không lúc nào anh không tuấn mê người.

Tống Thiển Thiển không thèm để ý người khác nhìn sang bằng ánh mắt kinh ngạc, trong gió bắc rét lạnh đi đến khu mua sắm, lớn tiếng đáp: "Thầy, anh đi quá chậm — — giống ốc sên biết không, ốc sên! Hơn nữa hôm nay là đêm đón năm mới nha! Sắp hết năm rồi! Em nghe nói buổi tối chỗ này có hoạt động!"

Triệu Thuần vô cùng gian nan định giải cứu caravat đáng thương từ trong tay cô, "Anh còn có ít nhất ba xấp bài thi lớn — — bao gồm bài kiểm tra của em — — phải sửa, bên kia anh còn một đôi chuyện phải xử lý, chúng ta có thể lần sau lại hết năm hay không?"

Tống Thiển Thiển quay đầu liếc Triệu Thuần một cái, dừng bước

chân.

Mùa đông trời tối rất nhanh, tuy mới bốn năm giờ, đầy trời mây dày đã nhuộm màu xám, chỉ chốc lát hoàn toàn là đêm đen đến. Người trên phố lui tới vội vã, đều quần áo choàng, mệt mỏi mà sợ lạnh vội vã đi qua hai người.

"Chúng ta, đây là lần đầu tiên chính thức hẹn hò, thầy." Tống Thiển Thiển ánh mắt còn thật sự, "Anh biết không? Em muốn cùng anh qua năm mới, em muốn một giây vào năm mới, xác nhận anh có bên em hay không, xác nhận chúng ta có phải thật sự cùng một chỗ hay không."

Triệu Thuần sâu sắc nhận thấy Tống Thiển Thiển trong lòng có sợ hãi và bất an chưa bao giờ biến mất.

Tiếp theo anh ngăn ngại tự hỏi một chút, tựa hồ văn kiện và bài thi cả đời đều không có khả năng giải quyết hết, vậy — — tạm thời buông bỏ?

Tựa hồ trong khoảng thời gian này, bận rộn và mệt mỏi chưa bao giờ rời khỏi ánh mắt anh, tự nhiên cũng không bận tâm bầu không khí ngày hội. Trang phục Noel còn không lấy ra, chuông năm mới phía trên quảng trường. Màu trắng, màu bạc, màu hồng... Đèn treo kết thành dây từng chuỗi quần quanh chuông lớn màu đồng, giống tầng mây hoa trước thềm năm mới.

Năm mới, ừ, hình như đã qua một năm.

Triệu Thuần đột nhiên hỏi: "Thiến Thiển, năm ngoái, lúc đó em đang làm gì?"

Khuôn mặt cô đỏ bừng, hơi vuốt tóc mái chặn lông mi, còn thật sự tự

hỏi một chút, đáp: "Em hẳn là đang... ừ... ngủ."

Anh bật cười, "Rất phù hợp cá tính em."

Tống Thiển Thiển có chút thẹn thùng, "Khi đó trong nhà chỉ có mẹ và em, mẹ em đương nhiên sẽ không cùng em qua năm, chỉ có một mình em, sẽ mơ mơ màng màng ngủ thẳng đến hôm sau."

Con người anh tối đen, mang theo tia sáng, cúi đầu tiến đến trước mặt Tống Thiển Thiển, ôn nhu hỏi: "Vậy năm nay, em muốn qua thế nào?"

Cô do dự một chút, đỏ mặt, cởi xuống từng vòng khăn quàng cổ dài màu nghệ, cố kiễng chân, quấn khăn quàng lên cổ anh và cổ mình, khe khẽ như thờ dài đáp, "Em nghĩ... muốn qua như vậy."

Khăn quàng cổ ấm áp kéo hai người hoàn toàn sát vào nhau, đông đêm rét lạnh, ấm áp này thật trân quý.

Anh nhíu mày, trong lòng không khỏi ấm áp, ngoài miệng lại phá hư không khí, nghiêm trang trêu tức: "Nói như thế nào đây, ừ, nếu em kiên trì thế này, chúng ta đây hẳn là đêm Thất Tịch đi ra, trên cổ mỗi người quấn một sợi dây thừng đỏ, như vậy có vẻ bắt mắt, ừ, có vẻ cũng được."

Cô bị chế nhạo, thật vất vả có dũng khí toàn tâm toàn ý liền nhụt đi, "Vậy anh trở về là được rồi, sửa bài kiểm tra đi thôi, đợi Thất Tịch sang năm lại đi ra."

Nói xong cúi người, tức giận đứng trước cái chuông.

Bỗng nhiên, một cái ôm ấm áp từ phía sau hoàn toàn vây lấy cô, thanh âm trầm thấp thuận hậu làm cho lỗ tai đông cứng đỏ lên có một

tia xúc cảm tê dại.

"Anh sao bỏ được."

Hơi thở anh ôm ấp mang theo mùi thuốc lá cực nhạt.

Tống Thiển Thiển mơ mơ màng màng nghĩ, tựa hồ chưa từng thấy anh hút thuốc trước mặt mình, cho nên vì sao có thể không liên tục ngửi được hương vị thuốc lá thảo nhiên này?

Đã không kịp nghĩ vấn đề này, anh tiếp tục, từ sau lưng ôm lấy cô nói, "Kỳ thực anh đã chuẩn bị quà năm mới cho Thiển Thiển. Aiz, không biết hiện tại có nên nói ra không."

Cô kinh hi xoay người, "Kinh hi? Cái gì kinh hi?"

Một giờ sau, anh mang cô đi đến một tiệm may thủ công.

Người phục vụ đã được huấn luyện, đưa hai người ngồi xuống sofa.

Cô mơ mơ màng màng, "Thầy, anh muốn mua quần áo sao? Em nhìn thấy đều là đồ nam nha."

Anh lại cười không nói, đến khi người phục vụ cung kính đưa hai bộ quần áo Triệu Thuần đặt ra trước mặt hai người.

Một bộ là âu phục màu đen, kiểu Triệu Thuần vẫn thích, trên cổ áo tựa hồ thêu ký hiệu. Bộ kia là váy, lấy màu đen làm chủ, lấy hình con nai màu bạc làm trang trí, phía dưới là váy âu phục cao cấp, bên trong là áo nữ tương xứng.

Cho nên... Là trang phục tình lữ?

Anh rất vừa lòng, "Thiền Thiền, thế nào, thích không?"

Tống Thiền Thiền một lời khó nói hết, trong lòng dâng lên tư vị phức tạp, "Thích — — nhưng — — có một vấn đề — — "

Anh nghi hoặc, "Vấn đề gì?"

Tống Thiền Thiền bất đắc dĩ lắc đầu, đối với Triệu Thuần chỉ thích âu phục có nhận thức càng sâu, "Trang phục tình lý của người khác đều thoải mái... Là trang phục cùng nhau đi dạo phố... anh đặt may ra... Chúng ta là cùng nhau tham gia họp WTO sao?"

Anh tựa hồ chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, ừ. Nhưng phản ứng rất nhanh chóng, tiến đến bên tai cô thấp giọng nói, "Là muốn cùng em chơi trò chơi mới, đồng phục dụ hoặc, nhé?"

Tống Thiền Thiền quả nhiên đỡ không được dụ hoặc, trong đầu nháy mắt hiện lên cảnh Triệu Thuần âu phục giày da, nhưng mặt người dạ thú...

Cổ áo anh nửa mở, ngực lồ lộ rắn chắc, trên cổ là dấu hôn bị mình mút đi ra màu phấn hồng, ánh mắt híp lại, không còn ánh mắt sắc bén chỉ còn mê hoặc, mặt kính ngược lại mang theo sương mù mê mông, có một loại cảm xúc tình dục yếu ớt khó nói. Đứng quần âu phục chỗ đó căng phồng, chính là không được giải phóng...

Quả thực... không thể miêu tả!

Triệu Thuần đưa tay, quơ quơ trước mắt cô, "Làm sao vậy Thiền Thiền?"

Tống Thiền Thiền mạnh mẽ phục hồi lại tinh thần, sắc mặt ửng hồng, "Không có việc gì, không có việc gì, chỉ có một chút, không thể miêu

tả."

Anh nháy mắt nhíu mày.

Xong rồi, nói ra lời nói thật.

Đi dạo phố, ăn cơm, uống trà sữa, Tống Thiển Thiển muốn thế nào Triệu Thuần đều theo, một buổi tối qua nhanh. Chính là yêu cầu cuối cùng— — hy vọng lúc tiếng chuông năm mới gõ vang, trước chuông lớn hứa một tâm nguyện, bị anh mạnh mẽ bác bỏ, lý do là "Mười hai giờ phải ngủ". Vì thế lòng tràn đầy vui thích cùng một chút tiếc nuối cuối cùng, Tống Thiển Thiển nằm ở trên giường chậm rãi nhắm mắt lại.

Thật sự là không có thiên lý.

Thầy cũ kĩ như vậy là lần đầu tiên gặp phải, nhưng, cũng là, lần đầu tiên yêu phải.

Chúc mừng năm mới, thầy.

Chương 37

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Hiểu biết tình hình thực tế nhà thầy, quyết định gặp cha mẹ

Tuyết mùa đông dần tan, lá cây được gió xuân thổi bắt đầu xanh tươi, đèn trong thành phố sớm đã đổi màu sắc mới. Thời gian như lướt qua cửa, vùn vụt trôi qua kẽ ngón tay.

Đào mắt đã sắp mùa đông năm thứ hai.

Một năm qua thật nhanh, Tống Thiển Thiển rất nhiều năm sau hồi tưởng lại thời gian trung học của mình, vẫn thấy không thể tưởng tượng nổi, tựa như một bé lọ lem bỗng nhiên nhặt được chiếc giày thủy tinh bị tuột của mình, tựa như sương sớm đêm xuân tích tụ đột nhiên bùng lên tươi đẹp, quả thực giống như được phép thuật của thần tình yêu vẩy lên.

Cùng với Triệu Thuần, Tống Thiển Thiển như gặp một bản thân tươi mới, không lố mẫm, không sợ hãi, không chật vật, dần dần trở nên dũng cảm và cứng cỏi thực sự. Ma lực tình yêu giống như vậy, làm cho yếu ớt trở nên kiên cường, tương lai mờ mịt trở nên rõ ràng, lúng túng không thể xoay sở trở nên kiên định.

Cuộc thi cuối kỳ cao nhị, thành tích của cô chen vào top hai trăm, anh dùng một cái hôn dài đến khiến người ta hít thở không thông thưởng cho cô qua nửa năm cố gắng này.

Cao tam thay đổi lớp học, mọi người chuyển vào trong một tiểu viện riêng, nơi này cách xa tòa nhà dạy học của cao nhất, cao nhị, là một chỗ khác ở cạnh sân thể dục, vô cùng an tĩnh. Ngồi ở bên cửa sổ trong vắt trong phòng học cao tam, nhìn giáo viên ngữ văn trên bục thao thao bất tuyệt, Tống Thiển Thiển có một chút hoảng hốt. Ngẫm lại, thật sự lập tức phải thi đại học a.

Trước tòa nhà treo một tấm bảng dán những con số đếm ngược màu đỏ tươi chói mắt, mỗi ngày đổi một lần. Mỗi một học sinh bắt đầu học kỳ mới đều nhất trí ăn ý nhau, trở nên trầm mặc mà cứng cỏi, cho dù hoàn toàn không đọc sách, cũng cầm tai nghe yên lặng ôn tập vài từ đơn. Thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, cho dù bạn không thích chế độ thi đại học này, nhưng đã là quy tắc, không thể thay đổi, cũng chỉ có thể cố gắng mà tuân thủ.

Năm ngoái khi nói "Cấm dục" còn thấy rất hoang đường vô lý, nhưng bây giờ bài thi và kiểm tra tăng gấp bội làm việc đó thành bình thường, thậm chí cả mặt Triệu Thuần, trừ lúc ở lớp học có thể nhìn thấy, hết giờ học cơ hồ không tìm thấy anh. Càng đừng nghĩ cuối tuần có cơ hội đi hẹn hò. Cái gì? Bạn nói học sinh cao tam hẹn hò? Còn cùng thầy giáo mình hẹn hò? Tình tiết này ở trường trung học Trung Quốc là không có khả năng phát sinh dù ở trong phim.

Nói thật... Trừ học trên lớp, Tống Thiển Thiển đã sắp một tuần không cùng với Triệu Thuần.

Anh luôn bề bộn nhiều việc, giống như có việc không nghỉ không dừng đang chờ anh làm, vốn còn có thể làm nũng đi thư phòng của anh một lúc, hiện tại cửa thư phòng cũng đóng cả ngày. Nhìn vẻ khẩn trương của anh, xem ra vấn đề rất khó giải quyết, có mấy lần cô còn nghe thấy anh ò ù ù ù nói chuyện điện thoại, tựa hồ như tranh cãi cùng ai.

A... Giống như... trên người thầy có bí mật cô thật sự không biết.

Lúc cao nhất, cô còn mơ mơ màng màng, khi đó trong nhà loạn thất bát tao, mất đi người thân là đã kích cực lớn với mẹ con Tống Thiển Thiển. Hứa Uyển Quế cả ngày ngốc ở phòng bài, phát tiết buồn khổ của một phụ nữ trung niên mất chồng, còn Tống Thiển Thiển chỉ có thể cả ngày đứng trong phòng ngăn người, không biết tương lai mình ra sao, cũng không biết nên làm thế nào bây giờ.

Đến cao nhị, ánh mắt Triệu Thuần lãnh đạm mà sắc bén nhìn cô một khắc đó, hết thảy đã lặng lẽ thay đổi, nguyện ý vì anh thật sự học toán, chỉ hy vọng anh có thể nhiều mình thêm một lần.

U buồn thềm mển trong ngày mưa nở ra bó hoa ái muội, môi anh áp đến trong nháy mắt, giống như mỗi một tế bào toàn thân đều tận tình reo vui. Cùng Triệu Thuần mỗi ngày, đều như là trộm lấy trong đời, giống như đói, cố tiến lên trước. Đến một khắc khi anh nói muốn dẫn cô đi gặp người nhà anh, hai chân mơ hồ mới tính là chân chính dẫm xuống mặt đất. Tuy vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, tuy trong lòng vẫn có một chút sợ hãi, nhưng chỉ cần cùng với anh, là có thể nắm tay giải quyết mọi vấn đề.

Lại đến cao tam, cũng chính là hiện tại.

Hành vi bí ẩn anh vẫn cất dấu dần dần khiến cô chú ý.

Vì sao anh cho mình vào thư phòng?

Vì sao một giáo viên muốn xen vào các vấn đề tài chính, hành chính?

Vì sao muốn vội vã mang mình đi gặp cha mẹ người nhà anh?

Hết thảy câu hỏi đều treo ở trong lòng, Triệu Thuần không nói, Tống Thiển Thiển đương nhiên không thể trực tiếp hỏi.

Có lẽ, bí mật giấu ở trong thư phòng anh?

Cái ý niệm ở trong đầu này rất khó áp chế, Tống Thiển Thiển toàn bộ giờ tự học tối đều suy nghĩ chuyện này. Tuần sau Triệu Thuần phải đi công tác, hai ngày mới về, tính thời gian, ngày hôm sau tự học buổi tối đơn giản là trốn một buổi, chìa khóa nhà anh trong tay mình, đi xem thử... Cái gì cũng không động vào hẳn là không việc gì. Tống Thiển Thiển an ủi mình, chỉ là muốn nhìn mà thôi, hẳn sẽ không bị phát hiện, rồi vụng trộm chuồn ra.

Khát vọng hiểu biết toàn bộ về anh cơ hồ đã tra tấn Tống Thiển Thiển mấy tháng nay, lần trước định thừa dịp ngủ trưa, vụng trộm đi vào, kết quả bị anh bắt tại trận, bị cảnh cáo "Còn chưa tới thời điểm, không được đi vào nữa".

Nhưng mà, cái gì là còn chưa tới thời điểm a?

Hơn nữa... đã qua hai tháng, hẳn là có thể?

Đầu tiên tiến hành rất thuận lợi, thành công trốn tự học tối, nhờ bạn ngồi cùng bàn giúp đỡ yểm trợ, sau đó đi đến trước cửa nhà Triệu Thuần, lặng lẽ nghe động tĩnh, xác nhận anh quả thật chưa trở về, rón ra rón rén mở cửa. Trong nhà tối đen, vẫn là bài trí cũ. Tống Thiển Thiển hít sâu, lặng lẽ đi đến cửa thư phòng, ra tay, cầm lấy tay kéo cửa thư phòng, hơi hơi dùng sức.

... Đây không động.

Tống Thiển Thiển dùng sức. Như trước không chút suy chuyển.

... Khóa, khóa?

Không thể nào?

Sắp thành lại bại.

Tống Thiển Thiển ở cửa phòng bị anh khóa kín trợn mắt há hốc mồm.

Không phải đâu, nhớ rõ lần trước rời đi, anh không khóa cửa a? Với chuyện cửa thư phòng bị khóa lại này, Tống Thiển Thiển hoàn toàn bất ngờ, hoàn toàn không có biện pháp ứng đối.

Kế tiếp hơn hai giờ, Tống Thiển Thiển dùng thanh sắt định cạy khóa, tìm kiếm chìa khóa không dùng, sự thật chứng minh trong phim truyền hình kỹ năng mở khóa đặc biệt là khoa trương, ừ.

Tống Thiển Thiển không có biện pháp với cánh cửa này.

Di động cô đặt trên bàn trà bỗng nhiên sáng lên, lại tối xuống, nhưng đang đưa lưng về phía bàn trà, còn vắt hết óc nghĩ làm thế nào mở cửa nên Tống Thiển Thiển hề phát hiện.

Ban đêm, động tĩnh đều sẽ vô cùng rõ ràng, bao gồm tiếng đi đường cùng với tiếng mở cửa.

Tống Thiển Thiển vô cùng quen thuộc tiếng bước chân của Triệu Thuần, là vì mỗi ngày chờ anh đến mà luyện ra, Triệu Thuần đi đường luôn chậm rãi, giày da tiếp xúc mặt đất phát ra một loại thanh âm đặc thù. Không phải rất thanh thúy mà có một chút trầm trọng.

Cho nên hiện tại tiếng người lên lầu này không phải anh thì ai a a a a a a a — —!

Tống Thiển Thiển cuống quít tắt đèn phòng khách, xoay người chạy trốn vào phòng vệ sinh.

Tiếng anh mở khóa rất rõ ràng, lạch cạch một chút, cửa mở ra, lại lạch cạch một chút, đèn sáng.

Di động của cô còn nằm trên bàn trà, bị chủ nhân sơ ý vô tình để quên.

Không xong...

Tống Thiển Thiển phát hiện mình sơ ý, thầm kêu một tiếng không tốt.

Anh chậm rãi cởi giày, thay dép lê, như không nhìn thấy thứ không thứ thuộc về mình đang ở trên bàn trà, lại chậm rãi cởi áo gió, khoác lên sofa. Tiếp theo mở tủ lạnh, lấy hồng trà, sau đó bắt đầu nấu nước, bày ra hai cái chén, đọi nước sôi, ngâm hồng trà, thoải mái ngồi trước sofa, đem cái chén hồng trà đã nóng hôi hổi kia đặt xuống đối diện.

Lúc này Tống Thiển Thiển đang trốn trong phòng vệ sinh sắp sụp.

Đôi mắt sắc bén trong khí trời sương mù hiện ra dấu vết ôn nhu. Rốt cục anh mở miệng, thổi chén hồng trà, đặt bên di động, chậm rãi nói: "Thiển Thiển, đi ra đi."

... Cái gì?

Cô xấu hổ đi ra, ngượng ngùng mở miệng, "Thầy..."

Triệu Thuần cũng không nóng nảy, "Thế nào, anh nhớ rõ bây giờ là

lúc tự học tối."

Về mặt cô cầu xin, "Thầy, em sai rồi..."

Triệu Thuần uống ngụm trà, ý bảo cô ngồi xuống.

Cô chuyển bước chân muốn ngồi bên người anh, Triệu Thuần nhíu mày, "Ngồi đối diện đi."

Xong rồi.

Tống Thiển Thiển thấy chết không sờn ngồi xuống đối diện.

Anh chậm rãi mở miệng, "Chuyện trốn tự học, chúng ta về sau chậm rãi tính. Hiện giờ, anh hỏi em một vấn đề — — "

Tống Thiển Thiển đỏ mặt: "Thầy hỏi đi, em đã biết vận mệnh mình."

Triệu Thuần bật cười, "Vận mệnh gì?"

Tống Thiển Thiển vung tay làm tư thế chém xuống, "Vận mệnh bị chém chết."

Triệu Thuần lắc đầu, "Không, Thiển Thiển. Lúc trước không nói cho em, là vì chuyện bên này anh còn chưa xử lý xong, nói quá sớm cho em cũng không có lợi. Hai là, thấy em còn nhỏ, sợ em chưa chuẩn bị tiếp nhận. Nhưng mà, nếu lòng hiếu kỳ quá độ ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta, còn ảnh hưởng đến em không thể chuẩn bị thi đại học cho tốt thì là lỗi của anh."

Tống Thiển Thiển mở to hai mắt.

Triệu Thuần còn thật sự nói: "Như em vẫn nghĩ. Anh không chỉ là

một giáo viên."

Cô lẩm bẩm: "Thầy, thực ra bây giờ anh nói là FBI em cũng tin."

Triệu Thuần khế cười, "Thật không biết trong đầu óc em cả ngày suy nghĩ cái gì." Triệu Thuần đưa trà cho cô, tiếp tục nói, "Trong nhà anh đứng thứ hai, phía trên là chị cả, phía dưới còn em

gái — — chính là người lần trước đến học viện kia."

Tống Thiển Thiển cái hiểu cái không gật gật đầu.

Triệu Thuần nói: "Nói như thế nào đây, ba chị em làm cho ba mẹ rất đau đầu."

Tại Triệu Thuần kể tiếp, Tống Thiển Thiển rốt cục hiểu được nhà Triệu Thuần có tình huống gì.

Cha mẹ Triệu Thuần kinh doanh một công ty thiết kế, vẫn là cha Triệu Thuần chủ trì để công ty hoạt động. Cha Triệu Thuần vẫn nghĩ trong ba đứa con chọn một người thừa kế công ty. Nhưng bất đắc dĩ cả ba không ai muốn. Chị cả Triệu Hi nhiệt tình với thiết kế trang phục, nhưng càng thích làm một người thiết kế tự do, chán ghét gia tộc trói buộc. Con thứ hai là Triệu Thuần, hoàn toàn làm cho cha mẹ không thể lý giải, quả thực là điên cuồng mà nhiệt tình với toán học, thậm chí nguyện ý làm một giáo viên trung học nho nhỏ, buông bỏ chức vị tổng giám đốc. Con gái thứ ba lại thuần túy ngồi không, yêu một người rồi, ít khi ở nhà.

Dùng lời cha Triệu Thuần vẫn nói, chính là "Tôi cũng chịu rồi, sinh ra ba đứa con, đều không muốn kế thừa nghiệp."

Kỳ thực nhà Triệu Thuần cũng không phong kiến cũ kỹ, nhưng ba

đứa con đều không muốn kế thừa sự nghiệp, thật sự làm cho cha già buồn rầu cực điểm. Ông không thể cột lấy một đứa cứng nhắc yêu cầu làm người thừa kế cho ông, chỉ có thể tự mình yên lặng gánh vác hết thảy. Hơn nữa bởi vì cơn lốc tài chính, năm nay hoạt động của công ty cũng không phải rất tốt.

Vào mùa hè năm nay, lúc cha Triệu Thuần đang chủ trì một hội nghị, đột nhiên trúng gió ngã xuống đất.

Triệu Thuần ánh mắt có chút mê mang, "Bọn anh kỳ thực đều rất ích kỷ. Vì tự do, vì cái gọi là lý tưởng đều không muốn chia sẻ sự nghiệp của cha, cho nên để ông sắp sáu mươi tuổi còn phải một mình chống đỡ."

Chuyện này vừa xảy ra, ba chị em đều trở về. Chị cả tạm thời buông bỏ phòng làm việc độc lập, trở về chủ trì hoạt động công ty, trong thời gian ngắn khiến cho công ty lần nữa đi vào quỹ đạo. Triệu Thuần phụ trách sổ sách và tài chính, cả ngày ở trong thư phòng xử lý chuyện công ty. Em gái cùng với mẹ ở trong bệnh viện phụ trách chăm sóc cha.

Ở bệnh viện kiểm tra, mọi người mới biết được cha ung thư gan giai đoạn cuối.

Ông già quật cường không muốn để con cái bận tâm, không để vợ nói cho các con. Nhưng hiện giờ không che giấu được nữa.

Sinh mệnh là như thế, không có điềm báo bỗng nhiên rơi xuống, cực nhanh, chỉ nháy mắt đã là lá rụng đầy đất.

Sinh mệnh người già chỉ còn ngắn ngủn hai tháng, đã sắp dầu hết đèn tắt. Cho dù dùng phương tiện tốt nhất, thuốc bổ cao cấp nhất, đều không thể vãn hồi sinh mệnh mất đi.

Triệu Thuần nói đến đây, vành mắt có chút đỏ, giọng hơi khàn khàn, "Anh thật sự không biết. Anh thật sự... không biết sẽ nhanh như vậy."

Tống Thiển Thiển trầm mặc ôm lấy anh, ôn nhu ôm lấy anh.

"Bác sĩ nói, nhiều nhất, cũng chỉ có thể chống đỡ một tháng."

Triệu Thuần nói: "Cho nên anh mới sốt ruột... Anh nghĩ trước khi ông đi, trông thấy em. Nói cho ông, anh đã có người bầu bạn cả đời, để cho ông an tâm rời đi."

Trong giọng anh mang theo một tia run rẩy không thể phát hiện.

"Em nguyện ý."

Tống Thiển Thiển vô cùng kiên định đáp.

"Thầy, cuối tuần chúng ta sẽ đi."

Chương 38

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 38: Trong phòng bệnh gặp mặt cha của thầy

(thiếu nữ trưởng thành)

Tuy nói phải đi ngay, nhưng gặp lúc học viện tổ chức thi liên tục 7 môn. Tống Thiển Thiển trong lòng tuy sốt ruột, cũng không có cách nào, phải thi xong hết tất cả các môn, bận rộn muốn khóc lên. May có Triệu Thuần an ủi cô nói cha còn có thể chống đỡ, để cô không cần khổ sở, chuyên tâm chuẩn bị cuộc thi.

Lúc còn trẻ, có bỏ lớn thời gian bị lãng phí, cũng không biết là lãng phí, chỉ có đến ranh giới sống chết, mới quay đầu nhìn thấy thứ trân quý đó đã bị mình ném vào trong sọt giấy vụn. Còn lúc muốn nhặt lên, bỗng nhiên phát giác thắt lưng gầy yếu đã không có khí lực cúi xuống.

Tống Thiển Thiển đang làm bài thi môn văn cuối cùng, trình bày và phân tích đề.

Hiện giờ là bốn giờ năm mươi phút buổi chiều ngày thứ Bảy.

Lúc giữa trưa Triệu Thuần nói, có thể buổi chiều ngày thứ Tư xin phép đi. Anh có vẻ phi thường không muốn bởi vì anh mà chậm trễ coi ôn tập và đi thi. Tống Thiển Thiển còn nhớ rõ ngày đó Triệu

Thuần nói ra sau đó rất mỏi mệt. Mắt anh rất sáng, mang theo sắc bén sáng ngời, nhưng lúc nói xong đó, con người thâm thúy giống cá lớn bơi vào biển sâu, bình tĩnh không tiếng động, tiềm tàng nơi chân sóng thấp nhất, ngọn sóng lại đổ âm âm.

Triệu Thuần cũng không để Tống Thiển Thiển dính vào chuyện phức tạp, xuất phát từ bảo vệ, về mặt khác là thấy Tống Thiển Thiển vẫn là đứa nhỏ, không nên để cô vì việc này mà khó chịu. Một người đàn ông trưởng thành cần có ý thức trách nhiệm với một thiếu nữ, anh không thể để bại lộ yếu ớt của mình trước mặt cô.

Nhưng, nếu chuyện này làm cho Triệu Thuần mắc sai lầm cả đời khó mà bù lại, đó mới làm cho Tống Thiển Thiển hối hận khó chịu thực sự.

Bốn giờ năm mươi lăm.

Tống Thiển Thiển mím miệng, ngòi bút như bay, cô cảm giác tốc độ mình làm đề không hiểu sao dưới áp lực so với trước kia nhanh hơn một phần ba, giống như vượt qua chỗ xung yếu phá lồng vượt trở ngại, theo mạch máu sôi trào mà lưu loát chảy ra toàn thân. Tống Thiển Thiển cảm thấy một trạng thái sôi trào khó mà khắc chế được.

Cô đã rất muốn xé bài thi lập tức chạy ra ngoài ôm lấy anh, "Chúng ta đi thôi, không thể đợi nữa đâu, vạn nhất, vạn nhất ông ấy qua đời, cái gì cũng không còn kịp rồi", lại bình tĩnh nhận thức rõ ràng trạng thái này là đúng, mình hẳn là ngoan ngoãn làm bài thi, chờ đợi chuẩn bị tốt nhất, mình có lẽ nên kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng mà...

Bốn giờ năm mươi chín.

"Đùng" Một tiếng vang nhỏ, Tống Thiển Thiển buông bút.

Thở nhẹ một hơi, cổ tay vừa động, bài thi xinh đẹp nằm ngay trên bàn, dấu chấm tròn tròn ngay ngắn đặt ở góc trên bên phải.

Trong mắt cô bắt đầu khởi động kiên nghị chưa bao giờ từng có.

"Thầy, em nộp bài thi."

Triệu Thuần buổi chiều không có nhiệm vụ giám thị, giáo viên giám thị đều đã sắp xếp tốt, chức trách khác, Triệu Thuần giám thị toán học cũng đã làm xong. Buổi chiều, Triệu Thuần đang ở văn phòng cùng giáo viên toán khác, thống nhất chữa bài thi.

Ánh nắng nhu hòa xuyên qua thiên không mịt mù, gian nan chiếu xuống đất. Dương quang chuyển về phía tau, cửa ban công khoa toán phản chiếu một bóng dáng yêu kiều xuất hiện.

"Thầy Triệu."

Mày anh đang nhíu chặt có dấu hiệu buông lỏng, cơ hồ hoài nghi mình nghe lầm.

Anh xoay người lại.

Cô đứng ở cửa, đeo ba lô, long lanh cười với anh.

"Em thế này cũng quá vội..." Trên đường đi gara lấy xe Triệu Thuần còn lắc đầu, "Bài kiểm tra làm mò sao? Không phải anh nói không vội à, đã là môn cuối cùng, không thể làm cẩn thận sao?"

Cô đeo túi sách, lắc lắc cánh tay anh, "Em đã nói em làm thật mà! Phát huy siêu trình độ! Thầy, anh yên tâm."

"Vốn đã an bài tốt rồi, buổi chiều thứ Tư giờ tự học chúng ta cùng đi."

Tống Thiển Thiển bỗng ngừng bước, "Thầy..." Triệu Thuần ngừng bước theo, chờ cô nói.

"Em sợ không kịp... Em thật sự sợ kịp." Tống Thiển Thiển ánh mắt chớp động chiếu quang mang trong suốt, "Thầy trong lòng anh không cũng rất lo lắng sao? Kỳ thực thầy, anh không cần bảo vệ em toàn diện như vậy, hết thầy an bài tốt. Để em chia sẻ khổ đau với anh, chia sẻ mọi mệt của anh, đừng để em một mình thoải mái an tâm tránh trong vòng bảo vệ của anh, ngày thơ không biết gì, để cho em và anh cùng nhau đối mặt với hết thầy được không?"

Triệu Thuần dừng bên Tống Thiển Thiển. Sau một lúc lâu, Triệu Thuần cổ họng khàn khàn mở miệng, "Đi thôi, Thiển Thiển."

Đến lúc nhìn thấy cha Triệu Thuần, Tống Thiển Thiển mới biết được vì sao Triệu Thuần anh tuấn và trầm ổn như vậy. Cha của Triệu Thuần tên là Triệu Quốc Thoại, nhắm mắt nằm trên giường bệnh, tuy già nua ốm yếu, nhưng ánh mắt có một cỗ khí chất tự nhiên. Đôi mày rậm sắc bén hơi hơi nhướn lên trên, màu da đen hơn Triệu Thuần không ít, nhìn ra được lúc trẻ tuổi, khẳng định cũng là người đàn ông đẹp trai.

Tống Thiển Thiển thật cẩn thận ôm một bó hoa màu trắng hương thơm lan xa, nhẹ tay nhẹ chân cắm vào bình hoa trong phòng bệnh. Hương hoa tràn ngập trong phòng.

Triệu Thuần đưa Tống Thiển Thiển đến bên giường bệnh, thấp giọng gọi một tiếng, "Cha."

Triệu Quốc Thoại hơi hơi mở mắt, có chút đục ngầu, "Thuần nhi."

Triệu Thuần cầm tay Tống Thiển Thiển đặt lên vai, "Con mang bạn gái đến thăm cha."

Tống Thiển Thiển vội tự giới thiệu, "Chào bác... Cháu là Tống Thiển Thiển. Thân thể bác tốt hơn chưa?"

Triệu Quốc Thoại gian nan động thân thể, Tống Thiển Thiển thấy thế vội giúp đỡ dựng thẳng gối đầu lên đặt ở sau lưng để ông dựa vào. Triệu Quốc Thoại ho khan vài tiếng, nhìn về phía Tống Thiển Thiển, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương, "Đứa bé ngoan..."

Triệu Quốc Thoại lại quay đầu nhìn Triệu Thuần, "Con rất cục..."

Tiếng thở dài trầm thấp giống như một đám sương mù ngưng trong cổ họng, Triệu Thuần hơi hơi trầm thấp đáp: "Đúng vậy. Con rất cục nguyền ý."

Vài tiếng ho khan kịch liệt từ trong cổ họng Triệu quốc Thoại phát ra, "Ta còn tưởng rằng cả đời con cũng muốn kết hôn." Mặc dù đang ho, nhưng mắt ông chậm rãi sáng ngời, mang theo ý cười, hơi hơi nhìn thoáng Tống Thiển Thiển đang co quắp, "Nhìn ra được là đứa bé ngoan, nhưng tuổi thoát nhìn không lớn..."

Triệu Thuần mỉm cười, "Chỉ có cô ấy, thậm chí chỉ muốn cô ấy."

Tống Thiển Thiển tỉnh tỉnh mê mê đứng bên anh, nghe bọn họ nói chuyện.

Triệu Quốc Thoại thở dài, "Chỉ cần con thích, thì hẳn là ngàn vàng khó mua." Triệu Quốc Thoại từ ái nhìn Tống Thiển Thiển, "Đứa bé ngoan, ta muốn nói chuyện mình cùng con, con nguyện ý nghe lão già này lái nhai một hồi không?"

Tống Thiển Thiển thật sự gật đầu.

Triệu Thuần hơn do dự, "Ba... người đừng làm cô ấy sợ."

Triệu Quốc Thoại trừng mắt, "Ta cũng sẽ không ăn thịt người! Tiểu tử này, sớm như vậy đã bắt đầu bảo vệ cô dâu, mau đi ra ngoài!"

Tống Thiển Thiển thản nhiên bật cười.

Triệu Thuần đóng cửa, lắc đầu bật cười.

Phòng bệnh an tĩnh xuống, Tống Thiển Thiển đánh bạo rót chén nước cho Triệu Quốc Thoại, "Người có gì... Muốn nói với con sao?"

Triệu Quốc Thoại nhìn chằm chằm Tống Thiển Thiển nửa ngày, một lúc lâu mới nhắm mắt thờ dài nói, "Con của ta, ta biết, nó đã đưa con đến gặp ta, thì chính là cả đời nhận định con. Muốn cho ta gặp con."

Tim Tống Thiển Thiển trong nháy mắt đột nhiên ngừng lại.

"Con trai ta... kỳ thực trong lòng vô cùng tịch mịch. Người nhà chúng ta có thể cho nó không giống với thứ con có thể cho nó." Triệu Quốc Thoại thờ mạnh, run rẩy cầm cốc nước uống một ngụm, "Ta không còn sống lâu, ta biết. Con là đứa bé ngoan, ta chỉ hy vọng... không, là thỉnh cầu... thỉnh cầu con tốt với nó, tốt với con ta. Đây xem như, một khẩn cầu cuối cùng của người làm cha."

Trong ánh mắt Triệu Quốc Thoại đục ngầu bỗng chảy ra một vài giọt lệ.

"Ta, khụ khụ, ta biết ta không sống lâu nữa — — "

Lá ngân hạnh đã sớm rơi hết, trên thân cây trụi lủi chim sẻ không có chỗ đặt chân. Một sinh mệnh đang sống dần dần già đi, héo rữa, tựa như một mảnh lá cây phiêu lạc vô thanh vô tức. Dù lúc sống người có bao nhiêu hiển hách, sau khi qua đời đều một dạng.

Tống Thiển Thiển nước mắt không biết tại sao bỗng nhiên rơi xuống.

*

Hai tháng sau, tháng ba mùa xuân, lúc băng tuyết mới tan, dựa vào dược vật cùng dụng cụ chữa bệnh duy trì sinh mệnh, rốt cục ông buông tay mà đi.

Triệu Thuần buổi tối ngày xuân, lần đầu tiên thất thố trước mặt Tống Thiển Thiển, đau đớn khóc thành tiếng.

Người rời đi, lưu lại lời chúc phúc cho anh.

Chương 39

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Chương 39: Thi đại học chấm dứt, du lịch hải đảo, cầu hôn dưới bầu trời (chơi trước cửa sổ sát đất)

Triệu Quốc Thoại mất làm cho Triệu Thuần tinh thần sa sút một thời gian, Triệu Thuần thậm chí trầm mặc đến mức trừ đi dạy học, tuyệt không mở miệng, cũng không ngủ được. Tống Thiển Thiển cũng không có biện pháp, chỉ có thể ôm anh cả đêm, lắng nghe tiếng lòng anh che giấu đã lâu. Nhưng may mà cuối cùng, đến đầu hạ, Triệu Thuần rốt cuộc chậm rãi khôi phục lại.

Một buổi tối, Tống Thiển Thiển đang vui đầu viết đề thi đến nhập thần, bỗng nhiên hơi thở thanh liệt của anh ập đến, trực tiếp cầm bút của cô, như đã ở bên cạnh nhìn thật lâu, nhẹ nhàng mở miệng: "Đề này... phải làm theo hàm số lượng giác..."

Tống Thiển Thiển nghiêng mặt nhìn Triệu Thuần, phát hiện Triệu Thuần chuyên chú viết lời giải, không khỏi mở miệng: "Thầy..."

Tầm mắt Triệu Thuần tiếp tục nhìn bài thi, ngón tay trái hơi gập, ôn nhu gõ đầu cô một chút, cực khẽ ngắt lời cô: "Còn thật sự nhìn anh, xem đề đi. Có thi không, hử?" Trong ánh mắt khôi phục sắc bén sáng ngời mà Tống Thiển Thiển quen thuộc.

Tống Thiển Thiển cúi đầu xem đề, không khỏi lộ ra an tâm tươi cười

đã lâu.

Dương quang mãnh liệt như vàng không chút nào keo kiệt rơi từng chút, hương vị ngày hè ngọt ngào nóng cay theo lá cây xào xạc rung động, sè nhỏ không rành thế sự đứng trên đầu cành không ngừng vui thích hót vàng, cái lông chim non nớt chậm rãi rơi trước bàn cô.

Tám bảng đếm ngược đỏ tươi dừng lại ở hình ảnh số "1".

Cách thi đại học chỉ có một ngày.

Từ ban đầu tám bảng treo lên, cách thi đại học có 100 ngày, 50 ngày, 10 ngày, lại đến chỉ còn 1 ngày. Mỗi lần Tống Thiển Thiển nhìn tám bảng này, trong lòng bắt đầu khởi động cảm xúc phức tạp. Nghĩ thời gian trôi chậm, nhưng đảo mắt đã là quang âm quá dài.

Hôm đó là ngày học cuối cùng. Chủ nhiệm lớp đang chuyện trên bục, đơn giản nói là "Thoải mái ứng chiến", "Mười năm mài kiếm" mấy câu. Tống Thiển Thiển lỗ tai ong ong vang lên, không hiểu sao có một chút phiền muộn. Thật sự là quá nhanh, từ cao nhị bắt đầu gặp Triệu Thuần, bánh xe thời gian từ bước chậm biến thành xoay tròn cực nhanh, rầm rập về tương lai. Đi qua yếu đuối miễn cảm giống băng tuyết hòa tan, biến thành một người mới tinh mà dững cảm.

"... Cho nên a, mọi người không cần lo lắng, ngày mai chỉ cần đem thực lực chân chính phát huy ra, tuyệt đối không có vấn đề!" Chủ nhiệm lớp nói đến nước miếng tung tóe xung quanh, vung tay kích động vạn phần, "Các em là giỏi nhất! Hiện giờ là lúc chân chính lên chiến trường!"

Tống Thiển Thiển từ trong ngăn bàn lấy ra ảnh tốt nghiệp chụp tuần trước, áo sơmi trắng, váy xanh, phía trước lá cây đong đưa, phía sau là tòa nhà màu trắng, cô đứng giữa hàng thứ hai, tóc mái bị gió thổi

bay thành một độ cong, ánh mắt cô sáng ngời, hướng về phía máy ảnh lộ ra mỉm cười long lanh. Anh cùng các thầy giáo trong khóa khác ngồi ở hàng thứ nhất, có dòng chữ "Ban thứ hai", như trước là bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, nhưng khóe mắt hơi cong có thể đọc ra một phần sung sướng và tia thương cảm.

Là thật, thời trung học đã kết thúc.

Người vào xã hội thường nhìn lại thời đại học của mình, người vào đại học lại lưu luyến thời trung học. Tựa hồ năm tháng đã qua luôn luôn là năm tháng tốt nhất, thời gian không nhanh không chậm, thông thả bước từng bước một rời khỏi nơi ta từng ghi dấu, đi về một nơi mới. Chỉ có lúc quay đầu, mới bỗng nhiên có vài phần thờ dài bãi biển nương dâu.

"Thầy, bụng em thật căng..." Tống Thiển Thiển lộ ra cái bụng hơi căng nằm ở trong lòng anh, có vài phần khó chịu muốn xoa xoa bụng. Buổi tối, Hứa Uyển Quế hầm một nồi canh gà cho Tống Thiển Thiển bổ sung dinh dưỡng, để ngày mai cô thi cho tốt. Kết quả không cẩn thận liền ăn nhiều. Tống Thiển Thiển ăn no Ợ một cái, lập tức ngượng ngùng che miệng mình, chỉ dùng đôi mắt tròn nhìn anh.

Triệu Thuần dờ khóc dờ cười, vươn tay, ôn nhu đặt lên bụng cô, khẽ xoa, "Anh còn nghĩ làm thế nào tiêu trừ cảm xúc khẩn trương của em, không nghĩ tới em một chút cũng không khẩn trương, ngược lại giống con heo nhỏ, ăn nhiều như vậy."

Tống Thiển Thiển lập tức muốn nhảy dựng lên, "Em khẩn trương! Em rất khẩn trương! ngày mai em thi đại học a!" Làm một động tác rút kiếm, ngang tàng nói: "Mười năm mài kiếm, chưa từng thử một lần!"

Khuôn mặt anh tươi tắn, chậm rãi nói tiếp: "Hôm nay tỏ với quân, ai

mà không bình sự?" Lắc lắc đầu, "Báo cáo nữ hiệp, ta an phận thủ thường, không phải không bình sự."

Tống Thiển Thiển cười khẽ một tiếng, làm động tác thu kiếm vào vỏ. Triệu Thuần vội làm cho cô an tĩnh nằm xuống, tiếp tục xoa xoa bụng cho cô, đề nghị: "Ngược lại bây giờ anh không đề nghị tiếp tục đọc sách. Nếu không lại một chút, tiêu hóa thức ăn?"

Tống Thiển Thiển lắc đầu, "Không... em muốn cùng anh ngây ngốc một lúc." Mắt cô xoay tròn nghịch ngợm nhìn chăm chăm anh, bỗng nhiên đảo mắt vòng vo, "Tốt nhất có bí tịch thi đại học gì! Hết thầy nói cho em biết!"

Mặt anh không chút thay đổi nói: "Không có, hấp tinh đại pháp của trẫm đều dạy cho người, ngày mai Hoa sơn luận kiếm người nhất định có thể trở thành giáo chủ ma giáo."

Hai người trêu ghẹo một hồi, bỗng nhiên an tĩnh xuống.

Anh thay đổi tư thế, ôm cô ngồi lên gối mình, dùng cái mũi ôn nhu để lên mũi cô, nhẹ nhàng hỏi: "Thiển Thiển muốn thi trường nào?"

Cô thoải mái híp mắt, giống mèo con ăn no, bắt đầu ảo tưởng, "Còn chưa nghĩ, nhưng em muốn đi thành thị ven biển nha, nghĩ thế này, mở cửa có thể nhìn thấy biển lớn, giống "Toàn thành di động" vậy, ở bờ biển có phòng để ở, cối xay gió, hoa viên, rất an tĩnh, rất thỏa mãn."

Mặt anh không chút thay đổi: "Thiển Thiển tiểu thư, em muốn đi đến trường, hay muốn đi hưởng tuần trăng mật."

Tống Thiển Thiển đỏ mặt, "Em muốn đi, đợi thi đại học xong rồi còn không phải là được nghỉ?"

Triệu Thuần khều cái mũi cô, "Thi cho tốt, anh tin tưởng em." Mũi anh dán lên mũi cô mềm mại, cơ hồ dùng khí âm thuần hậu nói: "Chờ em thi xong, chồng em mang em đi một nơi rất đẹp."

Cô che mặt, đến lỗ tai cũng đỏ lên, "Không cần tự xưng như vậy a a a — mắc cỡ chết đi được —"

Triệu Thuần nhíu mày, "Nói, lúc đó, Thiển Thiển còn chưa từng gọi anh là chồng?"

Cô không biết ứng đối thế nào, "Sao không biết xấu hổ nói ra miệng vậy."

Triệu Thuần như có chút suy nghĩ, "Vậy lần sau thử xem."

Cô súp đổ nói: "Thầy, anh không cần làm em sợ! Thử? Thử cái gì vậy trời ơi!"

Nam nhân đẹp trai nhún vai.

*

Dù mong mọi thời gian trôi chậm, hoặc là khẩn cầu nó trôi nhanh hơn. Thời gian cứ như vậy không nhanh chậm trôi đi. Tống Thiển Thiển đang cùng ngàn ngàn vạn vạn thí sinh toàn quốc, trong trường thi kỷ luật nghiêm ngặt, múa bút thành văn.

Đã là môn thi tiếng anh cuối cùng.

Mọi người ở trong này đem chính mình vì chính mình viết xuống bài thi.

Lúc cuộc thi còn năm phút đồng hồ thì chấm dứt, Tống Thiển Thiển viết xong bài luận tiếng anh. Lần này đề mục là "Viết một phong thư cho thời trung học của mình", ngoài ý muốn sát đề, mà... thương cảm.

Lúc viết xuống dấu chấm tròn cuối cùng, ký ức phủ đầy bụi bồng nhiên mãnh liệt mênh mông, lập tức thổi qua óc.

"Sợ không vệ sinh? Thầy đã tiêu độc rồi."

"Đi, đi hành lang đứng phạt, đứng đến tan học."

"Có phải anh không để ý tới em, em sẽ càng làm thế hay không?"

"Muốn anh hôn em thế nào đây?"

"Anh thế nào bỏ được."

"Trời sao trên đầu, cùng tình yêu trong lòng."

Ký ức trong đầu nở ra hoa lửa sáng lạn, trong nháy mắt nở đầy trong lòng. Tống Thiển Thiển tạm biệt toàn bộ thời học sinh của mình cùng người khác ra khỏi trường thi. Tất cả mọi người như kích động vạn phần, có đang so đáp án, có đang khóc thút thít, có ôm cha mẹ cùng một chỗ lớn tiếng cười. Tống Thiển Thiển liếc mắt một cái liền thấy Triệu Thuần trong đám người.

Xuyên qua đám người ồn ào, Triệu Thuần đứng trước mặt Tống Thiển Thiển.

Tống Thiển Thiển thoáng có chút run rẩy, "Thầy, em..."

Triệu Thuần cúi đầu chăm chú nhìn cô một lát, bồng nhiên mỉm cười,

cúi đầu không trở ngại trực tiếp hôn môi cô đang run rẩy. Cánh môi đang run run cọ sát lẫn nhau, đầu lưỡi anh mang theo nhiệt lượng kinh người vọt vào miệng cô, tham lam mà nhiệt tình đòi lấy. Tống Thiển Thiển trong ôn nhu hốt hoảng nghĩ, tựa hồ đã hai tháng không cùng thầy hôn môi đâu.

Sau một lúc lâu hai người rời môi ra, anh thấp giọng thở hổn hển, không nhìn mọi người bên cạnh hoặc kinh ngạc hoặc kỳ quái, trong ánh mắt mang theo quang mang cực nóng, "Anh muốn làm như vậy đã lâu." Tự nói tự cười, "Em không còn là học sinh của anh, thật tốt."

Tống Thiển Thiển đang muốn phản bác, anh vươn ngón tay quẹt lên môi cô, mặt mày anh tuần lúc này vô cùng chói mắt, "Em là người yêu của anh, thật tốt."

Người yêu.

Trong thanh âm mọi người kinh ngạc hít vào, cô kiễng mũi chân, ôm cổ anh, chủ động dâng lên nụ hôn. Dùng một cái hôn thật tình nhất, cùng cáo biệt thời thiếu nữ của mình.

Là thật tạm biệt, mà không chút hối hận.

*

Một giờ sau.

Triệu Thuần một tay mang hành lý, một tay ôm Tống Thiển Thiển mặt không chút thay đổi, bước nhanh trong sân bay đi đến quầy đăng ký.

"Thầy nói thật đi, có phải anh dự mưu đã lâu không? Hoặc là bây giờ anh nói cho em biết, anh kỳ thực là tổng tài bá đạo, em thật sự hoàn toàn tin tưởng." Tống Thiển Thiển bị kéo một đường chạy chậm, thờ

ra nói, "Em vừa mới thi đại học xong, anh đã nói muốn đưa em đi hải đảo?"

Triệu Thuần đeo kính râm, vô cùng đẹp trai nâng tay xem giờ, "Thứ nhất, không cần bởi vì coi anh là thầy giáo lâu em liền xem nhẹ thân phận chân thật nam nhân của em là tổng tài bá đạo; thứ hai, quả thật anh đã dự mưu lâu; thứ ba, chúng ta còn năm phút đồng hồ, nếu không đăng ký, chuyển bay đến đảo Sa Ba sẽ bỏ em mà đi."

Tống Thiển Thiển nghẹn đủ một hơi, chủ động đoạt lấy ba lô, lôi kéo tay Triệu Thuần, mặt đỏ lên hô to, "Thầy — — hướng kia a — — "

"Nói bao nhiêu lần gọi là chồng không phải thầy — — "

*

Đại hải giống ngọc bích, nước biển tinh thuần chuyển động, tựa như bảo thạch trong suốt long lanh trân quý. Cây cọ lá to như cái quạt giấy ở bãi biển cách đó xa sinh trưởng tươi tốt, Triệu Thuần chọn một phòng hướng biển, xuyên qua cửa sổ sát đất có thể trực tiếp nhìn toàn cảnh biển.

"A a a — —" Tống Thiển Thiển bị diện mạo bá đạo tổng tài chân thật của Triệu Thuần cơ hồ dọa muốn ngất xỉu, từ lúc máy bay đáp xuống đất, hoàn toàn không thể giữ bình tĩnh. Từ quốc nội còn vòng vo một chuyến, tới Sa Ba đến năm giờ chiều, làm các loại thủ tục, tiến vào khách sạn cũng đã là lúc mặt trời lặn xuống.

Ánh nắng chiều nồng nhiệt mà ôn nhu nhuộm một mảnh mây trời thành màu đỏ, biển xanh sẫm giống như mang theo hơi thở, từng chút vỗ vào bãi biển vàng óng.

Cô nhìn ngây ngốc, "Thật đẹp..."

Anh từ phía sau ôm thắt lưng cô mảnh khảnh, cắn lỗ tai cô, "Muốn cho em thứ tốt nhất..."

Cô lẩm bẩm: "Như vậy sẽ làm hư em..."

Tay anh đã tham lam tiến vào trong làn váy mỏng của cô, nặng nề cười nói: "Không chỉ muốn làm hư em, hơn nữa muốn làm hỏng em..."

Bên ngoài đã chậm rãi tối dần, trên bãi biển mỗi đêm đều có hoạt động, hôm nay là đốt lửa trại, không ít du khách và người địa phương Sa Ba đều cao hứng phấn chấn chuẩn bị đốt lửa. Ánh lửa sáng ngời trong mắt cô đã thành một bóng dáng mơ hồ màu đỏ, anh đã lăn qua lộn lại ép buộc cô hơn hai giờ, tư thế gì cũng muốn thử một lần, muốn bổ sung hoàn toàn hai tháng này cấm dục.

Trên núm vú đỏ tươi lưu lại dấu răng của anh, cái vú lớn thậm chí lưu lại dấu vết bạch trọc tinh dịch, là vừa mới lúc nhũ giao bị anh bắn lên. Tiểu huyết mềm mại phun ra ngoài từng cổ tinh dịch, cơ hồ cũng bị anh làm hỏng.

Thậm chí còn thấy không đủ, anh ôm cô đến trước cửa sổ sát đất, để cii đối diện với bên ngoài, lộ ra núm vú trần trụi bị xoa nắn cùng tiểu huyết chảy tinh dịch.

Cii thở hổn hển mang theo khóc nức nở nói: "Thầy đừng... Thiển Thiển không cần... Tiểu huyết cũng bị làm hỏng rồi... Đừng cho người khác trông thấy — — "

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, gậy thịt nóng rực đầy gân xanh rút ra cắm vào tận gốc, vừa ngoan độc đâm sâu vào trong tiểu huyết run rẩy co rút, vừa cắn lỗ tai Tống Thiển Thiển không ngừng bắt chước tư thế

tính giao, đem đầu lưởi chọc ra vào, nặng nề thở: "Phải làm hỏng em mới tốt, miễn cho anh ngày đêm đều muốn — — "

Một cái chọc sâu, cơ hồ đi vào chỗ sâu chưa từng tới, cô hét lên một tiếng, run run đến thủy triều. "Chồng — — a chồng — — em không được — — em sắp bị làm đến mang thai a — — "

Cô run run không biết mình nói cái gì nữa, ý thức đã hỗn loạn, câu nói này lại khơi dậy dục vọng của anh, động tác gậy thịt càng hung ác, "Vậy có con cho anh — — ừ — —" Triệu Thuần đụng vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết cô hung hăng thao làm.

Có đám người ở phía dưới, tùy thời đều có nguy cơ bị họ phát hiện nhưng lại có vẻ càng kích thích, Tống Thiển Thiển so với bình thường cao trào nhanh hơn, bị gậy thịt hữu lực làm đến thở không nổi, đối diện với cửa sổ sát đất không ngừng khóc kêu, cơ hồ hoàn toàn bay lên, chỉ dựa vào lực của anh, tư thế kích thích và địa điểm này làm cho cô hoàn toàn chịu không nổi.

"Có thai a a — — bị bắn đây ô ô — —" Dâm thủy mạnh mẽ phun ra, bắn tung tóe đầy cửa sổ.

Liên tục hai ngày, anh như vĩnh viễn chưa đủ, liên tục muốn Tống Thiển Thiển.

Ngày hôm sau buổi tối, Tống Thiển Thiển khí lực nâng ngón tay cũng đã không còn. Sửa sang lại sạch sẽ rồi được anh ôm vào trong ngực, đã hỗn loạn muốn ngủ, chỉ cảm thấy anh ôm mình lên, ôm xuống lâu, không biết muốn làm cái gì, bị ái tình kịch liệt hao hết toàn bộ khí lực, chỉ nhắm mắt lại an tâm nằng trong ngực anh, cũng không quản anh muốn ôm mình đi nơi nào.

Giống như chậm rãi đi rất xa, ôm ấp của anh rất ấm áp, nghe hơi thở

của anh, Tống Thiển Thiển buồn ngủ.

Bên cạnh là tiếng nước biển vỗ bờ cát, còn có mùi nước biển.

Gió đêm nổi lên, đầy trời những vì sao.

Giọng anh rất nhẹ, "Thiển Thiển, tỉnh nào, Thiển Thiển."

Cô mơ mơ màng màng mờ mắt.

Không biết khi nào anh đã ôm cô đến bãi biển, cũng không buông tay, vừa ôm vừa nói: "Em xem đó là cái gì?"

Ban đêm biển yên tĩnh, xanh sẫm, trong biển, có một con thuyền màu trắng bạc đang chậm rãi nhẹ nhàng trôi lại. Thuyền rất nhỏ, phát ra ánh sáng bàng bạc.

Chậm rãi đến gần, trên thuyền nhỏ tựa hồ có cái gì.

Tống Thiển Thiển dán vào lỗ tai anh hiếu kỳ nói: "Thuyền nhỏ..."

Anh ôn nhu đặt Tống Thiển Thiển đứng trên bãi biển, nâng thuyền nhỏ lên chậm rãi quỳ một gối xuống, ánh mắt nhìn thẳng cô, thuyền nhỏ đặt vào tay cô, "Thiển Thiển, em xem."

Tống Thiển Thiển có chút không tin, run rẩy mở thuyền ra, bên trong có một cái hộp nhỏ.

Một viên kim cương chói sáng hình sao được khám nhẫn, giống sao trên trời được hái xuống, lẳng lẳng nằm trong thuyền nhỏ.

Anh rõ ràng có một chút khẩn trương.

"Gả cho anh, được không?" Triệu Thuần đang quỳ một gối trước mặt Tống Thiển Thiển, ánh mắt ôn nhu giống xuân thủy, lưu quang mẫn sắc.

Tống Thiển Thiển hít sâu một hơi, nước mắt không biết từ khi nào đã tràn ra hốc mắt.

Những vì sao chợt lóe, nước biển ôn nhu như trước.

"Em nguyện ý — — "

"Ui — — Thiển Thiển em đừng đột nhiên nhảy lên — — anh sắp ngã — — "

Hai người cuối cùng hoàn toàn ngã vào trong nước biển hơi lạnh, Tống Thiển Thiển cười ha ha, Triệu Thuần cười lắc đầu, cũng không nghĩ trong tình huống thế này, vẫn còn thật sự đeo nhẫn kim cương lên tay Tống Thiển Thiển.

"Anh yêu em."

"Em cũng vậy."

Chương 40: Một đời một thế, hôn lễ ở cổ bảo

Nguồn: Editor Heavydizzy (Cung Quảng Hằng)

Tống Thiển Thiển ảo tưởng buổi sáng ngày hôm sau cầu hôn hẳn là như vậy.

Triệu anh tuấn: Thiển Thiển em ngời, chồng em đã xử lý tốt lắm, ngày mai chúng ta đi Italy kết hôn, ngày kia chúng ta lĩnh chứng, lại ngày kia sinh đứa nhỏ --

Tống Thiển Thiển: Ngừng -- a nhưng kỳ thực tựa hồ so với ngày hôm qua, cùng hôm kia không có khác biệt lớn.

Triệu anh tuấn chi tiết đáp: Anh chỉ chuẩn bị cầu hôn, đừng kết hôn còn chưa chuẩn bị tốt.

Tống Thiển Thiển mặt không chút thay đổi, làm bộ chuẩn bị tháo nhẫn kim cương.

Triệu anh tuấn lập tức nhảy lại gần: Không cần tháo a -- anh lập tức an bài -- vui đùa thì vui đùa, ngày nghỉ vẫn ngọt như mật.

Một buổi sáng, Tống Thiển Thiển bỗng nhiên tỉnh trước, nhìn sườn mặt Triệu Thuần ngủ say, bỗng nhiên thấy cuộc sống cho mình kinh hỉ quá lớn.

Rón ra rón rén rời giường, chuẩn bị chuẩn bị bữa sáng cho Triệu Thuần. Bỗng nhiên mắt chuyển động, hiện lên tươi cười không có hảo ý.

Vì thế lúc Triệu Thuần xuống lầu đã thấy một màn như vậy.

Trên người cô dấu vết ái tình còn chưa hoàn toàn tiêu tán, đang trong phòng bếp đưa lưng về phía anh, mặc một chiêx tạp dề màu phấn hồng, phía sau buộc hơi lỏng, tựa hồ chỉ cần khe khẽ rút là có thể tuột ra. Bên trong... tựa hồ hoàn toàn không mặc quần áo, cái vú lớn vụt sáng xuất hiện, mông tròn kênh trên tạp dề khi không khi có, cố tình cô còn không tự giác lắc lắc mông đi tới đi lui. Càng có vẻ thanh thuần lại tình dục.

Anh nuốt một ngụm nước miếng. Đi tới.

"Thiển Thiển -- "

Cô tựa như vừa mới biết anh tới bên mình, xấu hổ đỏ mặt: "Chồng anh tỉnh rồi sao -- "

Anh giống như bị mê hoặc, "Em đây là --" Tay đã sờ lên.

Cô đỏ mặt, giống như thực nói được: Dì cả của em đã tới -- Tay anh cứng đờ. Không cam lòng thu tay, "Vậy quên -- "

Tâm tình cô vô cùng tốt, tiếp tục nói: "Em lừa anh đó... ha ha!"

Trong ánh mắt Triệu Thuần ánh lên ánh sáng nguy hiểm.

Cô thấy mình sẽ trở thành vị hôn thê đầu tiên trong lịch sử bị ôm chết.

Trong nắng hè chói chang, ngày hè nở hoa, đêm đông cuộn mình trong người yêu ôm ấp, thẳng đến tiết xuân năm thứ hai, cành lá mới mở ra. Bắt đầu từ cao nhất, cùng xuân phong lạnh thấu xương mà ôn nhu lặng lẽ chuyển.

Bó hoa non mềm nhất ném ra từng đóa hoa nhỏ vụn, tựa như ngày xuân phát ra nỉ non mềm dịu.

Sau đó, Thiển Thiển có kết quả thi đại học, cao hơn điểm chuẩn hai mươi điểm, Hứa Uyển Quế tóc tai bù xù ôm di ảnh đen trắng của cha Tống Thiển Thiển, khàn cả giọng, gào khóc.

Sau đó, nguyện vọng thứ nhất Thiển Thiển chọn một học viện có khu nhà ở ven biển, học viện không phải tốt nhất, nhưng có hơi thở nhân văn nồng hậu, phong cảnh tuyệt đẹp, ở rất tốt.

Sau đó, Triệu Thuần giao công ty cho chị gái chủ trì, tự mình chia cổ phần, từ chức ở trung học Dục Thụ, bằng vào chuyên môn xuất sắc và tố chất cùng năng lực, trở thành một giáo sư trẻ tuổi nhất ở đại học của Tống Thiển Thiển.

Lại sau đó, Tống Thiển Thiển trải qua cân nhắc thận trọng, sửa lại chuyên ngành, bắt đầu học tập thiết kế trang phục. Triệu Thuần vô điều kiện hỗ trợ.

*

Italy ba năm sau.

Thiên không trong xanh không có một gợn mây, bờ câu trắng đậu trên quảng trường, người già tóc vàng mắt xanh mặt mày thả lỏng, ngồi trên ghế dài cho bồ câu ăn. Hết thấy đều yên tĩnh.

Nhà thờ đúng giờ gõ vang tiếng chuông tươi vui.

Tống Thiển Thiển đứng trước cửa nhà thờ cổ, nhắm mắt lại, có chút khẩn trương, lòng bàn tay nóng lên, lại có chút vui mừng xa xôi. Tay trái cầm bó hoa trắng noãn thật dài, tay phải cầm tay mẹ mình Hứa Uyển Quế.

Áo cưới trên người cô được thợ thủ công lành nghề cao cấp làm ra tốn gần 500 giờ may vá mới thành, khăn trùm đầu hoa văn phiêu dật mềm mại dài đến 3m, thiết kế vai trần, đầu vai thêu hoa hồng, trong thanh thuần có gợi cảm, thắt eo rất tinh tế, vạt váy rộng thiết kế nếp gấp, bên ngoài tầng tầng lớp lớp lụa mỏng màu trắng điểm tuyết màu lam, tựa như một màn trời bày ra những vì sao, tùy ý mà duy mỹ. Đuôi váy dài đến 2m, là lướt duyên dáng, tựa như lướt qua mỗi tác phẩm đồ đều tỏa ra đóa hoa thuần khiết.

Tống Thiển Thiển tóc dài như thác được tỉ mỉ chải chuốt, đỉnh đầu đội miện hoa mỹ tinh xảo, vành tai khéo léo đeo khuyên tai hình những vì sao, môi tươi đỏ, ánh mắt sáng ngời, trọn bộ thiết kế được gọi tên "Tinh không vĩnh hằng".

Giờ phút này, cô sắp nghênh đón thời khắc quan trọng nhất trong đời.

Hứa Uyển Quế nắm chặt tay Tống Thiển Thiển, khẩn trương nói: "Đã đến giờ, đi thôi Thiển Thiển." Trong mắt ánh lên một tia lệ quang.

Cửa chính mở ra.

Mặt cô cúi xuống, đầu đội sa dài trắng noãn, hoa phục trên thân, tay cầm bó hoa, được mẹ dẫn dắt chậm rãi về phía trước, tĩnh mỹ ôn nhu.

Bên trong nhà thờ cổ thiết kế thành bức tranh vẽ trời sao, trên trần thiết kế đèn treo bắt chước bầu trời xanh sẫm, hai bên là biển hoa màu trắng bạc, sắc thái hư không và chân thực dung hợp, như người yêu hài hòa mà trầm ổn, yên tĩnh mà trịnh trọng. Bầu trời đêm hè chói sáng, lóa hào quang cẩn thận nhu nhập mỗi một chi tiết trong thiết kế.

Người yêu của cô đang đợi cô.

Anh tựa hồ vĩnh viễn đều là một bộ dáng trầm tĩnh. Là một loại khí chất từ trong ra ngoài, trong ánh mắt cất giấu tinh thần, trong lòng là một mảng đại hải rộng lớn.

Đi trên thảm đỏ cổ tình giống dài như đi qua một thế kỷ, cuối cùng đã đến trước mặt Triệu Thuần, Tống Thiển Thiển thậm chí hơi hơi thờ đốc. Sắc mặt anh không chút thay đổi, ôn nhu thấp giọng nói: "Giống ốc sên, đợi lâu đến mức anh sắp trực tiếp đến ôm em tới đây."

Trên mặt cô hiện lên đỏ ửng thán nhiên giống thoa son, nhỏ giọng nói: "Thầy..."

Anh nheo mắt lại, "Vẫn sửa không được?"

Mặt cô càng đỏ hơn, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi, ấm áp ẩm ướt, khó xử nói: "Chờng..."

Anh vừa lòng mỉm cười, "Thiển Thiển ngoan."

Mục sư bắt đầu tuyên đọc lời thề thật dài, cuối cùng hỏi: "Triệu Thuần tiên sinh, anh có nguyện ý cưới cô gái mỹ lệ bên cạnh làm vợ vĩnh viễn không? Dù bần cùng hay giàu có, cả đời đều trân trọng cô ấy, cho đến vĩnh viễn?"

Trong thanh âm Triệu Thuần mang theo ôn nhu, "Tôi nguyện ý."

"Tống Thiển Thiển nữ sĩ, cô có nguyện ý gả cho chàng trai anh tuấn bên cạnh làm chồng duy nhất không? Dù bần cùng hay giàu có, cả đời đều ở bên anh ấy, cho đến vĩnh viễn?"

Cô nói: "Tôi đồng ý."

Mục sư hiền lành trên mặt mang theo ý cười, "Chú rể dâu, trao đổi nhẫn."

Triệu Thuần ôn nhu cúi người, đeo nhẫn cho cô vợ nhỏ, hơi thở lần lượt thay đổi, Tống Thiển Thiển có chút ngây thơ nhỏ giọng nói với anh: "Cái nhẫn này cho em sao? Sao không giống với cái lúc trước?"

Anh bật cười, "Thiển Thiển ngọc, đó là nhẫn đính hôn, đây là nhẫn kết hôn, đương nhiên không giống nhau."

Cô ra vẻ hiểu chuyện gật gật đầu, "Có hai cái à? Vậy tay trái em đeo nhẫn đính hôn, tay phải đeo nhẫn kết hôn là tốt rồi."

Anh gạt lực nhìn xuống để không bật cười ra.

Mục sư tuyên bố: "Hiện giờ, chú rể có thể hôn cô dâu."

Triệu Thuần một giây cũng không do dự, môi ấm áp dán lên cánh môi kiều diễm của cô.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên một đám bèo câu trắng noãn bay qua.

Một đời một thế, vĩnh viễn.

Hết

** Cảm ơn các bạn đã theo dõi và yêu mến anh chị. Mong rằng chúng ta có thể gặp lại trong một câu chuyện khác.*

*Cuối cùng, chúc tất cả mọi người **NĂM MỚI VUI VẺ****

•190101-190201•